

КУРШУМИ

НА

ЩАТ

ВОЛЕН МИТЕВ

САМОЛЕТЪТ БЪРЗО НАБИРАШЕ ВИСОЧИНА. Като че искаше час по-скоро да се отърве от нас, пъстрата и шумна група пасажери изпълнила до краен предел иначе не малкия му търбух. Разговорите се водеха на десетина езика, колкото бяха и националностите на пътниците. Всички се връщахме от Съединените щати и бяхме превъзбудени от преживяното. Излишно е да казвам, че най-шумна беше нашата група- българската. Макар малцинство, жените от компанията ни бяха доста гласовити и държаха да го покажат както на екипажа, така и на чужденците. Така де, не е шега работа един от нас да е преуспял в Америка и да те е поканил на гости. И то не за ден-два, а за цял месец. Преуспелият ни приятел се казваше Георги Димов. Всъщност Георги беше в България. В Америка се беше прекръстил на Джордж. Джордж Димофф- строителен предприемач. Преуспяването му се състоеше в припечелването на някой друг долар-естествено, и в закупуването на къща с два гаража и 7-8 стаи, на изплащане. На изплащане, на изплащане ама къща. Та по този повод беше решил да се похвали на бившите си съученици от България и ни покани на гости. Ние имахме традиция да се събираме на 5 години с мисълта да задържим поне за малко времето. След като не можем да го върнем или спрем поне да го задържим. За малко. Естествено с радост приехме още повече че с изключение на пътните всички разходи бяха за сметка на Жоро. Пардон Джордж. И още Димофф. Не само че беше сложил на края на фамилията си вместо “в”- “ф” ами го беше повторил два пъти. Може би да покаже, че вече няма нищо общо с България. Двойно “ф” за по-сигурно. Цял месец в Щатите и то на чужда сметка си е разкошна почивка откъдето и да го погледнеш. Но както се казва броени дни бързо свършват и ето ни в самолета. Ама за връщане.

Да... самолета. Неволно се замислих за нашите самолети “Балкан”. Съвсем наскоро иначе националния ни превозвач беше продаден на един еврейин- Гад Зеєви за смешната сума от 150 000 долара. Около 50-на самолета с цялата обслужваща техника и съоръжения, на всичко отгоре и недвижимите имоти пръснати из цяла Европа. Всичко това беше продадено на цената на три средно големи апартамента в София. На един еврейски Гад. Ама той човека не е гад, то само името му такова. Виж този дето му го е продал е гад. Голяма гад. При това наша си. Българска! Чавдар, който стоеше до мен, изглежда усети нездравословните ми мисли и попита:

- Ти коя избираш?
- Моля?
- От стюардесите бе, коя избираш?

Погледнах двете униформени момичета, които със заучена усмивка обслужваха даже нашата група.

- По-хубавата- рекох- черната. Другата е руса и малко възпълничка, като за тебе.

- Няма го майстора. Черната си я избрах аз.
- Тогава защо ми даде да избирам?
- Да ти видя гадния вкус.
- Е, видя го. Примири се сега с възпълничката.
- Без!
- Със!

Понеже от опит знаех, че така може да се препираме през цялото пътуване му предложих да хвърляме ези-тура. Той се съгласи и аз извадих от джоба си един останал не похарчен метален долар. Излишно е да казвам, че щом чопът хвърлях аз възпълничката стюардеса се падна на Чавдар, който престорено нацупен се сви във фотьойла си и демонстративно започна да гледа през прозореца. Предложих му като компенсация да почерпя по едно уиски и той бързо забрави за гледката навън.

А гледката си заслужаваше. Летяхме над непознати, но много красиви местности, които много ми напомняха някои от сънищата ми. Често насън летя. И гледам. Сам не зная защо така се получава, ама на...летя. В момента летях наяве. Много скоро обаче ми се прииска летежа да е бил насън.

- Тоя, ще я бръсне ли тая...?- попита Чавдар.

Оказа се, че докато с него сме отпивали поредното малко уиски един холандец, не зная защо жените от нашата група след случая го нарекоха “холандовец”, беше решил че достатъчно дълго сме си летели кротко и мирно. Беше хванал “моята” стюардеса за косите и опрял в гърлото ѝ бръснич, от тези сгъваемите дето навремето бяха хит в бръснарските салони. Холандчето крещеше на неговия си език и даваше някакви неясни наставления на другата стюардеса, която неистово думкаше по вратата на пилотската кабина. От там обаче не отваряха. Сигурно инструкциите им бяха такива. Какви бяха намеренията на “холандовеца” относно самолета не ни стана ясно, но намеренията му спрямо моята стюардеса бяха недвусмислени. По всичко личеше, че няма намерение да я бръсне. Държеше жената за косата като силно я опъваше назад, така че главата ѝ беше неестествено извита към гърба. Бялата ѝ шия бе чудесна мишена за бръснич, който закачливо проблясваше при допира със слънчевите лъчи. Само дето след малко можеше да спре да проблясва. Стюардесата беше уплашена и сигурно я болеше, но се старееше да не го показва. Всички погледи на нашата група инстинктивно се насочиха към мен. Ченге съм все пак. Частно! Частно- държавно, ченгето си е ченге и моите хора с очи ме питаха: “ Няма ли да направиш нещо?”

Станах. Чавдар ме хвана за ръкава и тихо рече:

- Недей! Може да стане по-лошо.

Погледнах го.

- Лесно ти е- викам- на тебе. Нали няма да бръснат твоята.

Тръгнах със съвсем бавни крачки по пътеката между седалките. Бях разперил миролюбиво ръце встрани за да покажа на младежа, че не съм въоръжен. През цялото време не спирах да говоря. Пък и тонът ми един такъв кротък, миролюбив...Изобщо бях самата доброта.

- Недей така бе, момче – викам- що ти трябва на баир лозе. Пък и тая дето е в ръцете ти много мърда бе, много мърда. Дай да дойда по-близо поне да ти я държа. Не стават тия работи така.

Излишно е да казвам, че в самолета бе настъпила мъртва тишина. Даже нашите жени бяха млъкнали.

Нямах ясна представа какво точно целя, но определено исках да приближа двойката. Ако веднъж успеех да докопам младежа, бях сигурен че ще го изям. Но дали щеше да ме допусне толкова близо. Докато се приближавах холандчето започна да крещи още по-силно. Сякаш кашляше. И пръскаше. Стюардесата вече беше оплюта цялата. Ако не успееше да я заколи, то със сигурност щеше да я изкъпе. Нищо не му разбирах от приказките, но от тона му ставаше ясно, че не е настроен на любовна вълна. Нито към стюардесата, нито към мен. Още по-малко към самолета.

- Защо бе, момче?- подхванах пак кротко- Защо не научи поне две-три български думи. Че да можем да контактуваме, така. Да комуникираме. Пък сега гледай, ти си редиш по твоему, аз те разбирам по моему и каква става тя... Че ние имаме много хубави български изрази. За майката например, цял свят ги знае. Христо Стоичков знаеш ли го? Половината свят научи за “майката” покрай него. Пък ти... изоставаш. Изоставаш.

Младежът продължи да кашля. И слюнкоотделя. Вече цялото му внимание беше насочено към мен. Когато реши че съм се приближил опасно близо, рязко дръпна ръката си с бръсничка от гърлото на стюардесата и го насочи към мен. Един вид: “Стой си на мястото, че ще ти видя сметката”. Точно този момент чаках, ама дойде много рано. Трябвах ми още метър-два. Пипнех ли го за ръчичката веднъж... ама, не би. Спрях за секунда, колкото да обясня, че му мисля само доброто и той върна ръката си в първоначално положение. Сиреч острието пак опря нежната шия на “моята” стюардеса. Реших, че не трябва да сменям тактиката и подкарах по същия начин. Надявах се следващия път когато ме посочи с бръсничка да съм по-близо. Изпитвах определено желание да му го пхна в сенчестото място. Ще ми плаши той стюардесата. Моята. Дето честно си я спечелих на ези-тура. В желанието си да поддържа дистанция между себе си и мен холандовецът задърпа стюардесата по пътеката между седалките. Изглежда усети, че аз няма да се откажа та реши да се отдалечи. Груба грешка. Понеже вниманието му беше съсредоточено само и единствено към мен младежа забрави, че в самолета има и други пътници. Така бавно отстъпвайки със стюардесата назад той се изравни до седалката на Карата. Георги Карагеоргиев или Карата, както си го знаехме всички, като че само това

чакаше. Светкавично скочи и го хвана за двете ръце. Стюардесата тупна на пода, а аз изпуснах парата, понеже знаех, че ситуацията е овладяна.

После от нашата група ме попитаха защо не съм направил оставащите две-три крачки и да помогна на Карата. Нямаше смисъл, моят човек беше изключително силен и ръцете му бяха здрави като клещи. С очите си бях виждал как веднъж на една селска сватба беше хванал за рогите една юница, щото го гледала лошо и беше изкривил врата ѝ толкова силно, че добичето цял ден после вървеше замислено. Така и не се възстановило напълно, наложило се да го заколят.

Бидейки далеч по-слаб от юницата холандовецът все пак реши да окаже някаква съпротива. Резултатът от цялата работа беше, че му изскочи лакътя. Като на щангист решил да тласне непосилна тежест. Сега вече крещеше на всички езици показвайки, че болката си е болка навсякъде по света.

Криво-ляво закрепихме болния лакът, завързахме му другата ръка за седалката и той миряса.

После се разбра, че младежът не бил съвсем откачен, защитавал някаква си негова кауза, за която света непременно трябвало да разбере. Абе хубаво момче, ама не случи на пътници.

МРАЗЯ ПОНЕДЕЛНИЦИТЕ. Винаги ги свързвам с началото на работната седмица и по тази причина съвсем основателно ги ненавиждам. Дълго мислих като как да се справя с този проблем и накрая реших да превърна понеделниците в недели, тоест в почивни дни. Сега мразя вторниците, но това вече е съвсем друга бира.

Е, беше вторник и аз разсъждавах върху етично-нравствения проблем, че мързелът всъщност е хубаво нещо. Много хубаво! Даже удължава живота. Мързелът. Да! Според последните проучвания на учените, ленивците живеели по-дълго. И не изкуфявали. Те пък учените друга работа нямат, изследват, изследват и като измъдрят нещо такова... Иди после, че се мотивирай за работа. Като разбереш, че вървиш срещу себе си. И срещу науката.

Кой ли е измислил труда?! Да седиш и нищо да не правиш, особено когато имаш много работа е върховно удоволствие. Пък и да нямаш работа- пак си е удоволствие. Сигурно труда са го измислили мързеливите. Тия дето живеят по-дълго. Ама не за себе си. За другите. За себе си са си оставили началническите места. Да надзираваш, да отчиташ, да съблюдаваш и даваш указания... все отговорни дейности. Пък да бачкат... ясно кои. За съжаление аз все попадах сред тези... ясно кои.

Такива философски теми ми се въртяха из главата, докато пресмятах месечните си разходи. Наем за кантората, телефон и електричество. Ако платях наема, нямаше да ми стигнат за телефона и тока. Ако пък се оправех с пощата и Енергото, наемът отиваше на кино. Да ама щяха да ме изхвърлят от иначе удобната стая в центъра, която гръмко наричах офис. Хазяинът беше доста криво старче и не проявяваше сговорчивост на никоя тема, камо ли закъснения в плащането. И тогава трябва да търся друг офис. Значи все пак наемът има предимство. Другото ще почака. Какво пък, най-много да изключат електрическото захранване и телефона. За тока не се безпокоях. Беше месец август и топлото не беше проблем. Виж без телефон лошо. Лошо не ами много лошо. До края на месеца оставах няколко дни и не измислех ли нещо свързано с добиване на финикийски знаци, оставах без връзка с останалия свят. Телефонна.

Сградата в която се намираще кантората ми беше доста стара и скърцаше отвсякъде, но бидейки в центъра беше особено привлекателна за бизнесмени от всякакъв ранг. След реституцията подобни сгради станаха златни кокошчици за притежателите си. Новите собственици живееха само от наемите, които бяха завишени почти до невъзможното. Ако искаш! Никой не те натиска да наемаш офис в центъра. Когато вече не можеш да плащаш те изхвърлят и идва следващия балък. И така до безкрайност. Не губи само собственикът, в случая кривото старче, за което споменах преди малко. Какво си прави парите нашият хазяин нямах представа, но че никак не са малко бях сигурен.

На трите етажа на сградата бяхме общо седем наематели и съдейки по моя наем, хазяинът отдавна си беше осигурил старините. Нещо повече- беше осигурил старините на децата, че и на внуците си. Дано се задавят, дано! Не исках да сменям офиса по две причини. Първата, че по-евтин едва ли щях да открия и после, тук имах известни екстри. Бях замаскирал една ниша в стената, която ми помагаше да взема акъла на някой потенциален клиент. Навремето в нишата имало зазидана метална каса. Когато се нанесох хазяинът си я прибра. Касата. Ако имаше начин и нишата щеше да прибере, ама нали...

Закрепих отпред едно парче шперплат и залепих отгоре същия тапет като в останалата стая. Така че нишата с нищо не се различаваше от останалата част от стената. Дори и при внимателен оглед трудно се познаваше, къде е била преди това дупката в стената.

Останалите екстри бяха маса, която тържествено бях произвел в бюро, два стола, почти здрав диван и хладилник, който държеше да съобщи на цялата къща, че още работи. Особено при включване и изключване. Единственото нещо в офиса, което гръмеше повече от хладилника беше телефона.

Сериозен телефон- стар и черен.

На първа страница на всички вестници беше информацията за убийството на банкера Друмев. Спас Друмев- застрелян в дома си от неизвестен извършител или извършители. Три куршума- единият от които в главата. За сигурност. Професионална работа. Вестниците се надпреварваха да описват добродетелите му, споменаваха се редица прояви на благотворителност, с които беше известен на широката публика и всички даваха вид, че са много изненадани от внезапната му смърт. И от начина по който беше напуснал грешната земя. Аз не бях учуден. Не че оправдавам убийството като такова, но винаги съм смятал че рано или късно всеки получава това, което е заслужил. Че Друмев отдавна си беше заработил куршумчето знаеха малко хора между които и моя милост. В подземните среди беше известен като нагъл и безскрупулен тип, търсещ изгода на всяка цена. На всяка! Да печели пари му беше станало нещо като хоби. Само дето не ги печелеше по законния начин, а точно обратното. Сигурно беше скътал доста мръсни парици, които сега щяха да отидат у опечалената вдовица. Наследство... ех...!

Защо не вземат да гръмнат някой мой богат чичо, или вуйчо, все едно. Просто защото такъв нямам. Имам само една леля. В Албания! Хората имат лели в Америка, аз в Албания. На хората като им гръмнат лелите си оправят дереджето за цял живот, моята, да ми е жива и здрава, ако случайно предаде Богу дух най-много да ме търсят да плащам погребението.

Абе трябва да намеря пари, бе... Поне малко пари. Без телефон съм като без ръце, а джобовете ми бяха празни като главата на депутат втори мандат. Кой ще потърси частно ченге, ако няма телефон.

Аз май пропуснах да се представя.

Извини ме уважаеми читателю. Логично е да искаш да знаеш кой ти пълни главата със своите дивотии.

Казвам се Крум Цеков и както вече разбра съм частно ченге. Някога бях държавно, но откакто избухна демокрацията в живота на всички ни настъпиха... известни промени. Някои от колегите пораснаха в службата, други станаха бизнесмени, а някои директно минаха от другата страна на барикадата. Сиреч при престъпниците. Понеже до вчера ги преследваха, бившите вече ченгета знаеха точно при кого да отидат и за колко да се продадат:

“ С бизнес си пробват късмета
всичките бивши ченгета... ”

Това пък е другата ми слабост. Обичам като мисловно упражнение да римувам думи. Някои решават кръстословици, аз римувам думи. Понякога се срамувам от римите, които ми се въртят в главата, но това вече е съвсем друга бира. Всъщност наскоро чух по радиото известна наша фолк-звезда да пее поредния си хит. Заслушах се в текста ... От тогава не се срамувам от моите рими!

Но думата беше за бившите ми колеги и демокрацията. Да си призная аз също имах възможност за избор, дори получих интересни предложения в тази или онази посока. Имаше моменти в които аха-аха да се съглася, без пари не се живее. Поне на тази земя. За другаде не зная, но тук финикийските знаци са от жизненоважно значение и аз за малко да клекна пред някои бивши колеги и пред Златния телец. После си викам, Круме стегни се в кръста. И станах частно ченге. Колегите, тези с предложенията, ме обявиха за луд и постепенно ме забравиха. На моменти... съжалявам. На моменти. Като сега, когато нямах с какво да си платя телефона. А кой ще потърси частно ченге без телефон?! Понякога клиентите идваха направо в кантората, но рядко. Контактите с мен по принцип стават по телефона, за да могат хората първо да опипат почвата. Искат да разберат как звучи гласа ми, за да преценят ще могат ли да се доверят или не. Въпреки че в повечето случаи това което ми доверяваха бяха по-скоро махленски клюки отколкото някаква голяма тайна. Банкерът Друмев?! Кой ли му е светил маслото? На кого беше дошъл до гуша? Почеркът на убийството беше професионален, но знае ли човек. Загледах се в снимката от вестника пред себе си. Четиридесет- четиридесет и пет годишен мъж със силно челно оплешивяване, остър поглед и свити тънки устни. Този човек определено не беше поет. Дали пък професията не оставя отпечатък върху нас. Ако не беше banker, а учител примерно, дали Друмев не би бил с по-мек поглед. Или с по-малко стиснати устни. Знае ли човек.

“Всичко е скрито- покрито
като пробито корито “

От тези размисли ме изкара звънът на телефона. Силен звън. Сериозен. В първия миг не повярвах. На душата, телефона де, не му се беше случвало от доста време да направи това за което е сътворен. Само дано не е хазяинът. Успокоих сърцебиенето бавно вдигнах слушалката и с най-авторитетния глас казах:

- Моля?
 - Добър ден- служебен мъжки глас.
- Дано да е платежоспособен.
- Г-н Крум Цеков търся?
 - На телефона.
 - Г-н Цеков, много ми е приятно, че Ви откривам. Звъних и миналата седмица, но телефонът даваше все свободно.
 - Не бях в България- казах.
 - Разбирам- отвърна гласът макар да бях сигурен, че притежателят му нищо не разбираше.

Надявах се тембърът ми да е достатъчно внушителен и увертюрата да е приключила.

- Мога ли да Ви посетя г-н Цеков?

Опитах се да туширам радостните нотки в гласа си и колкото за допълнителна тежест попитах:

- По какъв въпрос?
- Личен. И доста... деликатен.
- Заповядайте господине. Всъщност как Ви е името?
- След малко ще Ви се представя лично. Аз съм от другата страна на улицата.
- Значи знаете къде е кантората ми?
- Идвал съм и друг път, вече казах.

След последното той рязко затвори слушалката и на мен не ми оставаше нищо друго освен да изчакам появата му. Че се обаждаше от мобилен телефон разбрах по специфичните пропуквания по време на разговора. Станах и погледнах през прозореца. На улицата пред сградата, както обикновено беше пълно с пешеходци и паркирани автомобили. Все лъскави западни лимузини и един трабант.

“Бях потеглил със трабанта
директно към Бургас,
обаче всички ме изпреварват
отляво с мръсна газ.”

Колата без родина, както наричаха картонените автомобилчета след краха на ГДР.

“Отзад ми свири намръщен чичко
и маха със ръка
ала трабанта не може всичко
макар че е кола.”

Душицата златна. Открояваше се сред другите коли като тук- там изкъпан селянин на коктейл. Като си знам идиотския късмет сигурно точно собственикът на трабанта щеше да се окаже потенциалният ми клиент. Докато се опитвах да го разпозная сред минувачите на вратата се почука и след утвърдителния ми отговор в офиса влезе около 50-годишен леко прошарен мъж облечен в светлосив костюм и лъснати до блясък черни обувки. Може пък и да не е трабантаджия. Ура!

- Г-н Цеков, предполагам?
- Заповядайте- казах и посочих стола за гости.

Двамата седнахме почти едновременно. И двата стола изскърцаха пронизително. Моят... по-силно.

- С какво мога да Ви бъда полезен? - зададох стандартния за такива случаи въпрос.

Вместо отговор мъжът извади от джоба на самото си снимка и ми я подаде. От нея ме гледаше руса, доста симпатична жена на около 28-30 години. С очи които сякаш казваха:” Идвай де, какво чакаш!”

Вдигнах въпросително очи към мъжа и той поясни:

- Жена ми – и за да стане всичко ясно добави- законната ми съпруга.

Той още не беше се представил, но не го подсетих. Явно за него законната му половинка беше по-важна от собственото му име. Както и да е. Той всеки момент щеше да започне разказа си. Симптомите за това вече бяха налице. Тайно се надявах да разкаже я за изчезване, я за отвличане свързано с откуп, но 90 процента бях сигурен, че това ще е поредната любовно-битова драма.

- Мисля, че тя ми изневерява- каза мъжът.

90-те процента станаха 100. Понеже мълчах той продължи:

- Всъщност имам само подозрения. И затова съм при Вас. Скоро бях при една гледачка, сега им викат екстрасенси, по друг повод ходих... та тя ми каза, че жена ми... така де, не ми е съвсем вярна. Но и тя не беше сигурна.

- Колко Ви взе?

- Моля?

- Колко платихте на екстрасенската?

- 10 лева. Защо?

- Аз щях да Ви го кажа безплатно.

Пауза за размисъл от негова страна. След като побра новата информация в главата си попита:

- Мислите ли?

Писна ми!

- Това беше шега- казах.

- Моля?

- Пошегувах се- викам.

Той бавно схвана.

- А... шега. Да разбирам...ха-ха-ха. Аз разбирам от шеги...

Реших да мина в настъпление.

- Каква е разликата във възрастта Ви?

- 22 години. Но всички приятели казват, че не ни личат.

- И колко приятели имате?

- Много - веднага отговори мъжът.

После се замисли:

- ...Всъщност не толкова много. Сега като ме питате... май само 1-2 семейства и те са на моята възраст...

- Имате ли някакви сериозни основания да подозирате жена си?- продължих да питам.

- Не, не! Бога ми, не! Просто...- той не довърши.

Бях започнал да съжалявам новия си посетител. Представих си как вечер не спи за да дебне жена си да не би да напусне брачното ложе и наруши семейната чест. По принцип всеки иска да създаде семейство и да отгледа деца. Помислих, че и на мен ми предстои да реша този проблем-женитбата. Ако човек не го реши до определена възраст, по-добре въобще

да не се захваща. В противен случай се получава резултата, който беше насреща ми. А резултатът ме гледаше без да мига.

- За да задържиш някого, трябва да му дадеш свобода- казах неопределено.
- Оставете общите приказки. Искам да съм сигурен- веднага ме парира мъжът.
- Просто искам да помогна.

Мъжът се изправи направи две-три крачки към прозореца, загледа се навън и продължи:

- Вижте г-н Цеков, аз не съм идиот. Естествено, че ме притеснява разликата в годините. Естествено усещам насмешката в очите на хората около нас. Аз обичам жена си. Ожених се твърде късно, но си я избрах по любов. По любов! Защото искам като видя жена си да се възбудям, а не да се чудя в коя кръчма да се запия, че като се прибера законната ми радост да е заспала. И да не я виждам, а камо ли да изпълнявам мъжки задължения. Като голяма част от приятелите ми.

Мъжът продължи да гледа през прозореца, но мислите му бяха другаде.

- Дядо ми казваше:” По-добре агнешко с приятели, отколкото овче сам”- по-скоро на себе си казах аз.
- Моля?!- мъжът рязко се обърна.
- Дядо ми казваше...
- Чух Ви много добре. Умен човек е бил дядо Ви. Много умен!

Мъжът тръгна към вратата, после бързо се върна, хвана ми ръката и рече:

- Благодаря Ви г-н Цеков- и след малко – много Ви благодаря.

И бързо излезе.

“ Ах трабант, ти мой трабант
напред със теб летим,
не ни е нужен друг вариант
щом двама сме , нали”

Само дето не разбрах дали е трабантаджия. Той така и не се представи. А на мен защо ми трябваше да се правя на умник? Вярно човекът си тръгна общо взето доволен. Да, ама си тръгна. И сега пак ... тока, телефона и т.н. Само това оставаше да започна да работя против себе си. Абе тъпогълник ти частно ченге ли си или психоаналитик?

НЕРВНО ПОЧУКВАНЕ ПО ВРАТАТА ме изкара от състоянието на себеотричане, в което бях изпаднал. Станах и отворих вратата. В коридора стояха две от горилите на Тодор Чаушев или както всички го знаеха Крокодила. Наричаха го така защото като се хранеше му се насълзяваха очите. Всъщност той не се хранеше, а направо ядеше, поглъщаше кюфтетата цели, а после твърдеше, че очния проблем е заради високите цени на манджата. Макар, че нямаше проблем с парите, поне за яденето, ама на скъпо му се виждало.

Нито Крокодила, нито неговите хора ми бяха особено симпатични, но поканих горилите да влязат. Застанаха прави в центъра на стаята със заключени отпред ръце, заучена поза тип- “не ме пипай страшен съм”. Умираха да се правят на американски гангстери нашите борчета, но подражателството си личеше, и ставаха смешни. Поне в моите очи. Неизменните- дъвка и черни очила допълваха картинката.

- Шефът те вика!- беше по-едрият от двамата.
- По каква работа?- попитах.
- Спешна!
- Защо не ми се обади по телефона?- не се предавах аз.
- Там където е няма телефони.

Озадачих се. Тези двамата шегички ли се опитваха да ми пробутват.

- Да не му се е повредил мобилния?
- Повредил се е.

Вторият само дъвчеше и гледаше умно. А сега, де?! Не исках да имам нищо общо с Тодор Крокодила. Малко е да се каже, че ми беше несимпатичен. Знаех за парите и влиянието му, знаех и как ги беше постигнал. Съзнателно отбягвах него и приятелчетата му, макар да бях сигурен, че все някога пътищата ни ще се пресекат. Дали пък точно това не беше станало.

Пистолетът ми си лежеше кротко в чекмеджето на бюрото. Нямаше как да го взема без да забележат човекоподобните срещу мен, за това примирено казах:

- Да вървим тогава.

Отвън ни чакаше тъмносив форд и шофьор, който явно се гордееше с това което изпълнява. Станаха трима. Да се измъкна не виждах големи шансове. Понякога съм се справял и с доста по-напечени ситуации, но сега бягството изглеждаше невъзможно. Пък и не знаех защо ме търси Крокодила. Може и той да се нуждае от психоаналитик. Да, да... Надявай се.

Безмълвно се настаних на задната седалка на колата, едното говедо седна до мен, другото- отпред до шофьора. Странно, ако искаха да са сигурни, че няма да избягам двамата биха седнали от двете ми страни. Сега оставиха едната врата на колата на мое разположение и можех да скоча в

движение. Значи все пак шефът им не ме търсеше за нещо лошо. Поне не за много лошо. Поуспокоих се с мисълта, че дявола може и да не е толкова черен, а се оказа, че този ден рогатия направо си е бял. Варосан. Разбрах го когато спряхме пред полицейското управление. На паркинга ни чакаше едно зализано копеле с не-повече от трийсетина косъма на главата си, всичките грижливо пригладени. Представи се като адвокат Кънчев. Докато все още се колебаех какво точно се случва, ме вкараха в участъка, където зад една масивна решетка седеше Крокодила.

Дежурният полицай разбиращо ни остави сами- адвокатът, Крокодила и мен.

- Круме, трябва да ме измъкнеш оттук!

А така! Няма здрасти, няма добър ден. Направо трябва това и това.

Свикнал е да командва Кроки... И откъде-накъде аз да съм го измъкнел.

Всъщност какво точно ставаше по дяволите. В случая по-точно беше да се каже по крокодилите, ама нейсе...

- Чакай сега, кой те вкара и защо собствено си тук?- попитах.

- Ама ти не си ли в час?

- В междучасие съм- рекох- Голямото.

- О, свещена простота!

Горкичкият. Кроки навярно си въобразяваше, че целият свят се върти около него. Не можеше да си представи, че има някой който не знае защо.

Негово Крокодилско Превъзходителство е зад решетките.

- За убийството на Друмев не си ли чул?

- Четох.

- Е затова съм тук.

- Ама ти ли го опука?

- Не! Затова пък ти си тук. Някой ме натопи. Аз съм последният човек, който го е виждал жив...освен убиецът, естествено.Кънчев ще те запознае с подробностите.

Погледнах адвоката. Той не реагира.

- И какво искаш от мен?- обърнах се отново към земноводното.

- Да го намериш, разбира се.

- Кой да намеря?

- Този дето му е светил маслото.Убиецът. Само така мога да се измъкна оттук. Иначе... съм за мустака.

Стана тя. При наличието на толкова горили Крокодила ме молеше за такава услуга. Би трябвало...

- Не ти ли останаха хора навън?- попитах.

- Те са за черната работа. Виж ако трябва да потрошат някого еша си нямат. Тук трябва опит... и акъл. При моите хора това последното е дефицит.

Крокодила приглади бръснатата си глава и се загледа към прозореца.

Здравината на решетките ли преценяваше или

просто погледът му блуждаеше не ми стана много ясно, но жълто-зелените му очи, които обикновено гледаха остро, сега бяха потъмнели от яд. Или от безсилие. А най-вероятно и от двете. Помълчахме известно време, след което той каза:

- Виж, зная че не ме долюбваш много- много, но сега те моля за... услуга. Не каза помощ, но се подразбра.

- Мисля, че само ти можеш да свършиш тази работа.

Виж ти проникателност. От опит зная, че когато те хвалят е по-добре да мълчиш.

- Хонорарът ще определиш ти. Не съм скъпчия

Станахме. На вратата той ме спря с думите:

- И Круме... жив. Много е важно да е жив.

С адвокатата седнахме в най-близкото кафене.

- Разказвай сега!- казах.

Не сметнах за необходимо да му говоря на Вие. Нали щяхме да работим заедно оттук насетне.

- То няма много за разказване. Моят клиент... -адвокатът направи пауза в която явно се усети махна официалностите и продължи- тъй де Тодор е закъсал. Страшно. Всички знаят, че двамата с Друмев не се имаха много-много. Какво ти, те направо се мразеха. Кроки на няколко пъти публично се е заканвал да му свети маслото, за това свидетели колкото щеш. На всичко отгоре в деня на убийството, сиреч онзи ден са се скарали жестоко пред пет-шест души свидетели. Стигнало се даже до размяна на удари. Разтървали ги, но се разделили като кръвни врагове. И сега следва най-лошото, вечерта нашият общ приятел Крокодила отишъл в дома на Друмев да се доразберяли. Малко след това откриват банкера умрял. Тоест застрелян.

- Какво казва Крокодила?

- Признава, че действително е бил в апартамента на Друмев, но всичко свършило с няколко шамара и толкова. Кълне се, че когато е напуснал апартамента Друмев си е бил жив и здрав. Е, тук- таме здрав. Понабит, но жив.

- Вярваш ли му? – попитах.

- На кой?

- А, де...

- Да ти призная вярвам му.

- Тодор не е убиец. Пък и си има цяла рота за тази работа.

- Действал е прибързано, емоционално.

- Не! Ако беше така щеше да го гръмне още при първия скандал. Плюс това той никога не носи оръжие със себе си, нямал е такава и при посещението в дома на Друмев. Не! За емоция не може да става дума- каза Кънчев и внимателно приглади космите по главата си, които

всъщност идваха от темето, но бяха вчесани напред за да прикрият липсата на растителност по челото.

Странен свят, Крокодила окосмен като орангутан ходеше винаги с бръсната до голо глава, а адвокатът му- обратно. Природата беше надарила Кънчев с вечно бръсната глава, а той не признаваше новата мода и се опитваше да задържи поне временно естествения ход на събитията. Гледах изпотеното от жегата плешиво теме на адвоката и си мислех колко ли му плаща Кроки. И колко щеше да плати на мен. Ако оживея до плащането.

- Виж там, помогни ако можеш- продължи Кънчев- Той ще ти се отплати. Чу го. А от опит зная, че Крокодила се отплаща богато. Има и с какво. Може да прозвучи силно, но ако успееш да му удариш едно рамо сега... после градът е твой.

А сега, де! Хитро копеле беше това адвокатче. Като че ми разгада мислите, и веднага усети на коя струна да подрънка.

Залогът беше голям, но точно заради това и рискът беше огромен. Ако не го беше пречукал Крокодила зад убийството на банкера стояха сериозни батковци. Подготвен ли си за такава война?! На главорезите на Тодор можех да разчитам колкото на охраната на Кенеди.

Не зная защо, но вървах на Крокодила. Нещо в погледа му... или жестовете. Пък и логиката на нещата водеха в посока на неговата невинност. Тогава кой, по дяволите, е пробил още няколко дупки в драгоценното банкерско тяло и няма ли да пробие някоя и в моето. За разнообразие.

От друга страна парите. Спомних си разсъжденията от преди малко и неволно се усмигнах. Ако Крокодила знаеше, че не мога да си плата наема, отношението му към мен би се променило коренно. В моя вреда.

Да, ама не знаеше. И беше готов да плаща. Много!

Влязох в играта с летящ старт. Сега оставаше да разбере как ще изляза.

Дано не е с летящ финал... тоест- с краката напред.

“Весело беше мойто погребение
всички приятели бяха в настроение
всички вървяха ляв-напред, ляв-напред
само аз вървах с двата-напред, с двата-напред”

Тази песничка не е моя, ама си я затананиках, за успокоение. Защото нали някой беше рекъл: “Животе, животе, какво ме плашиш и ти ще свършиш”.

Тъй, де!

ЧОВЕКЪТ БАВНО ОТПИ ОТ МАСТИКАТА пред него, студена на кристали, както я обичаше. Беше месец март, навън беше доста студено и

парливата течност приятно затопли вътрешностите му. Не му се искаше да повярва, че всичко е свършило. Всичко!

Крах! Пълен крах!

В личния живот, в службата, в държавата. Особено в държавата.

Чувстваше се безсилен, абсолютно безпомощен.

Не можа да задържи семейството си. Децата се разпиляха по чужбина, сина в Америка, дъщерята в Канада... Жена му го напусна заради най-добрият му приятел. Позната история, никога не търси любовниците на жена си извън приятелския кръг. Изневерите обикновено стават там, между най-близките. И всички знаят или поне подозират, а рогоносецът научава последен. И с него така стана.

Когато научи не го заболя, беше свикнал. Просто почувства празнота.

Поредната. Яд го беше заради децата, защото сега вече те нямаха дом.

Поне в България. И нямаше защо да се завръщат. Не че преди много си идваха, но сега съвсем щяха да престанат.

Завръщането. Хубаво е да имаш къде да се завърнеш. Неволно си спомни дългосрочната си командировка преди десетина години. В края на работната седмица винаги бързаше да се завърне у дома, независимо, че трябваше да пътува няколко часа в претъпкания и доволно мръсен влак.

Беше млад и пътуванията не му тежаха, а и да тежаха си заслужаваше.

Децата бяха малки и още от вратата се хвърляха на врата му.

- Тате, тате, какво ми носиш тате?

- А, на мен, а на мен?

Като че всичко това беше в друг живот. Или на друга планета. Преди имаше къде да отиде, сега нямаше къде да се завърне. Всеки трябва да има едно място, където да го очакват. Но неговото място вече не беше на тази земя. Очакваха го другаде, е-е там горе, при звездите. Когато човек отиде там, дали и той става звезда?!

Погледна към пистолета, който чернееше до бутилката с мастика, като гладен гарван на черно поле. След малко щеше да разбере.

Сипа си втора чаша, обичаше мириса на анасон.

Държавата. Гъпа, окрадена, разградена, нещастна държавица. Всъщност то не беше точно държава защото държавата като такава отдавна липсваше.

Съществуваше едно сборище от хора събрани по волята на събитията върху тези никакви 100-на хиляди квадратни километра. Ако преди 10- 12 години някой му беше казал докъде ще я докарат с промените, той нямаше да повярва. Какво ти, направо щеше да го застреля. Човекът искрено вярваше в идеалите на старото време, бореше се за внедряване на тези идеали в обществото и по негова преценка доста успешно. Смяташе, че хората също го разбират. Както него, така и принципите за равенство и братство между хората.

10 ноември го завари неподготвен. Очакваше, че неразборията бързо ще отmine и всичко ще си дойде на мястото, по старому. С тази надежда живя

няколко години. Дори се впускаше в люти словесни битки с колеги, които казваха, че всичко е безвъзвратно изгубено. Така постепенно се изпокара почти с всички от службата. Не съжаляваше. Продажни копелета, за една заплата бяха готови да коленичат пред всекиго, независимо от кой край на земното кълбо е цъфнал. Плаща ли заплата, значи е хубав, не плаща ли-шута отзад, ще се кланяме на следващия. Който плаща повече- той е по-хубавия, неговите разбирания за живота са най-стойностни и ценностни. Просто да се чудиш досега как не сме го разбрали и трябваше да дойдат хората, да платят някой долар де, че да го разберем.

Естествено спря да расте в службата. Къде, къде по-млади от него биваха назначавани и за нула време правеха шеметна кариера, разбира се, със силната поддръжка на точния политически цвят в дадения момент. Той не се промени. Не можа. Избутаха го в девета глуха и го забравиха. Може би затова още не го уволняваха, просто го бяха забравили.

А рекетът отдавна беше станал държавна политика. На най-високо ниво. Хващаха дребните риби колкото за очи. Едрите никога, техният рекет беше законен. Редица съпруги на редица властимеющи оглавиха фондации и няма

работеща фирма, която да не е пропищяла от тях. Представители на съответната фондация като хрътки обикаляха по фирмите за да искат дарения. Я за децата, я за спорта, или за културата. А иди че откажи де. Разбира се, имаше и такива които наивно бяха повярвали в чистотата и прозрачността на демократичните промени и отказваха дарение. Горките те. Още на другия ден фирмичките им бяха посещавани от най-добрите държавни ревизори, които им разкатаваха фамилията. Ревизиите по принцип траеха с месеци и спъваха и без това трудния работен процес, един печен ревизор винаги може да намери нещо нередно. И следва глоба, доста солена при това. Тогава какво излиза, пак ти вземат парите, само че по друг начин. Да, ама при това доста са ти объркали работата и ти губиш и от застоя. Затова всички предпочитаха да си плащат рекета и да кротуват, дано фондациата ги подмине. Или поне да не идва начесто.

Съответната фондация пък раздаваше по три топки и два чифта маратонки на децата като шумно огласяше дарението във всички медии. Останалите пари отиваха незнайно къде. Всъщност той знаеше къде. Един от малкото, които знаеше точно къде. Другите подозираха, но той знаеше. В чужбина. В чуждите банки на безименни цифрови влогове. Доста парички скътаха за старини съответните люде.

И няма край. Няма !

Сипа си трета чаша мастика. Не ! Трябва да има край. Поне за него. Не отпи от чашата. Реши, че е достатъчно. Там горе трябваше да се яви трезвен и пречистен.

Взе пистолета и бавно го зареди. Познатото изщракване не отекна в главата му, както очакваше. Беше го правил толкова пъти. Рутинна работа. Другото щеше да е за първи път. Пръв и последен. Захапа дулото на пистолета и рязко натисна списъка.

ПЪРВО ТРЯБВАШЕ ДА РАЗБЕРА всичко относно сутрешния скандал между Друмев и Крокодила. Повиках в кантората дясната ръка на Годор-Стоян Попов- Кретена. Пристигнаха цяла тумба, все с клепнали уши и с много мускули. Шефът им ги беше предупредил, че трябва да ми помагат във всичко и те бяха много усърдни. Изгоних ги в коридора като оставих при мен само Кретена.

- Думай сега!
- `Кво?
- Ами как стана белята?
- Гле`й сега, те двамата с боса не се имаха много, много- подхвана отдалеч Кретена- това всички го знаят.
- Знам го и аз. Давай нататък.
- От кое по-точно?
- Сутринта в кафенето. Преди убийството.
- Ми, седим си ние и кротко си прием кафето...
- Кафето?
- Да, нямаше никакъв алкохол. То беше сутринта, нали ти казвам.
- Добре. Продължавай!
- Значи седим си ние, пристигат Друмев с още двама, единият му беше бодигарда и започнаха да се заяждат.
- Чакай, ама Друмев имаше ли бодигард?
- Имаше, естествено. Кольо Начев. Беше футболистче, ама средна класа. Странно. До този момент никой не беше споменал нищо за бодигарда на банкера. Къде ли е бил по време на убийството?! И къде ли е сега?!
- Продължавай!
- Седнаха значи на съседната маса и веднага започнаха да се заяждат. Не знам наясно ли си, но проблемите на Боса и онзи другия тръгнаха от футбола.
- Тъй ли?
- Да. И двамата искаха да имат пръст там. На последното събрание обаче за Президент избраха Боса- той се позасмя и оголи два реда жълти криви зъби- не без наша намеса, разбира се. Наложих да попритиснем тоз-оня. Не ти ли е правило впечатление колко спортни хора тръгнаха с обинтовани пръсти на ръцете си.

При тези думи Кретена кръстоса пръстите на своите ръце доста дебели между впрочем, натисна напред и те изпукаха силно. След това започна да проверява ефективността на това упражнение като издърпваше до крайност всеки от пръстите си поотделно. Някои изпращаваха допълнително за радост на притежателя им. Разбрах че процедурата по подготовката е приключила когато извади от джоба си едно ловджийско ножче и го разтвори пред очите ми.

- Ето.Що кутрета съм порязал само аз си знам.
- Порязал или отрязал?
- Порязал, само порязал. Ти за какъв ме взимаш.
- За кретен.
- Тъй де.

Не ме разбра. За него кретен отдавна беше станало собствено име.

- Давай, давай.- подканих го отново.
- Абе какво да давам. Огъват се още преди да съм стигнал кокала. Мек народ, бързо скланят и после гласуват точно както сме се разбрали. Точност и акуратност.
- Върхът!
- Аха!Та Боса го избраха, а Друмев остана с пръст в устата

Тогава в преносен смисъл сега буквално си помислих, а Кретена продължи:

- И`щото търси начин да си го върне, в кафенето взе да подхвърля разни плоски шегички. Боса кипна и тъй тръгна търкала. Не ги бихме много `щото бързо ни разтърваха, някой беше извикал ченгетата. Боса обаче реши да го потроши. За урок.

Кретена млъкна и извади кутия цигари. Понечи да запали, но се усети и с очи ме попита дали може. Махнах с ръка в знак на разрешение. Крокодила добре се беше погрижил за моя авторитет, не биваше да го излагам.

- И... вечерта, метнахме се на БМВ-то и отидохме у тях.
 - У кои тях?
 - У банкера, в апартаментчето му на "Битоля" 14.
 - Чакай, колко души отидохте?
 - Аз, Боса и Пунгаша
 - Значи трима?
 - Да. Но двамата с Пунгаша останахме в колата отвън. В апартаментта влезе само Боса. Там `кво е ставало не знам, но мога да се закълна че Боса е чист. Той нямаше оръжие, това първо, второ, като излезе рече: "Чупих му главата на това диване, дълго ще му държи влага." Ако беше го претрепал щеше да каже нещо от сорта: "Гръмнах го" или "Гушна босилека" или знам ли `кво. Ама не това: "Чупих му главата", нали?
- Пък и да ти кажа

Боса никого не е утрепвал, до този момент. В това мога да се закълна.

Каква мила тройка е гостувала на Друмев онази вечер. Един Крокодил, един Кретен и един Пунгаш. Всъщност какво точно значи пунгаш. Е няма как да е мъдрец, нали...

- Към колко часа отидохте у банкера?
- Надвечер. Да е било към 7- 7 и нещо.
- И колко време се бави шефът ти вътре?
- Има-няма 10-на минути. Хайде да са били 15, не повече. Ако искаш мога да ти кажа с точност.

Понеже поисках той извика от коридора въпросния Пунгаш и от него разбрахме, че са си тръгнали оттам точно в 7,20 часа. Погледнал бил часовника в колата. Той също потвърди, че Крокодила се е бавил вътре 10-15 минути. Време предостатъчно да светиш маслото на някого. Трябваше да разбере от съдебния лекар в колко точно е настъпила смъртта на Друмев.

Тъй. Разпитах и другите, колкото за очи. Не очаквах да открия нищо различно, така й стана. Всички се кълнях в невинността на шефа си, даже един с кръгло лице и малки очи каза, че шефът им не би убил и муха, камо ли човек. Добричкият ми той.

Въпреки всичко им вярвах. Не зная защо, но бях убеден, че Крокодила няма нищо общо с убийството на банкера Друмев. Може би от очевидността на фактите, или от тъпо-искрените погледи на неговите хора, но така или иначе бях отхвърлил възможността Крокодила да ме ползва като димна завеса. Един вид следователи видите ли, чист съм. Ето даже наемам човек да ви свърши работата, щото вие само знаете да обвинявате невинните, честни граждани.

Имаше и друго. Всичко беше нагласено така, че точно моят човек да влезе на топло. Нагласено!

Една гадна мисълчица се замота из главата ми. Не исках да я формулирам, но тя напъваше да излезе, упорита като стара мома в салон за разхубавяване. Ами ако ченгетата са пречукали Друмев?! Ако банкера с нещо се е провинил пред тях и те са му теглили чертата?! Ето ти чудесен начин да се разправиш и с Тодор Чаушев- Крокодила, убиваш Друмев и натапяш Негово Земноводно Величество. Чисто като съвестта на новородено бебе. А дали наистина не съществуваше тайна терористична организация която чисти престъпници, както се говореше из града. Да си призна мислех, че самите ченгета разпространяват подобни слухове за да си вдигат реномето, от там и заплатите. Но оставаше фактът че доста бяха неразкритите убийства напоследък. И то само на хора от подземния свят. Всичко в убийството на банкера говореше за професионализъм, три куршума от които единия в тила, за сигурност. Крокодила е бил афектиран и не би бил толкова прецизен. Не са открити нито оръжието, нито гилзите на трите куршума, поне според официалния доклад на полицията. Само професионалистите разчистват всичко след себе си.

Който ѝ да е дръпнал спусъка доста добре си е уредил сметките както с банкера, така и с Крокодила. Единият изчезва завинаги, другият влиза в затвора задълго, може до живот. Практически и той изчезва. Тази теория колкото и налудничаваша на пръв поглед не беше за пренебрегване. Реших да я складирам в някое от кътчетата на мозъка си за по-добри времена. Въпиющо се нуждаех от информация, от мъничко информация. Най-ценната стока на света.

Бях решил да се завъртя около полицията и да си задействам старите връзки, но заради съмнението, което се прокрадна в мен този вариант отпадна. Трябваше другаде да търся източници на информация. Къде? Реших втори път да посетя Крокодила в ареста и да поговоря по-обстойно. Свързах се с адвоката му и той уреди работата. Останах с впечатление, че Кънчев е доволен от моето решение да се заема със случая. Пътъком се отбих до злополучното кафене, откъдето беше започнало всичко. Кафето носеше типично “българското” име “Шанхай”. Десетина маси изкуствена зеленина и убийствена поп-фолк музика ме посрещнаха след като влязох зад стъклените врати на заведението. Барманът- усмихнато момче, ми разказа почти същото както хората на Крокодила. Поинтересувах се повече за другите посетители, тези неутралните, хората, които са били в кафето по време на скандала. Барманът добросъвестно описа всички, които успях да си припомни. Оказа се, че са били общо четирима души, двама на една маса и други двама- по сами. След няколко телефонни разговора узнах имената на тримата. Четвъртият не беше познат на никого, появил се незначително откъде и си тръгнал веднага след като дошла полицията. Платил си най-акуратно, даже оставил бакшиш. Обадих се на Кретена- дясната ръка на Крокодила и му обясних кого да търсят. Да слухтят наоколо белким изскочи нещо.

ПЪРВОТО НЕЩО, което Човека видя когато дойде на себе си беше килима. Стар и доволно протрит. Странно, а казват, че когато човек умре вижда тялото си отгоре. Нали духът ти започне да се рее в пространството и виждаш света от високо.

Той виждаше и то прекалено отблизо стария килим подарен им още на сватбата. Шарките на старият килим, това виждаше, а на всичко отгоре чувстваше тъпа болка в главата си. И къде са мъртвите роднини, които трябваше да го посрещнат или поне Духовния учител, както пишеше в една случайно попаднала му книга.

Понадигна се. Не чувстваше никаква лекота, напротив. Тялото му като че беше станало по-тежко отпреди и не искаше да го слуша.

Видя пистолета си, паднал също като него на студения под. Бавно и мъчително прозря истината. Беше жив. По-жив от всякога. Дотътри се до фотьойла и тежко седна върху прокъсаната като мечтите му дамаска. Недопитата чаша с мастика стоеше кротко на предишното си място и той я надигна. Имаше нужда. Познатото приятно парене окончателно го убеди, че е жив. Постепенно разбърканият пъзел в главата му се подреди дотолкова, че човекът разбра- пистолетът му беше направил засечка, а самият той беше припаднал. Бунак! Нещастник! Даже не можеш да се самоубиеш като хората. Болката в главата му се усилваше, дори мастиката не успяваше да я притъпи. Взе пистолета, точно така- засякъл. Извади застаналия накриво патрон, подреди го при останалите в пълнителя и зареди отново. Този път засечка нямаше да има. Този път наистина всичко щеше да свърши. Но защо засече пистолетът му?! Толкова пъти го беше използвал. Никога срещу човек, само по мишените в учебното стрелбище. И никога не беше засичал. А в най-важния за живота му момент ето че изневери. Засече. Тази мисъл не му даваше покой а усилваше и без това доволно гадната болка в главата му. Този път отпи направо от бутилката. Реши, че ако изпие два аналгина може болката да утихне, после се отказа. Какво значение имаше болката, нали и без това след малко всичко щеше да свърши. Окончателно! Но защо засече пистолета?! Никога досега не беше засичал. Защо...?!

КОГАТО НА ДРУГИЯ ДЕН посетих Крокодила в полицията ми казаха да изчакам, защото тъкмо разнесли храната на арестантите. Представих си Кроки как набива коравия полицейски хляб и плаче. Вече съвсем наистина.

“Тръгна Кроки
в сто посоки
да заграби
триста стоки.
Но усетиха го Кроки
и сега от сто посоки
няма ни една насреща.
Само боб чорба и леща.”

- Вярваш ли ми?- попита Крокодила, когато малко по-късно го доведоха в същото помещение за свиждане.

Бяхме седнали по същия начин, само дето този път липсваше адвоката.

- За това съм тук- отвърнах.

- Радвам се. Цялата ми надежда е в теб. Имаш пълната ми подкрепа и ако нещо ти дотрябва свиркаш на Кретена. Той вярно е кретен, но е свестен. И много верен. Въобще ако се наложи груба сила... не бери грижа.
- Знам- рекох кратко-сега разкажи всичко което знаеш за банкера.
- То не е много.
- Колкото- толкова.

Крокодила извади цигара и запали. Пушеше с наслаждение. Когато човек е затворен успява да оцени малките радости, които ни поднася живота.

- Открай време не се обичаме с него- направи пауза- тъй де, обичахме. Той си въобразяваше, че може да командва града. Подмолно. Вярно имаше доста хора в най-различни среди, включително и най-горе, ама и аз имам известно влияние.
- Защо тогава си тук?
- Никой не е застрахован от подобна издънка. Ако аз бях убитият сигурно Друмев щеше да е на моето място.
- Мислиш ли?
- Сигурен съм.
- Е, него може би щяха да го пуснат по-скоро...под гаранция. Но и аз ще изляза бди сигурен.
- Та какво още за банкера?
- За него... казах ти, мислеше се за Господ. Няколко пъти го предупредих той до къде е и аз откъде започвам, да не ми се пречка из краката. Всеки да си знае територията. Той-не! Искаше всичко да лапне. Казвал съм, че ще го гръмна- вярно е. Много пъти даже. На него лично поне десетина пъти, но то си беше да го държа в шах, да мисли ще го направя или не. Изглежда разбра, че само плаша и искаше съвсем да ме изхвърли от пазара. Последният скандал тръгна от футбола. Като се заинати не, та не, той щял да е президент на отбора и т.н. Викам си, ега ти банкерчето, що ли те търпя аз тебе. С моите хора понатиснахме тук-там и избраха мен. Но натискът не беше много силен, просто хората се бяха отвратили от Друмев, повярвай ми. Повечето доброволно гласуваха за мен. Ей Богу, така беше.

Да.От двете злини българина обикновено избира по-малката. На момента. После може да се окаже, че е избрал голямата, но нашего брата решава на момента. Нямаме навик да гледаме няколко хода напред.

- И какво?
- Ами нищо. Някой добре се е възползвал от омразата между мен и Друмев. Само не мога да разбера точно как е станало. Когато отидох у тях при него нямаше никой. Като отвори аз просто блъснах вратата и влязох. Пък и да ти призная не го бих много. Два-три шамара, колкото да ми мине яда от сутринта. Не, че някой можеше да ме спре, но ми се стори че апартамента е празен.
- Провери ли във всички стаи?

- Не, това не. Като го ошамарих той падна в коридора и аз си тръгнах. После се върнах и го ритнах. Ама само веднъж. Ако у тях е имало някой поне щеше да се обади, нали...
- Не е задължително. Може да се е уплашил или пък да е дебнел. Ако е бил убиецът...
- Добре, ти какво смяташ?- попита Годор
- Още се ориентирам. Мисля, че убиецът може да е бил в кафенето при сутрешния скандал.
- Откъде- накъде?
- Видял е разправията, твоите закани... и е решил че е дошъл неговият час.

Крокодила се загледа в една точка като че се опитваше да си спомни колко и кои точно хора са били в заведението в злополучната сутрин.

- Да... Круме ти си цар. Веднага ще разпитам момчетата. Те трябва да си спомнят хората, които бяха около нас.
- Вече го направих.
- Е, и?
- Казаха ми някои имена и сега работя по въпроса. Между тях обаче няма ваши познати. Нито общи нито поотделно. И въпреки всичко... знае ли човек
- Може да е бил някой дето моите не го познават, или не са го видели. Трябва да питаш управителя.
- Не управителя. Бармана! Те всичко виждат. Питам го- били са четирима, тримата вече ги знам, четвъртият не ми е ясен. Седял в дъното на салона, идвал за първи път и никой не го познава. Би било голяма случайност, но ще проверя и тази нишка. Всъщност да ти призная засега друга нямам.

Крокодила угаси цигарата си и я хвърли безцеремонно на земята. Не искаше да свикне с новото си положение на арестант.

- Слушай Круме, някой ме натопи. И този някой е доста силен, доколкото разбирам. Каж ми честно допускат ли си, че може да ме видиш тук?
А, допускат ли си?
- Спокойно де, що се притесняваш. Нали си невинен- рекох.

Тогава той ми каза едно изречение, което запомних за цял живот. Винаги си го припомням при подходящ случай.

- Аз съм невинен, ама живея във виновна държава... Това е, открий го.
Иначе ...край с мен.

С мисълта за виновната държава напуснах полицията.

“Вината е рана,
вината е чувство.
Да можеш да чувстваш
това е изкуство...”

Умствената ми гимнастика беше в ход, само дето не научих нищо ново от Крокодила.

АКО НЯКОЙ СЪЗНАТЕЛНО беше натопил моят клиент, то този някой настина беше голям. И много силен. Ако не е било фатална случайност, трябваше да търся убиеца на банкера по върховете. Дали на подземния или надземен свят, това вече е друг въпрос.

Реших да си задействам връзките, за да науча подробности за живот на банкера. Разгеле във банката на Друмев работеше мой познат от детинство. Йосиф Деров-евреин. Всички си го знаехме Йоско. От малък беше вечно усмихнат, сякаш знаеше, че като порасне ще стане банкер. Е, евреин - няма да стане миньор, я! Наскоро ми попадна трилогията на нашия сънародник Никола Николов, "Световната конспирация", "Тайните протоколи" и "Новият ред". Бях невероятно впечатлен от един постулат на древните евреи. "След като нямаме държава ще управляваме света". Кратко и ясно. Никоя друга нация не си е поставяла такава цел. Никоя друга нация не е работила така успешно за осъществяването на тази цел. После се чудят защо има антисемитизъм.

В момента обаче не ме интересуваше дали Йоско се кани да управлява света, а знае ли нещо повече за живота на вече бившия си шеф Спас Друмев.

Намерих го по телефона и той ми определи среща в едно кафе близо до банката. Устройваше ме.

- Дай накратко, че съм избягал само за десетина минути- започна без предисловия още щом седна на масата срещу мен.

Очите му бяха както винаги закачливо усмихнати, а биреното коремче допринасяше за цялостния добродушен вид на Йоско.

- Друмев!- щом трябва да съм кратък тъй да бъде.

- Кой Друмев?

- Шефът ти, лека му пръст.

- И какво шефа ми, лека му пръст?

- Информация. Търся информация, какъв е бил, врагове, приятели и т.н.

Сервитьорката отдалеч го попита какво ще желае, но той й отказа, като свойски махна с ръка. По нетрадиционните им отношения разбрах, че тук Йоско е чест посетител. Гледаше ме изучаващо и като че малко уплашено.

- Ти да не би...?- не довърши.

- Би!

- Искаш да кажеш, че някой те е наел да разследваш убийство номер едно за изтеклата седмица? А може би и за годината.

- Точно така.

- И кой, ако не е тайна?

Реших, че щом ще искам от него информация и аз мога да му задоволя любопитството. Още повече името на моя клиент не беше никаква тайна.

- Круме, защо ти трябва да се забъркваш с тези хора? Те са друга класа, нали го знаеш.
- Друга класа в какво?
- В парите. От там и във всичко останало. Ще те смачкат като... - не довърши той.
- Това е друга тема.
- Не, това е същата тема. Не че много ще ми липсваш - той пак възвърна усмивката си - ама като се огледам, малко останаха свестните хора около мен. Като те пушнат иди после обяснявай кое е друга тема и кое-не.
- Черен гологан не се губи.
- Остави общите приказки.
- Ти ги остави. Вече съм се хванал на хорото, така че си спести нравоученията. Кажеш ли ще помогнеш ли?

Йоско ме гледаше втренчено и не мигаше.

- Махни тоя поглед “на прощаване” - рекох - и кажи каквото знаеш?
- Аз не съм от големите риби в бранша, нямам достъп до висшите етажи.
- И все пак?
- Друмев беше женкар, царство му небесно. Едва ли ще ти е от полза, но такъв беше. Две от любовниците му познавам лично.
- Че той колко е имал?
- Три-четири... ако не и повече.
- Издига ми се в очите негова банкерска светлост.

Йоско не обърна внимание на сарказма ми и продължи:

- Едната е, по-скоро беше Ирина Досева. Да де защо беше, тя си е жива и здрава. Живее на ул. “Страхил” №5 и забележи омъжена е. Мъжът ѝ е по гурбет в чужбина. Другата се казва Теодора, мисля че беше Костова, но не съм сигурен. Адреса и не зная наизуст, но мога да ти го кажа след като се прибера в банката.
- Чудесно.
- Чукаше и заместник-директорката, както и едно момиче от паричен салон, но така между другото. Чувал съм и за други, но сериозните му връзки бяха Ирина и Теодора. Поддържаше ги финансово. Какво ти поддържаше, направо ги издържаше.
- Добре. Ще чакам да се обадиш за адреса на втората. Пък ако се сетиш за нещо друго - звъни, ще ми бъде от полза.

Йоско вече се беше изправил притеснен, че е просрочил допустимото за отсъствия време. Стисна ми ръката.

- И Круме... пази се.
- И ти, и ти.
- Аз от какво да не настина ли?

- Ами лоши настинки ходят напоследък.

Той леко приведен излезе от кафето сякаш носеше на раменете си проблемите на целия свят. Ами евреин все пак...

Върнах се в офиса за да си подредя мислите в главата. Какво имах до този момент, нищо. Липсваха всякакви наченки на следа по която да тръгна.

Реших да проверя какво става с мъжа от кафенето- този дето кротко си стоял в ъгъла, докато Друмев и Крокодила си разменяли крошета.

Позвъних на Стоян Кретена да разбере научил ли е нещо.

- Шефе, нищо не сме открили.

Въх, бях станал "шефе"

- Един от моите сега търчи по следа, ама и тя изглежда ялова. Този като че ли е фантом. Никой нищо не знае за него. Нито го познават, нито нищо.

- Не си се отказал да търсиш нали?

- Не, но ще бъде трудно.

- Е, и?!

- Нищо де само казвам.

Затворих. Бях решил да посетя Ирина Досева, когато Йоско се обади и продиктува адреса на другата метреса, по-младата. Е, младежта е с предимство.

Втората по класацията на Йоско, меко казано приятелка на Друмев се оказа госпожица. Семпла във всичко- от разсъжденията до облеклото.

Последното се състоеше от къса поличка и потник с една презрамка.

Жената си беше в къщи все пак и можеше да се облича както си иска, но да посрещаш гости в това облекло си е направо предизвикателство. Изглежда

беше сложила в устата си две дъвки едновременно, защото бе направила голям балон прикриващ почти изцяло лицето ѝ. Когато от въздушната

струя балонът все пак се спуска тя най-сетне ме фиксира и каза кратко:

- А?

По всичко личеше, че жената очаква друг, но не беше разочарована.

- Името ми е Крум Цеков и съм частен детектив

- А-у-у, че страхотно звучи.

Имаше три причини поради които не успях да се съсредоточа върху лицето ѝ- дъвката и краката ѝ. Изваяни, просто изваяни. Хвала на

създателя им и блазе на този, който им се радва.

- Тук съм във връзка...

- Знам, знам, влизайте. Полиция значи. От пет години не съм влизала в полицията.

- И аз от пет години не съм влизал в банка, тъй че сме квит.

Тя се засмя и разтръска червеникаво-оранжевата си явно боядисана коса.

Подтиснах мъжа в мен, отлепих поглед от краката ѝ и влязох в

апартамента, който беше обзаведен доста екстравагантно. Седнах в

някаква ниска мебел, наподобяваща фотьойл, който при допира с моето

тяло изпусна въздух и нежно ме обгърна отстрани. Нежно, но доста

стабилно. Помислих си, че точно такъв фотъойл трябва да взема за гостите в офиса, хем да се правя на модерен, хем в това положение седящият не може да мърда, камо ли да извади пистолет, например. Удобна работа. Естествено, като му научих цената се отказах. Ех, не съм banker и никога няма да бъда... това последното си го казах мислейки както за фотъойла, така и за жената срещу мен, която беше заела срещуположния писък на модата и демонстрираше прелести.

- Вие сте, или по-скоро сте били... приятелка на Спас Друмев- зададох въпроса със строго професионален тон, поне така си мислех.

Жената не сметна за необходимо да вади дъвката от устата си.

- И `кво от това?

- Разследвам убийството му. Искате ли да намерим убиецата му или не?

- Искам, разбира се. Този апартамент, както и всичко тук се поддържаше от Спасунчо, пардон- от Спас Друмев. От наема до зареждането на хладилника. Сега направо съм на нулата.

- Значи ще ми помогнете?

- Стига да мога.

- Разкажете ми за Спасунчо, пардон- Спас Друмев.

Тя се изкиска и мислено отбеляза точка в моя полза, защото започна да ме разглежда не като парче месо, както досега.

- `Кво за него?

- Навици, приятели. Мъжете обикновено се отпускате, когато сме при любовниците си. Нещо да Ви е направило впечатление. Някой по-специален договор или споменаването на някоя сделка.

- Той не беше многословен.

- И все пак?

- Посещаваше ме веднъж седмично, винаги в различен ден и по различно време. Беше много ревнив. Мислеше, че като излезе оттук и веднага вкарвам следващия. Не го е казвал, но го мислеше.

Жената продължи да прави балони с дъвката, които се пукаха доста шумно. На нея не и правеше впечатление.

- В леглото не беше нищо особено, но беше нежен. Много нежен. Ще ми липсва. Да, определено ще ми липсва.

Последва пауза изпълнена с балончета, която не сметнах за необходимо да нарушавам. Все пак трябва да оставим децата да се наиграят, нали. След малко продължи:

- За работата си не говореше много. Само веднъж беше много ядосан и си го изкара на мен. Били го прецакали за нам`кво си. Някаква голяма клечка от министерството на финансиите.

Настръгнах. Дали ще си спомни името?

- Първоначално като го пушнаха бях решила да го кажа на ченгетата, щото те преди Вас идваха други, но после си викам защо да им тъпча на

хората главите с глупости. Няма как да е оня. Хем да го е прецакал, хем после да го гръмне. Виж, ако беше обратното иди-дойди.

Желязна логика.

- И все пак?- попитах- не си ли спомняте името му?
- Ами той не го каза. Само му викаше “дебелия”, “тлъстия”, “този дебел задник” и т.н.

Мили прилагателни. Министерски.

- И...?
- И нищо. Сега оставам на улицата. Поне този апартамент да ми беше купил. Обеща ми го, но не би, рано го гръмнаха. А, може би въобще не е смятал да го купува?! Вероятно е искал да ме държи в ръцете си, знам ли. Сега съм нула, кръгла нула. Макар, че за това на Запад плащат милиони.

Като каза това за милионите тя доста предизвикателно кръстоса дългите си крака почти под носа ми. Нямаше как да се правя на не забелязал и затова рекох просто:

- Е, аз не съм банкер.
- Жалко – каза жената и като че наистина съжаляваше
- “Таз пустата професия кой ли ми натресе я”
- Моля?- ококори очи тя.
- Нищо, нищо.

Ако знаеш само аз колко съжалявам, ама...В този момент на вратата се позвъни.

- Сигурно е чичо ми. Обеща да се отбие днес.

Оранжевото изкушение хукна да отваря вратата и понеже вече нищо не ме задържаше тук, тръгнах след нея. На прага тя беше натиснала един доста внушителен господин, който можеше да ми бъде баща, а на нея дядо и го целуваше ли, целуваше. Когато ме видя Теодора не се смути особено, но за благоприличие реши да ни представи:

- Чичо ми...а господинът е от полицията.

Досега не бях виждал толкова страстни роднински целувки. Чичото влезе в коридора като притеснено местеше от ръка в ръка големия букет цветя, който беше купил на племенницата си. Извиних се и излязох навън, а Теодора ме последва.

- Ако си спомните още нещо- рекох и подадох визитката си.
- Непременно, непременно- усмихна се разбиращо Теодора, повдигна рамене и леко разпери ръце сякаш искаше да каже: “Какво да се прави, животът продължава”.

И беше права, разбира се.

Така й не извади дъвката от устата си. Разделихме се разочаровани. Тя затова, че не съм банкер, аз- по същата причина. Е, и по друга, можеше

поне за малко да изиграя ролята на банкер. За малко. Но не би ...
разследване все пак.

ЗАЩО НЕ УСПЯ ОТ ПЪРВИЯ ПЪТ ?! Тази мисъл не му даваше покой. От втория щеше да успее, сигурен беше, но не това бе главното. **Защо не успя от първия път?!** **Защо не от първия?!**

Не се страхуваше от смъртта, вече беше я преживял неведнъж. Преди малко на пода също. Въпреки, че не беше толкова близо до смъртта, както се оказа пак беше видял целия си досегашен живот като на филмова лента, от раждането до тук. Но защо лентата не спря?! **Защо филмът продължи да се върти ?!**

Значи все пак има нещо вярно в прераждането. Значи е вярно, че не всичко свършва с живота на земята. Че със смъртта всъщност започва нов живот. Иначе защо би видял целия си живот като на филмова лента? Значи, все пак, за известно време самият той е бил между живота и смъртта.

И тогава Човека прозря. Просто разбра истината. Не успя от първия път, защото някой там горе не искаше той да успее. На небето още не го искаха, понеже още не беше изпълнил задачата си на тази земя. Иначе pistolетът му не би засякъл, досега никога не беше засичал. Значи той имаше задача и беше длъжен да я изпълни. Чак тогава щяха да го приемат. И чак тогава щеше да има тържествено посрещане с фанфари.

От тази мисъл му стана по-леко. Реши най-сетне да изпие двата аналгина, за които мислеше откак се свести. Изправи се и тръгна към кухнята, но още преди да посегне към аптечката разбра, че няма смисъл- главата вече не го болеше. Той дори я попипа за да се убеди. Да! Болката беше отминала като с магическа пръчка. Като че някой вълшебник с едно щракване на пръсти го беше освободил от силната и досадна болка. Чувстваше се прероден, нов. Изцяло различен.

И за втори път прозря- някой там горе искаше да му каже нещо за неговата задача. Тук, на земята. Не там горе, а тук. Точно тук.

Върна се на предишното си място и отново пи от бутилката. Дори се усмихна. За първи път от месеци насам. Усмивката му беше по-скоро гримаса, но все пак усмивка. Човека даже се учуди, откъде-накъде усмивка.

Задачата?! Каква можеше да му бъде задачата?! **Защо онези отгоре го оставиха жив?** Той се беше предал в техните ръце, тялом и духом, а те не го приеха. И каква задача биха могли да му отредят той нямаше големи възможности, нито много пари, че да помага на бедните, нито семейство за което да се грижи. Децата му вече се оправяха сами в живота и то успешно. Не беше и голям началник в службата. Тогава каква може да е

тази задача, заради която не го приеха. Кое би могло да бъде толкова стойностно, че да си заслужава оставането му на земята.

И тогава получи третото си прозрение. Получи го от зората, която вече напираше през прозорците. Получи го от новия макар и доста студен мартенски ден. Новият ден беше ново начало.

Той трябваше да стане защитник. Той трябваше да защитава. Пред време на три ракии в кръчмата беше споделил, че е готов да изтрепе всички тези бандюги с висящи дела по улиците та да миряса държавата. Явно тогава някой там горе го е чул и му е повярвал. За това го оставиха, да трепе. Не! Да защитава! Защото кой в момента защитаваше бедния български народец. Кой?! Никой. А навремето както полицаи така и военни, се клеха във вяроност към народ и Родина и получаваха доста добри пари за това. За какво ги беше хранил толкова години този народ. А, за какво?! За какво ги беше обличал и за какво им беше построил хубави и удобни апартаменти. А?! Нали за да го защитават, както от външни така и от вътрешни врагове. И защитаваха ли го. Трици!

Сега всички се бяха впили във вените на бедния народец и смучеха ли смучеха. По улиците се разхождаха мутри в луксозни автомобили със по десет, двайсет и повече висящи дела. Даже имаше един рекордьор с около 70 висящи дела, достоен кандидат за книгата “Рекордите на Гинес”.

Всъщност кой по дяволите измисли този идиотски термин- висящо дело? Какво значи висящо дело? Да не е изпит или заем, че да ти виси. Като вратовръзка. Той изнасиллил, хванали го и след месец го гледаш на улицата, с висящо дело. Виси си му делото значи на въпросния хубостник и въобще не му тежи. И живота продължава...Ами жертвата, на нея какво и виси? Проблем с психиката до живот, това й виси. Ами убитите, на тях какво им виси...

За това този народ винаги е имал защитници. Къде явни, къде тайни времето ги е раждало и народът винаги ги е обичал. И им е отвръщал с единственото с което е можел- с песни. Малко ли песни има за хайдуги и войводи, за народни закрилници и будители.

Сега беше дошло неговото време. Той щеше да се превърне в един от тях. В защитник! Да, ако тогава в кръчмата го беше казал така по-скоро на емоция, сега чувствата липсваха. Имаше само ясен и точен прагматизъм. И решение.

Така постепенно задачата му се превърна в мисия.

“ДЕБЕЛИЯ”, “ТЛЪСТИЯ” И Т.Н. Къде да търся сега този тлъстак? И да не вземе да отслабне докато го открия. Едва ли, щом работи във

министерство ...А дали има нещо общо с убийството тепърва предстоеше да разгадавам.

Сега беше ред на Ирина Досева- Гурбетчийката. Тъй де дето мъжът ѝ на гурбет, пък тя тук му харчи парите. Трябва да призная, че добре се е ориентирала, не беше забърсала някое кораво и безработно говедо, а самият Друмев. Значи семейният бюджет оставаше ненарушен, даже обратно. Вероятно го допълваше с дребни подаръци от банкера. Живот!

- Здравейте, казвам се Крум Цеков и съм частен детектив.

- Е, и...?

- Разследвам убийството на Спас Друмев. Искам да ви задам няколко въпроса, ако е възможно.

Тя ме изгледа изпитателно, не зная това което видя дали и хареса, но след малко каза:

- Влизайте.

Докато заемах посоченото от нея място си мислех какво свързва двете любовници на Спас Друмев. Двете бяха коренно противоположни. В сравнение с огнено-оранжевата сексуална играчка от преди малко, тази жена беше тип улегнала домакиня. Строги черти, закръглено тяло, вече позахабено лице и идеално подредена къща. Даже пеньоарът ѝ беше в тъмни тонове. Дали пък Друмев не е търсил точно тази разлика. От плюс 20 към минус 20. Лашкане от полюс до полюс. А може би го е тресял Едиповия комплекс и Ирина Досева с нещо е напомняла на майка му? Или банкера просто е бил всеяден, каквото падне- под ножа. Нали Йоско каза, че имал още няколко. Ако пък го беше гръмнал някой по- куражлия съпруг щях да умра от смях. Тогава язък ми за мисловните напъни.

По масата в две големи купи имаше наредени дребни сладки, а до тях кристална кана пълна с някаква розова течност, вероятно сироп. Разбрах, че всичко е домашно производство, когато жената не без известна гордост покани да си взимам без да се притеснявам.

- От кога датира връзката Ви със Спас Друмев?- реших да бъда директен.

- Кой Ви каза?

- Не отговорихте на въпроса ми г-жо Досева.

- И все пак откъде разбрахте?

- Оттук-оттам. Говори се. Няма как да запушиш устите на хората.

Тя разбра, че няма да издам източника си. Безсънието от последните нощи беше оставило трайни белези под очите ѝ във вид на два големи и доволно тъмни кръга. Гледаше неспокойно и преценяваше може ли да ми вярва и доколко. Дали прецени, че може да ми има доверие или реши, че просто вече няма смисъл, но след малко Досева каза:

- От няколко месеца.

- Като какъв човек беше Друмев, лека му пръст?

- Свестен. Много свестен. В тази шантава държава той беше може би единствения нормален човек. Поне аз друг не познавам.

Ирина гледаше ту мен, ту сладките и сиропа на масата и като че очакваше следващия въпрос. Понеже не го зададох тя продължи:

- Исках да му родя дете. Той не пожела. Бих отишла на края на света заради него.

Явно не се е наложило.

- Не ми вярвате. Никой не ми вярва, но е истина. Аз го обичах.

- Хайде тогава да помогнете да разкрием убицеца.

- Е, как? Че той нали е хванат.

- А, не- хванатия е заподозрян. Само заподозрян. Дълбоко се съмнявам, че този дете лежи в полицията е убил вашият човек.

Тази информация беше нова за нея и тя чак сега задържа погледа си върху мен повече от няколко секунди.

- Надявам се да помогнете за разкриването на истинския убиец-наблегнах на истинския.

- С каквото мога- беше категорична.

- Припомнете си тогава.

- Какво?

- Изгървани реплики, дори само думи. Телефонен разговор... Ще ме насочите към враговете му, а оттам и към евентуалния убиец.

- Че той имаше много врагове.

- Да, но само един го е убил.

Тя пак зашари с поглед из просторния хол. От фикуса в ъгъла до телевизора, сладките, през мен и обратно. Нерви.

- Най-често споменаваше за някакъв Алигатор.

- Крокодил- рекох.

- Крокодил, Алигатор, Кайман, наричаше го с най- различни земноводни имена. Като сухоземни помня, че му викаше Дебелия, Закръгления.

- Все за един и същ човек ли ставаше дума?

- Така мисля, аз не надавах ухо за тези неща. Знаех че Спас има и друга- тъмна страна, но предпочитам да не мисля за нея. На мен ми стигаше такъв какъвто го познавам и обичам. Да, веднъж спомена че този дебел Алигатор бил от неговите среди.

- Тоест?

- Ами от банкерските, финансовите кръгове, знам ли.

Жената явно смесваше нещата. Ставаше въпрос за двама души- моят Крокодил и въпросния тлъстак, който отново се появи в пасианса. Е , сладък ще се наложи да ти стопя малко мазнини.

- Друго нещо спомняте ли си?

- Няма какво да си спомням. Щом този задържания не го е направил, убила го е онази кучка жена му.

Тя чак се изчерви като произнесе епитета с който окачестви опечалената вдовица Друмева.

- От ревност ли?
 - Ами, ревност, заради парите. Спас беше доста заможен, а онази му изневеряваше с когото намери, изчезваше за по няколко дни, че и цели седмици. Ама взимайте си от сладките, де.
 - Благодаря.
 - Все се лекуваше, все по санаториуми и почивки. Какви бяха тези болести, какво беше туй чудо, край нямаха.
 - И мислите, че тя... - не успях да довърша
 - Е, не лично, разбира се. Наела е някой, нали сега тези работи така стават.
 - Друмева знаеше ли за вашата връзка?
 - Не, сигурна съм, че не. Спас би споделил.
 - Чудех се какво ли щеше да каже жената, ако и разкриех, че Друмев е имал още няколко любовни авантюри. Сигурно нямаше да повярва, а най-вероятно да ме обвини в оскверняване паметта на покойника. Естествено запазих информацията за себе си.
 - И още нещо- продължи Ирина- мъжът ми... няма да научи за този наш разговор, нали?
 - Ако научи няма да е от мен.
 - Не че има кой знае какво значение, но предпочитам да спазвам някакво благоприличие. В уредено общество живеем все пак.
- Ирина Досева обвиняваше вдовицата на Друмев за нещо, което тя самата вършеше и доколкото разбирам с удоволствие. Помислих, че ако жали толкова за доброто име на мъжа си нямаше да скочи в леглото на банкера. Тя изглежда прочете мислите ми, защото каза:
- Друмев беше изключително дискретен мъж.
 - И все пак аз разбрах за връзката Ви
 - Да и това много ме учудва. Предполагам няма да ми кажете откъде.
- Последното пропуснах покрай ушите си.
-

КОГАТО СЕ ПРИБРАХ В ОФИСА видях, че в коридора ме чака млада около 30-годишна жена. Добре оформеното ѝ тяло беше пъхнато в дънки и тенис фланелка. Както дънките така и фланелката бяха доста добре опънати подчертавайки необходимото. Особено фланелката. Плахата усмивка показваше несигурност, затова я поканих да влезе с думите:

- Кажете, моля?
- Аз се извинявам ако отнемам от времето Ви, но...

Извади пакет цигари. Чаках.

- Имам проблем. Голям проблем- пауза- ще платя каквото трябва. Молбата ми е да ми помогнете- пак пауза- ами това е.

Засмях се.

- Дотук още нищо не сте ми казали
- Не съм ли?
- Кажете да чуем големия проблем?

Изглежда интонацията не ѝ допадна защото каза:

- Не се подигравайте, моля! Наистина съм загазила.

Не знаех как да реагирам. Гледах да не я уплаша затова само подметнах:

- Продължете, моля.
- От няколко дни получавам заплахи по телефона. Обаждат се и говорят куп глупости. И мръсотии. Сипят и всевъзможни заплахи. И най-важното не мога да разбера за какво е всичко това. Да не съм казвала това, да не съм си помисляла онова... Ужасно е.
- Искат ли нещо от Вас?
- Там е цялата работа. Не мога да разбера какво точно искат. Да не съм си развързвала езика, защото щели да го отрежат, аз не мога да разбера какво не трябва да казвам и на кого. Първо мислех, че е някаква груба шега, второ, че е някакъв луд, който просто е научил телефонният ми номер. Но после се обади втори човек със същите странни намеци. Тогава разбрах, че работата е сериозна.
- Какво искате от мен?
- Закрила. И да разбера какво точно става.
- Откога започнаха обажданията?
- От няколко дни. Всъщност помня точно, защото нея вечер убиха някаква важна клечка.

Началник на нещо си. Тъкмо излъчваха по късните новини за убийството, когато телефонът ми звънна.

Наострих уши.

- И какво?
- Ами нищо. Тогава започна всичко.
- Случайно да си спомняте името на голямата клечка?
- А, не! Не надавам ухо за такива работи. Ама Вие трябва да сте чули. Бил банкер или нещо подобно.
- Нещо подобно- рекох- Сега искам да си помислите добре и много внимателно да си спомните същия ден надвечер къде бяхте?
- Плашите ме.
- Просто искам да навържа събитията

Жената ме изгледа продължително и като че с нежелание започна да си припомня.

- Ами съвсем точно няма да мога, ама... След обед бях по магазините, тоест след работа. Значи е било след 5 часа. После се прибрах в къщи. Живея на ул. "Леонардо да Винчи" 56, сама. Преди имах котка...
- Към колко часа?
- Моля?

- Към колко се прибрахте?
- Това се опитвам да Ви кажа. Понеже никой не ме чака нямам навик да се прибирам по едно и също време. Трябва да е било около 7- 7.30
- С такси ли се прибрахте?
- Не, пешком. Обичам да се разхождам, пък и не бях пазарувала много.
- Сега- рекох- още веднъж моля за Вашето внимание. Спомнете си точно по кои улици вървахте.
- Е , чак дотам...
- Важно е.
- Защо?
- Ако е това, което си мисля Вие сте станали неволен свидетел на...нещо голямо и вероятно заплахите са за това. Опитвам се да разбера дали е така затова давайме.
- Ама аз нищо такова не съм видяла.
- Какво такова?
- Ами такова... Като някакво престъпление например- било катастрофа, било даже сбиване. Беше си съвсем нормална и дори малко скучна лятна вечер.
- Не винаги престъплението е такова, каквото изглежда. Оставете на мен да преценя. Спомнете си, моля Ви.

Тя изглеждаше малко притеснена. Тази нова светлина, в която представих вечерната ѝ разходка като че я беше поуплашила:

- Вижте Вие няма защо да се притеснявате. Най- вероятно Вашата вина, ако това въобще може да се нарече вина е, че сте били на неподходящо място в неподходящо време.

Жената като че за първи път си даде сметка, че наистина може да е видяла нещо. Започна бавно като от време- навреме притваряше черните си очи за да бъде по-точна в описанията. Мислено се пренасяше на местата, където е била

- Минах по “Търговска”, казах Ви. Там пазарувах. Влязох в няколко магазина, но не пазарувах от всички. Просто гледах. Това важно ли е?
- Продължавайте.
- После минах по “Хаджи Димитър”, тя е в съседство с моята улица. По ми беше пряко за в къщи да мина по “Цар Асен” ,но тя е много разкопана и затова заобиколих по “Битолска”.

Само дето не подскочих. Това беше улицата на която живееше Спас Друмев. На “Битоля” 14 същата вечер е било извършено въпросното убийство. За да не се издам станах и започнах да се разхождам из офиса.

- Продължете, моля- казах.
- Ами оттам вече само се пресича зеленчуковия пазар и съм си в къщи. Краят на пазара е всъщност началото на моята улица, само трябва да се кривне зад ъгъла.

Боже, нима е възможно да е видяла убиеца или убийците на банкера. Прекалено хубаво беше, за да е вярно, ама... знае ли човек. Насочих я към интересуващата ме улица "Битоля".

- Моля Ви, спомнете си какво видяхте, или по-скоро кого видяхте на тази улица?
- Няма начин. Трябва все пак нещо да се е случило, че да го запомня, нали. А така ... без нищо. Сам разбирате, че...
- Не бързайте, припомнете си.
- Вие запомняте ли всички минувачи с които се разминавате през деня. Това е невъзможно, нали.
- Не ви карам да си спомняте всички минувачи. На тази улица по-точно на номер 14 е имало някой, който вероятно е убил, и сега Ви заплашва. Този някой, вероятно се е притаявал в сянката на някое дърво. Дебнел е. Въобще нищо ли не Ви се стори странно.
- Не! Сигурна съм, не- тя пак се замисли- Само се разхождах. Вие говорите за убийство, ако е така... наистина съм сериозно заплашена.
- Мисля, че няма от какво- казах разочаровано- вашият случай явно е друг. Разследвам тук едно убийство и си помислих, че... Но не. Ще се наложи да се поразровим из спомените Ви. Врагове- реални и потенциални. Ваши на Вашият съпруг или на близките Ви.
- Не съм омъжена и мисля, че нямам врагове. Поне не такива способни на подобен род заплахи.
- Не Ви ли е хрумвало, че това може да е шега. Груба наистина, но шега.
- Това беше първата ми мисъл. Но когато обажданията продължиха... Пък и казах вече, ако беше някой маниак или луд щеше да е само един. След като се обади вторият мъж, разбрах че трябва да предприема нещо и затова съм тук. Все пак ако е лудост, то тя не може да е заразна, нали? Пък и да е заразна не може все аз да съм обекта на лудостта.

Нямаше какво да кажа. Аргументите на дамата пред мен бяха силни. Изглежда доста беше разсъждавала върху проблема. Явно беше смела жена, защото други на нейно място биха се панирали от страх и не биха измислили свястно обяснение. А нейната логика беше желязна и добре аргументирана.

На всичко отгоре имаше нещо в нея което ми се стори особено привлекателно. Не можех точно да го формулирам. Може би черните ѝ очи или леко чипото носле. Е, и опъната фланелка. А може би неволното постоянно отмятане на един игрив кичур коса, който незнайно защо непрестанно се опитваше да застане между мен и нея.

Че щях да и помогна беше повече от ясно. Поне щях да опитам. Жалкото беше само, че не се преплетоха двата случая- нейният и този на Друмев. Е, като не можем както щем, да щем както можем. Кой го беше казал...

- Защо не се обърнете към полицията? - попитах.
- Очаквах този въпрос.

- Логичен е, не мислите ли.
- Е, добре. Не искам да се - направи пауза-... замесвам с полицията. Имам си причини. Лични.
- Мога ли да ги чуя.
- На този етап не!
- Вижте ако се съглася, казвам ако се съглася да се заема с Вашия случай трябва да зная всичко. Абсолютно всичко. Това не е просто любопитство, това е професионализъм. Никога не се знае откъде какво ще изскочи. Мога да ви обещаая, че това което чуя ще си остане между тези четири стени, но трябва да го зная.
- Много думи заради една скапана полиция.
- Не е заради полицията, а заради Вашето отношение към нея.
- То е същото.
- Не е.

Замълчахме. Знаех, че ще ми каже. Всички така правят. Първоначално смятат, че крият тайната за Сътворението на Света. Като я чуя обикновено едва се сдържам да не се засмея, защото обикновено “великата” тайна се оказва кокошкарска история. Даже някои от клиентите ми сами разбират колко дребна е историята им, когато я разкажат на глас. До този момент те са се опитвали да я скрият от всички, даже от самите себе си. Не са смеели дори да мислят за нея да не би с нещо да се издадат. И когато за пръв път я чуят изказана на глас разбират, че всъщност май нищо страшно не е станало. Че в този живот имало къде- къде по стойностни неща. Сега случаят беше същият.

- Така или иначе ще научите. Преди време... преди доста време имах проблеми със същата тази полиция. Участвах в една група която се бореше за мир и любов в света. Поне това си въобразявахме че правим. После стана ясно, че ръководителите ни чрез групата са прикривали наркоманията си. И аз съм опитвала. Бях млада... каза го като че ли с младостта всичко може да се извини- докато се усетя дойде полиция. Прибраха ни. Сега съм регистрирана, като наркоманка, рисков фактор или зная ли въобще как ни водят там.
- Сега чиста ли сте?
- В смисъл?
- Вземате ли още наркотици?
- Не. Всъщност аз съм пробвала само 3 или най-много 4 пъти. Сега съм чиста, както се изразихте.
- И затова ли не искате да отидете в полицията?
- Основателна причина е, не мислите ли? Кой вярва на наркоман, пък бил той и бивш?
- Все пак Вие не знаете нито кой, нито защо Ви заплашва- върнах темата аз- а доколкото разбирам не знаете заплашва ли Ви въобще.
- Нещо такова, но заплахата е реална чувствам го.

- Тъй да бъде. Единственото, което в момента ми идва наум е чрез пощата да проследим откъде идват обажданията. Сигурно са от уличен автомат, но сме длъжни да опитаме.

Тя понечи да каже нещо затова я прекъснах:

- Зная, че не разрешават. Мога да Ви кажа и аргументите, които ползват за тези случаи, но аз имам известни връзки в техните среди.

Подписахме стандартен договор и се разделихме. Чак при попълването му научих името и телефона на жената. Деница Аргирова. Даже името ѝ хубаво. Телефонът... и той.

ИЗПИТВАХ ВЪПИЮЩА НУЖДА от информация. Навремето Ричард III давал половин кралство за един кон. Аз бях готов да давам половин литър кръв за малко информация. Ако пък кръвта е от коня на Ричард да я вземат всичката. Така е, българите предпочитаме да дадем кръв вместо пари. Дали защото сме много бедни или защото кръвта ни се обезцени, но човешкият живот у нас в момента не значи нищо. Убийствата са под път и над път, а много от тях остават неразкрити. И всичко се прави в името на Цар лев. Или Цар долар все тая.

На село хората с удоволствие и безвъзмездно ще ви дадат 10-на яйца, буца сирене, парче хляб и т.н. но я се опитайте да им вземете само 2 лв. Било то и на заем. Такава веселба настава, че ум да ти зайде. Въпросният нашенец започва да вади от 10 кладенци вода само и само да не се раздели с драгоценната хартийка от 2 лева.

Телефонът иззвъня.

- Шефе, мисля че го открихме- беше Кретена- казва се Хари Георгиев и е безработен. Не съм сто процента сигурен, че е нашият човек, но че бил в кафето при скандала е сигурация.

- Как го откри?

- Дълга история, моите го откриха. Даже успели да го фотографират и сега са със снимката при бармана за разпознаване. След това идвам при теб.

- Добре, чакам.

Светлина в тъмната нощ. Човекът, разбира се, можеше да се окаже обикновен посетител, но беше следа, която трябва да се провери.

“ Човеченце мило
човеченце сладко!
Май беше се скрило,
Но падна на батко”

Гимнастиката на мозъка ми беше в действие.

“Кой дявол те кара

кафенце да пиеш,
там дето след малко
търкал ще се вие.

Безкрайно, незнайно,
възможно, случайно
или пък потайно
попаднал си, байно...”

След малко щях да разбера.

Отново звънна телефона и прекъсна “поетичните” ми занимания. Като си спомня, че само преди ден-два си мислех да не го плащам... Безценен ми е.

- Ало, г-н Цеков- беше Деница- обаждам се от монетен телефон. Не зная дали е важно, но...

Направи пауза, затова я подканих:

- Нещо си спомнихте ли?

- Да. Става въпрос за същия ден. Когато минавах покрай онази къща за която споменахте си спомних... Сигурно не е важно, но...

- Кажете.

- Ами малко по-надолу на същата улица беше спряна една кола, голяма такава тъмна. Аз без да ща я загледах, защото винаги съм мечтала за нещо подобно. В колата имаше един мъж. Седеше на първата седалка, тази шофьорската. Като минах покрай него той запали цигара и хвърли клечката от кибрита току в краката ми. Понеже го погледнах по-остро той се извини.

Чувах я как диша развъълнувано в слушалката.

- Е, и?

- Ами това е. Нали Ви казах, че може да не е важно.

- Нещо друго случи ли се?

- Не. Той продължи да пуши и да ме оглежда. Аз продължих надолу по улицата, но усещах очите му забити в гърба си.

- Какво ви накара да си спомните този епизод?

- Очите му. Едни такива... воднисти. И най-важното притеснени. Да той не ме оглеждаше като мъж, а като крадец. Една жена разбира от тези работи, нали

- Запомнихте ли номера на колата?

- Не, разбира се. Мога да посоча само марката. Ауди, тъмно синьо, много лъскаво. Тапицерията на седалките беше в тъмно лилаво. Много стилно.

Боже, какво гледат тези жени. Всичко друго, но не и това, което ти трябва. Все пак тук имаше нещо.

- И какво?

- Ами, това е. Попитахте ме дали си спомням нещо. Това си спомних, две притеснено воднисти очи.

И лилава тапицерия, си помислих.

- Бихте ли го познали, ако го видите отново?
- Да, мисля че да.
- Добре, ако си спомните още нещо... за лилавата тапицерна.

Това за тапицериата го казах след като затворих телефона.

Дали пък воднистия нямаше нещо общо с убийството на банкера. Може да е бил съучастник, който си чака другарчето да свърши мократа работа и да го откара. Или пък самият той е убиеца. Значи все пак случаите може би щяха да се преплетат и заплахите срещу Деница да са тясно свързани с убийството на Друмев.

Изглеждаше логично. Въпросният воднист е притеснен, че дамата ще го познае и евентуално ще свидетелства, че го е видяла на тази и тази дата в толкова часа на даденото място, макар че какво от това... Поредният въпрос висящ във въздуха. Поредният въпрос, който си търсеше опората. Сиреч отговора.

ОТКЪДЕ ДА ЗАПОЧНЕ?! През последните години в България толкова хора си бяха заработили куршумчето, че просто да се чудиш откъде да започнеш чистката. Който и да утрепеш все няма да сбъркаш. Стотици престъпници се разхождаха на свобода и само чакаха някой да им вземе мярката. Е, този някой щеше да е той.

Но Човека си даде ясна сметка, че няма опит. Хвърляше се в нещо ново и различно. Досега беше стрелял само по мишени на стрелбището, по дървета и животни, когато излизаха с децата на излет.

Да стреляш по човек беше нещо друго, нещо различно. И генерално ново. Той нямаше проблеми със съвестта си и не се страхуваше, че след убийството няма да може да спи или че ще го преследва духа на убития. Не беше това. Знаеше, че върши добро дело и искаше да изпита всичко за да не го хванат. Поне не веднага след първото убийство. Че все някога ще се доберат до него на Човека му беше ясно. Това не го смущаваше и се беше примирил, обаче искаше да го разкроят колкото се може по-късно за да успее да изпълни мисията си. Или поне по-голямата част от нея- да прати при Всевишния ако не всички то поне повечето от мошениците стиснали за гушата народа му. Мафиоти от всякакъв ранг. От най-низшите до най-висшите. А висшите най-му бяха на сърце. Тези дето убиваха или унищожаваха с един подпис или с едно обаждане по телефона. Но ясно съзнаваше,

че не може да започне от тях, поради липса на опит. Трябваше в реални условия да разбере кое- как.

Реши да започне от по-дребните риби. Тези отгоре, можеха да почакаат, но не за дълго. Само докато натрупа малко опит. Живуркайте още малко,

отпускам ви още мърдания на този свят. Даже се усмихна при тази мисъл, той им отпускаше още малко живот. Той!

Първо трябваше да се оборудва с оръжие. Изтегли всичките си спестявания, които възлизаха на малко повече от 5 хиляди лева, но за начало стигаха. Знаеше, че един пистолет на черно върви около 200-300 лева и смяташе да купи десетина, като след всяко убийство хвърля пистолета. Ново убийство- нов пистолет. Така нямаше да го проследят. Най-малко щеше да спечели време, ценно време за мисията.

Реши да се разходи до Руския пазар. Боже, какво ли не продават тези руснаци и то на доста сносни цени. Купи си някои дреболии колкото да не бие на очи, докато се разхождаше между сергиите. Всъщност сергия за този пазар беше силна дума, защото много от стоката беше изложена върху походни легла, кашони, а много често и направо на земята. След още малко разходки се доближи до един 25-26 годишен руснак. Младежът потупваше един в друг ботушите за да стопли измръзналите си крака, гледаше остро и с това беше привлякъл вниманието му. Човека започна да разглежда стоката, колкото да изчака пръскането на хората около тях, не че имаше голяма навалица, но подобни разговори е водят насаме. Младежът, като че беше по-учуден от правилната му руска реч, отколкото от желанието да купи голямо количество пистолети “Макаров”. Нямаше как да знае, че Човека беше специализирал навремето в Москва. Руснакът го изгледа отгоре до долу и след кратка пауза обясни, че с такива работи не се занимава.

- Добре, рече Човека- утре по това време пак ще съм тук. Намери ми някой дето се занимава.

Тръгна си като дълго време усещаше светлосините очи на търговчето забити в гърба му. На другия ден руснаците бяха двама. До младежа седеше около 40- годишен, вече леко прошарен мъж, с астраганен калпак и ясно изразени монголоидни очи, който с жестове го покани да минат по встрани. След задължителните общи приказки започна най-дългият пазарлък, който беше водил в живота си. По принцип не обичаше да се пазари, колкото му поискаха толкова даваше. Този път обаче беше друго. Двете страни изтъкваха аргументи като този, че 10 броя въобще не е търговия на едро и отстъпка не се полага, до този че когато няма купувачи и дребното е едро.

Пазаряха се за всеки процент. При всяко споменаване на нова цена двамата натискаха клавишите на джобните си калкулатори и правеха физиономии, като след пладнешки грабеж. През цялото време, разбира се, пистолетите бяха наричани “гърмящите играчки”, а патроните- съответните атрибути. На всичко отгоре играчките трябваше да са с изтрити номера. И заглушителите.

Първия ден пазарлъка не стана. Разбраха се да се видят на другия ден по същото време, като двамата преосмислят позициите си.

След още едно денонощие всичко си дойде на мястото. Търговецът си получи парите, а Човека стоката в предврително подготвения спортен сак. От пазарлъка последно му направиха много малка отстъпка от цената, но не това го интересуваше. Сега търговците бяха убедени, че той е техен колега, прекупвач. Макар нито веднъж да не беше споменал думата търговия руснаците биха се заклели, че са продали pistolетите на един български търговец с цел препродажба. Ако се стигнеше до там да ги пита някой.

Сакът с цялата артилерия постави под леглото си. Нямахме смисъл да го крие. Все някога щяха да го хванат. Но дотогава... Чакаше го работа. Много работа!

ПОСЛЕДЕН ДНЕС СЕ ОБАДИ адвокат Кънчев и ми определи среща. Поканих го в офиса, но той настояваше да съм отишъл в кафе "Централ", където ме очаквала изненада.

Противно на името си, кафето се намираше малко встрани от центъра, но въпреки това трудно намерих място за паркиране. Притеснявах се, че закъснявам, а когато най-после стигнах до мястото на срещата, заварих адвоката в компанията на много красива жена на около 34-35 години. Като погледнах адвокат Кънчев разбрах, че притесненията ми са били напразни. До тази жена той изглеждаше толкова неизказано щастлив, че и час да бях закъснял едва ли щеше да забележи. Противно на него жената изглеждаше строга и леко отегчена. Стараеше се да не го показва, но сукката прозираше над големите ѝ зелени очи. Беше облечена във тъмно-вишнев костюм, който би трябвало да мине за строга дреха, но шивачът беше попрекалил с деколтето и костюмът едва скриваше прелестите ѝ от кръста нагоре. Тя заби поглед в мен и започна да ме оглежда отгоре- надолу. После обратно. Не задържа очите си на никоя част от тялото ми за повече от 2 секунди, но не зная защо усещах погледа ѝ все във оная част като те ударят най-много боли, пък и не мигна нито веднъж.

Тази жена излъчваше секс. Див, необуздан, здрав секс. Има такива жени, родени само за леглото. И то легло... персон и половина, нали. Дали това беше единственото ѝ качество след малко щях да разбера. Седнах на свободния стол срещу нея и адвокатът ни запозна. Красивото желание срещу мен се наричаше Паунка Желязкова. Явно родителите ѝ доста са се потрудили при избора на име. Паунка... Когато си стиснахме ръцете, тя леко поруменя или поне така ми се стори. Е поне ми се искаше да е така.

Не знаех защо съм поканен на тази среща, затова седнах и зачаках. След задължителната неловка пауза последваха въпроси от сорта: “Какво ще пишеш, какво най-много предпочиташ?”. Въпросите бяха зададени от адвокатата към мен а аз само кимах, като също не спирах да гледам дамата. Разбихах, че трябва да се харесам на двата зелени фара срещу мен, само дето не знаех защо.

- Г-н Цеков, поканих Ви тук защото не исках да идваме с г-жа Желязкова във Вашия... - адвокатът искаше да кафе офис, но изглежда му се видя много авторитетно затова каза- ...не искаме да идваме при Вас, за да не излагаме г-жата на излишна показност. Надявам се разбирате, че в този случай дискретността е от особено значение.

Мълчах. Ние знаех защо трябва да съм особено дискретен, но бях сигурен че скоро ще науча. Така и стана.

- Г-жа Желязкова се съгласи да споделим с Вас... нашата малка тайна- нежно я погледна- но при пълна дискретност.

Продължавах да мълча. Кънчев продължи.

- Препоръчах Ви на госпожата като човек точен коректен и най-вече...

- Дискретен – казах.

Всъщност това беше първата ми дума. Желязкова да чуе чувствения ми тембър все пак.

- Точно така- закачи се веднага адвокатът- радвам се, че бързо навлизате във същността на нещата.

Зеленооката изкусителка мълчеше. За мен е ясно. При това положение продължи Кънчев:

- Аз ли да му обясня ситуацията г-жо Желязкова или предпочитате това да сторите Вие.

Винаги когато споменеше името на подвижния секс до себе си, адвокатът премрежваше поглед. Дали пък очите му не се навлажняваха. Реших следващия път, когато я назове по име да го гледам по-внимателно. Ако е така ще излезе, че всички в тази банда реват. Крокодила като яде, адвокатът му като сваля... или като надуши пари. Мила менажерия.

В отговор на неговия въпрос дамата само кимна с глава. Направи го като човек, който е свикнал да разбират малките му жестове. Няма “да”, няма “не”, кимване и толкоз. Адвокатът се разтопи:

- Щом така желаете ще говоря аз. Работата е в това, че г-жа Желязкова има информация за случая по който с Вас работим. Тя е била... - направи пауза – добра позната на банкера Друмев и иска да направи възможното неговият убиец да бъде тикнат зад решетките. Правилно ли се изразявам?

Въпросът беше отправен към немигащото креватно премеждие срещу мен. Въобще през цялото време адвокатът като че говореше само на нея, а аз

бях необходимия фон. Почти като фон дьо тен. В отговор последва ново малко по-дълбоко от предното кимване. Кънчев отново се задоволи с това.

- Госпожата смята че познава човек, който би могъл да организира подобно убийство и който евентуално има мотив.
- Защо, евентуално? – попитах колкото да отчетя присъствие.
- Защото е възможно въпросният господин да е научил нещо, което да го е изкарало от равновесие и той понеже е доста влиятелен да си е задействал връзките и така да се е стигнало до злополучните изстрели в жилището на банкера Спас Друмев.

Започна да ми писва това увъртане.

- С банкера любовници ли бяхте г-жо?

Въпросът ми малко я изненада, но тя без да се смути каза кратко:

- Да.
- Смятате, че мъжът ви е научил за Вашата връзка и е убил съперника си, така ли?
- Бързо схващате.
- Професията ми е такава.

Тя за пръв път свали очи от мен и даже леко притвори клепачи.

- Всички ли сме толкова еднакви- каза по-скоро на себе си Желязкова- всички ли...?

Усмигнах се.

- Връщам комплимента- рекох – сега пък Вие бързо схванахте.

Макар и далеч не колкото мен, тя също се усмигна. Адвокатът бързо местеше погледа си от мен на нея и обратно. Или не разбра какво си казахме или не можеше да проумее защо великата госпожа си позволява да слезе на моето равнище и простичко да разговаря с мен. Всъщност още не знаех защо адвоката беше издигнал този еротичен блян на такъв висок пиедестал. Човек като него се интересуваше главно от парите. Че дамата беше заможна си личеше отдалеч, но имаше и нещо друго. Влияние. Явно мъжът ѝ беше важна клечка, но не исках да питам, за да не се покаже неосведомен. Хора като нея си мислеха, че всички трябва да ги познават да знаят проблемите им, да се чупят в кръста като ги видят и т.н. Това с кръста адвокатът го правеше успешно. Аз обаче имам вродена дископатия, така и не се научих.

След кратка пауза жената направи нещо, което най-малко очаквах- разприказва се.

- Връзката ми с Друмев датира от около 3 години. Да кажеш, че беше много красив или добре сложен мъж, не. Той беше чувствен. Имаше невероятно топли очи и умееше да разбира човека до себе си. Може би точно това ми е липсвало в къщи. Не зная. Така или иначе нашето... малко увлечение прерасна в голям роман.
-

Тя се замисли дали да спре дотук, но после продължи:

- Подозирам, че мъжът ми е разбрал, накарал е да ме следят или нещо такова. Ние винаги бяхме много внимателни, но от Желязков никоой не се е скрил.

Остро ме погледна, като че искаше да ме изплаши, или да подсили ефекта на казаните думи. Мъжът ми е много страшен. Въх, ма Боже!

И аз я гледах. Е, не толкова остро като нея, все пак се стараех да я разбера.

Исках да покажа, че въпреки всичко съм на нейна страна. Изневярата отдавна стана част от нашето ежедневие и семейството като клетка на обществото все повече губеше позиции. Може би затова беше виновна ситуацията в която живеехме. Редица оптимисти смятаха, че това е временно явление и старите нрави и морални устои пак ще си дойдат на мястото. Блажени са верующите!

- Какво Ви кара да мислите, че мъжа Ви има нещо общо с убийството?
- Ами убийството.
- Как така?
- Спас Друмев е убит, нали?!
- Но той може да е убит и от друг човек.

Тя само дето не изгърва чашата от кафето. Като че за първи път мисълта, че убийството на интимното ѝ другарче може да няма нищо общо с нея се оформи в главата ѝ. Обаче бързо я отхвърли и каза:

- Глупости!

Не беше много интелигентно от нейна страна.

- Знаете ли, че вече има арестуван човек по подозрение, че е извършил това престъпление?
- Да, Кънчев ми каза.
- Ами тогава?
- Вие не познавате мъжа ми- настояваше на своето тя.
- Г-жа Желязкова смята, че арестуваният е невинен- намеси се адвокатът.
- И защо сте толкова сигурна госпожо? Само не ми отговаряйте пак, че не познавам съпруга Ви. Вярно е не го познавам.
- Е, добре. Случайно се запознах с един Ваш колега, частен детектив и той ми довери, че Желязков го е наел да ме следи. Разказа ми как съпругът ми побеснял, когато му показал едни наши снимки.

“С детектива ли?”- щях да попитам, но си затряях. Голяма веселба е щяло да падне ако Желязков беше наел и втори детектив да следи първия.

- Е, и...?- попитах.
 - Ами това е. Полудял пред Вашия колега тръшкал чупил, а пред мен нищо. Даже ми купи ново палто, от визон. Онемях от изненада. После се замислих и разбрах- Желязков крои нещо подло. Винаги така прави. Пред хората е страшно учтив, изискан, а ти забива нож в гърба точно
-

когато най-малко очакваш и окото му не мигва. Обсипва ме с подаръци и внимание, а после научавам за трагичната кончина на някой мой приятел, с който даже не сме били интимни. Това е третият случай. Погледнах адвокатчето. Той също като мен изглеждаше изненадан от признанията на жената до нас.

- И кои са другите два случая?
- Ами на мои приятели, казах вече.
- Може ли по-конкретно?
- Единият се казваше Антон. Хвърлиха го от покрива на една висока сграда. Полицайте казаха, че е самоубийство... Вторият загина при автомобилна катастрофа, там дори и вашите колеги признаха, че инцидента е много съмнителен. Но само толкова, не се стигна до дело. Поровиха тук-там и се отказаха. Или им подшушнаха да се откажат. Казах Ви мъжът ми е много влиятелен.

- И опасен, разбрах го вече.

- Да!

- Колко... приятели сте имали госпожо?

Тя не отговори веднага или не искаше, или пресмяташе. Дали ще ѝ стигнат пръстите на ръцете и краката...

- Ако сте живели моя начин на живот... - не се доизказа.
- Разбирам, трябвало Ви е оддушник, но все пак колко приятели сте имали?
- Защо Ви е да знаете?
- За да зная колко трупа да очаквам.

Тя ме погледна и се засмя искрено.

- Е, чак дотам... Пък знае ли, човек.

Обещах им да поровя около тъй наречения г-н Желязков, разбира се, много, много дискретно. Тъй и не успях да попитам адвоката кой точно е Желязков, но скоро щях да разбера.

Разделихме се като се уговорихме как да става връзката между мен и дамата. Чрез Кънчев естествено. Най-малкото защото адвоката беше безобиден. Поне такъв изглеждаше и такъв би се сторил и на вездесъщия Желязков. Докато аз... сигурно веднага бих намазал куршумчето и при всички положения щеше да има за какво.

Женичката на властимающия Желязков, защото той явно беше такъв се опитваше да се представи за жертва и страдалка. От краткия ни разговор, обаче останах с впечатление, че тя просто е една флърца. Поредната. Първата ми работа, когато влязох в офиса беше да позвъня на мобилния телефон на адвоката.

- Кой е този Желязков? - попитах доста троснато.
 - Какво?
-

- Кой, по дяволите, е ...?
- Момче, ти телевизия не гледаш ли, бе? Това е самият Желязков. Атанас Желязков!

Адвокатът разбра, че името не ми говори нищо затова продължи:

- Зам. министър на енергетиката е. Но това е само фасадата. Ръководи няколко приватизационни фонда, компании и още Бог знае какво и колко. Танк, истински танк. Мачка всичко по пътя си. Да продължавам ли?
- Не е необходимо- и затворих.

Т-ъ-ъ-й! Значи голямото добрутро. Виж който не гледа редовно телевизия. Дали пък Желязкова нямаше да се окаже права. Че е голяма риба мъжа й стана ясно, но дали наистина е толкова отмъстителен.

Поначало мислех, че щом моя човек не е убил банкера, значи го е направил някой Голям Бати. Но даже моята фантазия, достатъчно богата, между впрочем, не стигаше дотам, че да постави в дъното на нещата министър. Е, вярно заместник, но в повечето случаи това беше едно и също. Дори понякога заместниците бяха по-влиятелни от самите министри. Струваше си човек да се порови около зам.министъра, който така беше наплашил жена си, че тя се чукаше с когото свари и оправдаваше сексуалните си забежки с тежкия живот, който водеше. Горката тя...

Работата пак опираше до Томата. Тома Илиев Томов- човекът енциклопедия. Работеше във един жълт вестник като началник на техническия отдел, но всъщност го държаха заради информацията, която имаше както в компютъра така и в главата си. Имах чувството, че притежава информация за 8 милиона души. Практически всички българи. Той твърдеше, че събира данните си официално- от медиите, аз обаче знаех че връзките му позволяваха да притежава информация недостъпна за простосмъртните. Така или иначе в случаи като този Томата беше безценен. Винаги беше готов да се раздели с част от своето притежание срещу скромно възнаграждение, разбира се. Е, скромно беше за мен, чувал съм, че е продавал информация и за доста солени суми. На мен ми беше задължен и Слава Богу.

- Тома чух че някой ти е откраднал всичките дискети с информация- бях захапал телефона.
- Дивотии- рече.

И след кратка пауза:

- Всъщност кой се обажда?
- Крум Цеков.
- О-о-о Круме шегички значи. Полицейски хумор, тъй ли...

И аз се засмях.

- Шегички, шегички, ама ти трепна сърцето, нали?
-

- Ами трепнало. При мен всичко е на сигурно място.
 - Няма такова място.
 - Има, има...
 - Има, трици!
 - Добре де, за малко може и да е трепнало.
 - А така, призна ли си най-последно.
 - Казвай от кой раздел искаш? Любов, политика, икономика, спорт?
 - От всичко по малко, като изключим спорта. Всъщност и това не е сигурно. Слушай дай да се видим на едно кафе, че работата не е за телефон.
 - О`кей. Къде?
 - Уговорихме се и след задължителните общи приказки затворих телефона.
-

КАНЕХ СЕ ВЕЧЕ ДА ИЗЛИЗАМ, когато в офиса нахлуха Кретена, Пунгаша и още един юнак, който явно беше по-низш в йерархията защото стоеше непрекъснато до вратата. От развълнуваните им физиономии разбрах, че се е случило нещо и това нещо изглежда беше приятно. Кретена не чака покана и започна направо.

- Ето го- каза и не без известна гордост извади от джоба си една снимка-това е Хари Георгиевы Барманът го позна. В това заведение идвал за първи път. През цялото време на скандала седял в ъгъла и кротко си пиел бирата. С нищо не показал, че ставащото наоколо го интересува.
- Успя ли да разбереш къде живее?
- Да. В комплекс "Христо Ботев". На този лист съм ти написал точния му адрес- и той ми подаде сгънат на две лист от тетрадка.
- Друго?
- Казах ти безработен е. Вероятно припечелва на парче тук-там, като хиляди други. Още не съм разбрал точно.
- А, може би припечелва от друго?- казах визирайки техните среди.
- Едва ли, щях да знам. Но много скоро ще имаш точната информация. Важното, че го открих, нали.
- Похвала ли чакаш?
- Е...

Не се доизказа, но това "е" означаваше:

"Не, но можеше да кажеш две добри думи" и беше прав, разбира се. Аз дори се учудих на точността и акуратността на групата. Ще излезе че шефът им напразно ги подценява. Под добра диктовка можеха да свършат добра работа. Затова просто казах:

- Извинявай. Добра работа си свършил, макар още нищо да не е ясно.

Нарочно наблегнах на това, че той е свършил работата. В отсъствие на Крокодила, Стоян Кретена беше шеф на групата и трябваше да му пазя авторитета.

- Какво да правим оттук- нататък? Да го попритиснем ли малко?

Кретена даже се позасмя, а след него и другите. Шегичка все пак.

Побързах да му охладя ентузиазма.

- Рано е, ако се наложи ще ти кажа. Сега, ще можете ли да го следите?

Вдигнах ръка защото и тримата бяха готови да отговорят утвърдително.

- Знам, че можете. Въпросът е да бъде следен незабелязано. Загрее ли, че сте по петите му работата е изпортена.

- Ясно, де.

- Не е ясно. Въобще не ти е ясно срещу какви хора се изправяме. Да ти призная и на мен не ми е ясно. Знам само, че са големи и силни. Ако се оправдаят най- лошите ми предчувствия патакмата не ни мърда.

- И ние не сме вчерашни.

- Слушай Кретен едно е да спланиш, поступиш и дори гръмнеш някой дете не си е платил навреме. Или някой дете ти е откраднал колата. Тук работата е друга, затова те питам- ще можете ли?

- Да- отговориха в хор и тримата.

- Незабелязано?

- Да- пак хоров отговор.

- Добре. Но издъните ли се главите ви хвъркват. Моята, между впрочем, също.

Излязоха в пълно мълчание. Все пак бях успял да ги стресна малко.

Обичам хората, които са около мен да са нащрек, когато се отнася до работата, естествено. А случаят, който се очертаваше да си нащрек беше повече от необходимо. Така си мислех тогава. Бъдещето оправда стократно очакванията ми.

Кафенето, където трябваше да се срещнем с Томата, беше на няколко преки от офиса и затова отидох на собствен ход. Томата вече ме чакаше на една маса пред чаша в която би

трябвало да има кафе. Когато се приближих видях че наистина е кафе, но с носа си долових и алкохола в него. Значи пак беше започнал да пие. Не че ми влизаше в работата, но не обичам хора, които не могат да се справят с проблемите си.

Седнах и казах:

- Наздраве!

Той ме погледна косо, понечи да каже нещо, но видя че е излишно и само махна с ръка. После вдигна рамене в знак на примирение в смисъл- какво да се прави, такъв е живота. Или нещо подобно. Той винаги така си гледаше, лошо. Бандитски. Малко в стил Агент 007. Веднъж го попитах защо го прави и получих доста интересен отговор:

- Да не ме закачат. Когато гледаш така, хората или те мислят за луд или за опасен. И в двата случая те отбягват. Затова така си гледам. Да не ме закачат.

Такъв си беше Томата, добър човек. Ама на, гледаше лошо.

- Думай сега какво ти е подгряло опашката- попита Томата.
- Атанас Желязков.
- Тоя пък кой е?
- Зам.министър на енергетиката, таен шеф на няколко приватизационни фонда и...
- Мазния ли бе?
- Не съм чувал да му викат така.
- Слушай ако е този за когото мисля, работата е много дебела. Даже нямаш представа колко много. Не е лъжица за твоята уста. Признавам печен си, ама Мазния...

Не довърши, но беше ясно. Желязков или Мазния беше невероятно страшен и аз непременно трябваше много да се страхувам. Не зная защо на мен ми беше смешно. Може би защото си спомних жена му. Страхотно семейство, няма що, тя фльорца, той мазен. Дано да нямат деца.

- И какво знаеш за него?
- Виж зная, че съм ти задължен. Ако не беше ти сега щяха да ми белеят костите на задната улица като на бездомно псе, но тук опасността обаче е повече от огромна. Ако Мазния разбере от мен ще остане само спомена.
- Досега не съм те издънвал.
- Да, но в сравнение с този случай, другите бяха къде- къде по-дребни риби. Направо нищожни. Абе страх ме е, бе...

Накрая Томата даже повиши тон, после се усети и заговори шепнешком.

- Трябват ми гаранции.
- Мазен и опасен са две различни неща- рекох вместо отговор.
- Тоя е и двете.
- “Опасен, но Мазен навярно и мразен,
а всъщност за нас е просто `Танас “.
- Моля?- попита Томата.
- Нищо римувам. За `Танас.
- `Танас ама е Желязков.
- Да де, ама не му викат Железния, а Мазния, нали. Чувал съм още- Дебелия, Тлъстия и т.н.
- Ама му викат и Танка, не забравяй. За това ти казвам трябват ми гаранции.
- Аз съм гаранцията, друга няма. И цената може да е двойна.
- Остави цената. Не става въпрос за парите, макар че двойно звучи добре.
- Тогава утре по това време пак тук.

Излязох бързо за да не му дам възможност да ми откаже.

“ Дали е курназ
Желязков `Танас”

По всичко личеше, че предстои да науча.

Висшите етажи на властта. Какво ли става там?! Никога не съм бил, а както се очертава няма и да бъда. Не съжалявам, но знае ли човек, може би си заслужава да се опита. Във всеки случай през последните няколко години се убедих, че трудно се слиза от власт и после трудно се свиква с ежедневието. С живота, който иначе водят милиони нормални хора. Нагледахме се на случайно издигнали се по въпросните етажи верно партийни люде. Слизането е страшно. За тях. За нас гледащите отстрани-смешно.

Някъде четох за едно африканско племе, вождът им имал мандат от 5 години. Точно определен- 5 години и нито ден повече. Царуването му свършвало съвсем радикално- с обезглавяване. Да! Точно 5 години след поемане на властта съответния вожд най-церемониално бил скъсяван с една глава. И естествено погребан с почести. След което главния поп, сиреч жрец взимал тържествено прясно отрязаната глава, обръщал се с гръб към племето и я хвърлял в тълпата. Един вид да не гледа къде точно хвърля. Честна игра, както викат братята американци. И който успее да хване главата става новият вожд. За следващите 5 години. Дивашки нрави. Но знаете ли кое ме порази...Властта! Да, точно властта. Защото нито веднъж не се било случило отрязаната вождова глава да падне на земята. Все се намирал някой който да я хване. Макар да знае, че след 5 години неговата глава ще послужи за определяне на поредния приветствено ръкомахащ от първото дърво, разбирай трибуна, нещастник.

При нас глави не се режат, но това не прави борбата за власт по-цивилизована. И ако има нещо с което се гордея в този живот е че не съм във властта. В този момент. Сиреч не участвам в разграбването на тази толкова изстрадала държавица.

А иначе начините за кражба са хиляди. Кой от кой по-изтънчени. И всеки краде. После пред себе си в минути на откровение си казва :” Какво толкова, всички така правят”. На всичко отгоре е прав, защото наистина всички от неговото обкръжение така правят. И човекът си има оправдание. И краде! С оправдание.

-
- АЛО, АНДРЕЙ ЦОНЕВ ТЪРСЯ?
 - За кого да предам?
 - Крум Цеков.
 - Изчакайте, моля.

Телефонистката на полицейския участък имаше приятно и звънливо като камбанка гласче. След по-малко от минута, в която слушах електронни мелодии, моят човек от полицията най-после се обади.

- Здрасти Круме, зор ли имаш?
- Това вместо добър ден ли беше?
- А, добър ден.
- Е! Така започват разговор интелигентните люде- рекох.
- Че ти какво общо имаш с тях.

Мислено отбелязах точка в негова полза, а на глас казах:

- Юрдек!

Андрей се засмя. Подобни реплики между нас отдавна бяха станали приятелски жаргон. Вярно, че през последните години го бях търсил само по работа, но ако трябва да бъдем честни и той рядко се обаждаше по друг повод. Въобще работата ни беше завладяла изцяло. Както нас двамата, така и повечето хора от нашето поколение. Здраво работехме, няма шега. Повечето на две, че и на три работни места. А, защо бяхме бедни оставам да го анализирате Вие, които ще четете тези редове 50 години след написването им. Колко съм скромн...

- Думай де интелигенцийо- продължи да се гаври той.
- Снеси малко информация.
- Относно?
- Не е за телефон.
- След час свършвам. Ако искаш да пием бира на нашето място?
- Искаш!- рекох.

Затворихме едновременно. Повече уговорки не ни бяха нужни. Ако въобще на някого вярвах от бившите си колеги това беше Андрей. Времето сякаш минаваше покрай него без да го промени. Сигурно и той имаше проблеми, но никога не ги пренасяше в службата. Работеше бавно без емоция и може би тъкмо заради това много точно.

Нашето място беше едно мини- ресторантче с три, четири маси и няколко стола. Всичките счупени. Някои допълнително приковани с пирони, други овързани с тел, но тъй или иначе вършеха работа а и никога не оставаха свободни. Винаги съм се чудил защо е така, но когато и да вляза в това забутано и доволно задимено бистро все не можех да се уредя със свободно място. Затова си бях записал телефона на собственика. Обадих му се да запази най-счупената маса, в най-забутания ъгъл, за двама.

А, може би българинът просто не е свикнал с лукса. Нещо повече- лукса го дразни. Изнервя го, защото сред луксозното обзавеждане и въобще сред лъскави предмети нашенецът не се чувства комфортно. Няма самочувствие и не знае как да се държи. И къде да си дене ръцете примерно, все му пречат. Виж на подобни, като въпросното ресторантче места, българинът се чувства като у дома си. И му е кеф. Щото знае, че дори и да счупи стола няма да плаща. Нали столът и без това не струва нищо.

Забелязал съм същото и при магазините. Ако в два съседни магазина предлагат еднаква стока печели този, който не си е хвърлил парите за излишни и скъпоструващи ремонти. Редица търговци направиха тази грешка. Накупиха вносен теракот, фаянс, подредиха под най-различен ъгъл големи огледала, че и специално осветление. И после започнаха да се чудят защо хората не влизат при тях. Така е, като не разбират от народопсихология. Сиреч като не си познават себеподобните. Дай му на нашенеца един прост тезгях и разхвърли стоката отгоре, да може хубавичко да се порови в нея. Накрая сигурно ще избере за себе си най-неподходящото, но никога няма да си тръгне без покупка. Ти си го сгърчил от лампи и огледала, изложил си го на показ и искаш да ти пазарува. А-а-а, няма го майстора. Там! В забутаното магазинче, дето му е кеф. Още с влизането, ако въобще влезе в луксозния магазин нашенецът вика: “У-у-у, ма тука сигурно е много скъпо” и излиза. А обикновено е по-евтино. Да, ама обстановката не му е по сърце. Характер ли е, инат ли е не зная. Сигурно и у нас с Андрей имаше заложен подобен инат, защото обикновено се виждахме във въпросното ресторантче. То милото се наричаше “Тихият кът”, макар в него нищо тихо да нямаше. Вярното в заглавието беше, че е кът. И точно поради това, както вече обясних винаги беше пълно с народ. Някой му беше турил името още по онова време, а демокрацията така и не го промени. Новите явно не видяха нищо заплашително в това да си тих кът и името му оцеля. Виж ако беше бурен кът, като нищо щяха да му лепнат тоталитарно минало, да му направят ремонт и да го окипазят. И изпразнят откъм интересните и колоритни личности, които всяка вечер се събираха там.

“ Във Тихия кът
тишината е кът,
а пушека димен-
направо интимен”.

Естествено най-често срещаната тема в “Тихият кът” беше политиката, като цяло и изборите в частност, които понякога се провеждаха два-три пъти годишно. Кой какво прави, ние все избори правим. Посетителите на “къта” бяха все сериозни избиратели. Винаги участваха в изборите били те местни или на национално ниво. Винаги си пускаха бюлетината, независимо от моментното си здравословно състояние или капризите на времето. Бяха много сериозни избиратели. Било от вестниците или от телевизията редица държавни и не толкова държавни глави ги призоваваха да гласуват. Да разберат важността на гласа си и да гласуват. Да разберат силата на вота си и да гласуват.

И те гласуваха. Чудесно разбираха всичко и гласуваха. Всички в “Тихия кът” разбираха. Бяха разбиращи избиратели. Нещо повече, бяха най-разбиращите избиратели. Бяха толкова разбиращи избиратели, че постепенно се превърнаха в избиращи разбиратели. На стената в “Тихия

кът” трябваше да сложат лозунг: ” Нашите избиратели- най разбиращи в света... и на Балканите”.

- `Айде бе, Круме. Откога не си минавал да ни видиш- подхвърли един от избиращите.
- По работа съм момчета, по работа- побързах да им охладя ентузиазма, за да ме оставят на мира- Среща имам.
- С гадже ли?
- С гадже!
- Е, тогава си извинен.

Нали ви казах, разбират. Даже и мен разбраха.

Седнах на крайната маса, на която имаше табелка с надпис:”Не пип,че пляс” Това означаваше, че е запазена. По другите маси хората продължиха разговорите си. Повече не ми обърнаха внимание и се държаха така все едно че липсвам. Това също беше част от достойния за уважение колорит на заведението.

След петнайсетина минути се появи Андрей, присви очи да ме открие сред дима и тръгна към масата.

- Това ли ти е гаджето Круме?- попита поредния разбирател.

Репликата беше съпроводена с бурен смях, към който се присъедини и Андрей, когато горе-долу включи за какво става дума.

- Че ние с Крум си ходим отдавна. И то сериозно- каза той.
 - Е , то сега модерно- беше отговорът някъде от избиращата мъгла.
- Пак смях.

От опит знаех, че това може да продължи дълго затова им парирах мераците:

- Добре, момчета наистина имаме работа.
- На това работа ли му викаш?- беше отговорът, но след минута-два глъчката утихна.

Димната завеса, която ни отделяше от другите маси беше достатъчна да се почувстваме сами.

- Думай сега- започна Андрей- за кого работиш?
- За Крокодила.
- Моля?!
- Добре ме чу. За Тодор Чаушев- Крокодила .
- Че той нали е при нас.
- Да, ама е невинен
- Сигурен ли си?

Поколебах се. До този момент няхах нищо, което да оневини моят клиент, затова казах:

- 99 процента. Винаги има един процент несигурност, нали?
- И откъде идват въпросните 99 процента сигурност?
- От ситуацията. Някой го е натопил, сигурен съм

- Никой не го е натапял! Кроки си е за трепане и ти много добре го знаеш.
- Дори и така да е, той ме нае и ще го защитавам поне докато не се уверя, че наистина е гръмнал банкерчето. За това те извиках. Кажй нещо повече за убийството.
- Какво по-точно?
- Ами подробностите. До тук зная само официалната информация- три куршума, единия в тила.
- Така е. Изстреляни са от пистолет “Макаров”, вероятно със заглушител. Няма гилзи, няма следи. Перфектна работа.
- Видя ли, а викаш Крокодила... То не професионалист
- Да, ама е бил там.
- Зная. Дай нататък.
- Сигурно знаеш, че Спас Друмев е бил пребит преди убийството. Всъщност пребит е силно казано. Няколко кръвонасядания по лицето и тялото, пукната устна и счупена вежда .
- Доказано ли е, че е удрян преди, а не сред убийството?
- Да, категорично.
- Видя ли?
- Какво да видя. Първо го е набил, после гръмнал.
- Не се връзва. Ако беше отишъл да го трепе просто щеше да го гръмне и край. Защо му е първо да го бие.
- Изтървал си е нервите.
- Сам не си вярваш.
- Добре тогава кой?
- Е, нали това се опитвам да разбера. Някой който е имал зъб и на двамата.

Андрей запали цигара и увеличи смога наоколо. Димът се стелеше на талози и излизаше през единственото прозорче, крайно недостатъчно между впрочем. На никой не протестираше. Тук нямаше любители на планинския въздух.

- Чувал ли си- отново подхвана той- за тайната терористична организация?
- Дето чисти подземния свят?
- Да.
- Чух нещо такова- рекох.
- Вярваш ли на тези слухове?
- Не особено.
- Защо?
- У нас не можеш намери двама души да мислят еднакво, камо ли цяла организация.
- До скоро и аз мислех така.
- А, сега?- попитах.

- Ами убийствата продължават. Чисто изпипани. Без връзка помежду си. Първоначално нашите хора намираха на местопроизшествието празните гилзи, сега и тях ги няма. Така, че не зная какво да мисля.
- И очакваш, че някой от Вашите хора...
- Е, не непременно действащи. Я, колко бивши барети останаха без работа. Половината имат за какво да си отмъщават.
- И мислиш, че някой Бати с много пари ги е обединил?
- Не е невъзможно.

Подобни мисли бяха складирани на сигурно и в моята глава. Но пък чак организация... Ако е прав, работата ставаше много дебела.

- И сега какво?- попитах колкото да кажа нещо.
- Сега нищо. Не те карам да се откажеш, а само добре да си помислиш. Заслужава ли си заради един доказан престъпник, какъвто е Крокодила да се събудиш някоя сутрин с една дупка повече.
- А, истината?
- Моля?!
- Къде остава тогава истината?
- А, не ме разсмивай.

Поръчахме още по бира. В пълно мълчание изпълнихме ритуала по наливането в чашите. От 7 сантиметра се налива бирата да стане 7 см. пяна, която да се задържи 7 минути.

- Ти няма да се откажеш, нали?- попита Андрей.
- Познаваш ме.
- От това се страхувах.

Отпихме отново.

- Не ми даде много информация.
- Аз не зная много. Пък и не искам да слухтя около този случай, колегите и без това са достатъчно изнервени. Всъщност зная часа, ако те интересува.
- Всичко ме интересува.
- Убийството е станало между 19 и 19.30 часа
- Абсолютно установено ли е?
- Да. Знаеш, че хората там са печени, но от това по-точно не могат. Във всеки случай в 19.30 часа банкерчето вече е било предало Богу дух. Ще ти свърши ли работа?
- Нямам представа. По това време Крокодила и хората му са били там.
- Видя ли?!
- Видях!

Допихме бирата и станахме. Разбрахме се да се видим пак тук утре. Андрей обеща да потърси информация, а аз хубавичко до размисля. По негова заръка.

СУТРИНТА НА ДРУГИЯ ДЕН позвъних на Стоян Попов Кретена. Искан да разбере докъде са стигнали с безработния. Този дете не си седи в къщи, ами ходи по кафета в най-неподходящо време

- Кретен, аз съм. Докъде я докарахте?- попитах.
- До никъде.
- По точно?
- Ами нищо. Висят пред тях момчетата, сменям ги през два часа. Тоя или по цял ден спи или се занимава в къщи с нещо на частно, щото не излиза. А когато го направи то е за кратко. Отбие се до някое кръчме, пие кафе или бира и пак обратно в къщи. Досега не се е срещал с никого.
- Това само по себе си е съмнително.
- Не ми се струва да е тъй. Аз съмнителните ги познавам, ще бърза, ще се оглежда. Тоя ходи все едно центъра негов, пък пие само кафе и бира, а като плаща брой стотинките. Абе серсем някакъв. За туй шефе викам да го попритиснем с моите хора. Ще си каже всичко момчето. Даже откъде са му стотинките за биричката. А, `кво ще кажеш?
- Не, рано е още.
- И `що не даваш?
- Защото ако този е свързан с други трябва да стигнем до тях. Ако го потрошите онези ще се уплашат и край с тях. Ще се покроят и иди ги търси.
- Абе прав си, ама `що напразно да хабя момчетата. Съсипаха се от висене, пък те не са свикнали. На тях им дай бърза работа и после лайф.
- Не са се преработили, не ги жали толкова. Да стоят, денем и нощем.
- Ялова е тая, да знаеш.

Приказките му ме дразнеха, но трябваше да призная, че има право. Не исках да му казвам, че още нямам никаква следа. Каква ти следа, нямах въобще нищо за което да се закача. Затова просто рекох:

- Слушай Кретен, може и да си прав, ама занаятът ни е такъв. Търпение трябва. Я си представи, че точно този Хари Георгиев, дете го следите и гръмнал банкера и сега кротко чака да мине бурята. И играе театър. Не казвам, че ви е забелязал, но е възможно , нали. И сега пред вас се прави на артист, брой стотинки и т.н., а като мине данданията ще си харчи заработените хилядарки някъде другаде. Ако е умен така би направил.
- Да, ама тоя тълп, бе...
- И как разбра?
- `Ми то му е написано на фасадата бе, шефе. Пък ако знаеш как вони. На пот. Сигурно бачка в къщи нещо на частно, казвам ти- не се предаваше Кретена.
- Добре, следете го още ден-два после ще видим.

Т-ъ-ъ-й! Тука нищо.

Облегнах се на стола и се замислих откъде да я захващам. До срещата с Томата имах доста време, а рандевото с Андрей беше чак вечерта.

Реших, че ми се полага едно кафе, когато телефонът звънна:

- Ало г-н Цеков?
- Кажете, моля!
- Обажда се г-жа Желязкова.

Въх, Паунка! Това си го помислих, а на глас рекох:

- Слушам Ви
- Искам да се видим г-н Цеков. Наложително е!

Това е. Искам и точка! Няма моля, няма дяволи!

- Къде и кога?- попитах.
- Ако е възможно веднага. Чакам Ви в бунгало номер три на мотел “Детелина” източно от града.

И затвори. Все пак имаше едно “ако е възможно”. Какво пък, тъкмо се канех да пия кафе. А, времето се разваляше.

След петнайсетина минути бях пред споменатия мотел или “Детелина”-та както го наричаха всички. В този ранен час наоколо нямаше никакви хора и това ме устройваше. Въпреки това преди да вляза в третото бунгало добре огледах терена. Ако някой следеше Паунка го правеше от доста далеч и със специална техника. Нямаше как да зная, затова поех риска и почуках на бунгалото. Вратата се отвори и една ръка бързо ме дръпна вътре. Поради спуснатите завеси в стаята цареше приятен полумрак. Паунка току-що беше взела душ и стоеше в средата на стаята, само по халат, вероятно на мотела.

Картинката беше повече от ясна, но въпреки това рекох:

- Кажете?
- Извиках Ви да си побъбрим без оня досадник Кънчев.
- Защо, какво имате против него?
- Дразни ме.
- Ами сменете го.
- Дискретен е, каза жената и се усмихна.
- Е, на Вас не може да се угоди.
- Може- рече Паунка.

После ме хвана за реверите и ме задърпа към предварително подготвеното легло. Навън започнаха да падат първите едри капки дъжд.

Не исках да се правя на ученичка, но се чудех как да откажа на жената.

Понечих да промълвя нещо, но тя обсипа устните ми с целувки. Господи тази жена беше родена само за едно и сега го упражняваше върху мен. Не че беше неприятно, но все пак не обичам когато към мен се отнасят, като към парче месо. Бяхме стигнали ръба на леглото. Опитах се отново да кажа нещо, но тя парира протеста ми, като ме бутна силно и аз паднах по гръб на мотелския матрак. Паунка не си губеше времето и директно скочи върху

мен. Оказа се доста тежичка. Имах чувството, че ме гази валяк. Краката ми стърчаха извън леглото и създаваха допълнително неудобство. По принцип съм едричък, пък и Паунка със скока върху мен явно ме беше издължила допълнително, защото така и не се побрах в леглото. Гърдите й ме блъскаха като две гири по 16 килограма, как няма да се издължиш. Ще се източиш не ами...

Чувал съм да казват, че който откаже на жена щял да гние вечно в Ада. До този момент няхах подобен грях, но изглежда беше дошло време да посетя Преизподнята. Паунке, Паунке, кой ме запозна с тебе Паунке... На онова адвокатче трябва да му оскубят и без това не много буйните къдрици.

Навън бурята се усилваше.

След известно време жената забеляза пълната липса на заинтересованост от мая страна спрямо нейните действия и рече:

- Ама ти си още облечен?!

- Ами...- успях да вметна

Всъщност това беше първият ми смислен протест. Паунка обаче не го възприе така и продължи да подскача върху мен. Едновременно с възвратно- постъпателните действия на тялото си тя се опитваше да освободи моето от излишните дрехи. Боже, тази жена сякаш имаше две усти и шест ръце. Не остана неопипано място по тялото ми. Навън бурята връхлиташе върху бунгалото, вътре Паунка връхлиташе върху мен. Само дето това отвън си беше една обикновена лятна буря, докато това до мен или по-скоро върху мен беше направо тайфун.

След поредната голяма серия подскоци, реших че е крайно време да взема нещата в свои ръце. Не беше много лесно да укротиш възбудена тигрица. За това хванах ръцете й над лактите и стиснах здраво. Първоначално нямаше особен ефект, но когато я стиснах по-сериозно жената се отмести от мен и рече:

- Ох, какви ги вършиш?!

Използвах моментната й слабост за да стана от леглото. На масата имаше цигари, запалих две и подадох едната на Паунка. Тя прие. След всичко, което се случи не знаех как да се обръщам към нея и затова предпочетох нещо средно между учтива и не толкова учтива форма на обръщение.

- Виж, сега г-жа Желязкова- рекох – не че ти отказвам, пък и на тези прелести трудно може да откаже човек, но хайде първо да свършим работата, а? Имам предвид тази за която ми плащат.

Жената ме изгледа продължително, загаси цигарата и рече:

- Глупак!

После влезе в банята.

Разделихме се разочаровани. Тя от моето държание в леглото, аз от нейното извън него.

ТОМАТА ВЕЧЕ МЕ ЧАКАШЕ в кафенето. Както винаги изглеждаше сякаш се е обличал, когато у тях е имало режим на тока.

- Ама нали...- започна с недомлъвките той, когато седнах срещу него
- Стига де, знаем се.
- Бе, то тъй ама...
- Давай, давай.

Той се поогледа, колкото да ми покаже колко е внимателен и започна:

- Мазния е много опасен човек.
- Ох, писна ми. Дай нататък.
- `Ми шеф. Голям на всичко отгоре, знаеш и това. Свързан е с хора от ъндърграунда и е нагушен много яко. Често отскача до чужбина, главно в Швейцария. Най-вероятно има сметки в техните банки, колко точно един Бог знае. Свързват го с няколко от големите приватизационни сделки, сигурен съм за две. Гушна е два завода в родния си град, но всичко е по закона, така че там не можеш го пипна. Единствената сделка при която се издъни беше с кораба дето потъна. Сигурно си чувал. Корабът се казваше "Нептун" и по документи е бил пълен със захар, ама потъна на път за Турция. Хубави парички гушна Мазния от застраховката. Всички са сигурни, че в кораба никаква захар не е имало, но иди го докажи.
- Щом и тук е чист, защо ми го казваш?
- Там е работата. Капитанът на кораба после се раздрънкал и както можеш да се досетиш намерили го паднал от собствената му тераса. Нещастен случай...- рече Томата и намигна за да се подsigури срещу евентуално неразбиране от моя страна- та сега синът на този капитан е готов на всичко да отмъсти за смъртта на баща си. Казват, че знаел много както за курса със захарта така и за още далавери на Мазния. Мисля, че на младежа дните също са преброени и много скоро ще отиде при баща си, но докато е жив можеш да го издириш и говориш с него. Казва се Калин Карагъзов, живее в Бургас.

Томата ми подаде едно листче с написани точните данни на Калин.

Прибрах го в джоба си и отново се заслушах.

- Другото интересно около Мазния е жена му. Казва се Паунка Желязкова и е от село Недялско. Ама иди й го кажи, ще те намрази до живот.

Помислих, че Паунка вече ме мрази по съвсем друга причина, но нищо не казах. Как ли щеше да реагира Томата, ако знаеше че идвам от среща по свободна борба точно с Паунка.

- Шантаж от класа- продължи той- ама наистина от класа ти казвам. Виждал съм я. Мъжемелачка. Някои дето са били с нея казват, че била много добра в леглото. Това Кама сутра ряза да яде.

- Чак пък- рекох.
- Вярно ти казвам, но по-важното е че Мазния много я обича. Непрекъснато праща копои подир нея и главното за което ти разправям цялата работа, Мазния е пречукал някои от чукачите й. Говори се за двама или трима, не знам точно. Работата пак била изпирана, но и там можеш да се поразровиш. Убийства са все пак.
- А това за селото защо ми го каза?
- А, това ли? Щото Паунка много си мрази произхода. Като я попитат откъде е, понеже няма как да го скрие тя не казва че е от село Недялско, а от селище Недялско. Схващаш ли разликата.

Усмигнах се. Селище Недялско... това е типично в стила на Паунка.

- Друго нещо да знаеш да казва- попитах.
 - Много работи. Например: “Боже, Боже ако бях малко по-млада моя Президент щях да го направя” сещаш се как.

Тук вече се смеех искрено. Томата и той.

- Смешно ти е на тебе, но да не им паднеш в ръчичките на Желязкови. Опасен народ ти казвам.

Томата си взе парите и си замина, а аз останах да разсъждавам дали вече не бях паднал в ръчичките на Желязкови?! И ако бях- до каква степен. На 50 процента от семейството ли съм паднал в ръчичките или на 100. Ще рече само Желязкова ли се занимава със мене или вече и вездесъщия Желязков знае за нашата малка забегка с благоверната му половинка.

Паунка Желязкова от село Недялско. Пардон селище. Значи въпросното Недялско си е било едно най-обикновено българско село докато Паунка е била нормална жена и съпруга. Дали въобще някога е била нормална съпруга- друг въпрос. Но когато Паунка става зам.министерша Недялско от село става селище. Ето как едно нищо и никакво селце може да порасне в ранг, защото Паунка вече не може да бъде от село. Неудобно е някак. Когато се върнах малко по-късно в офиса телефона даде признаци на живот. Звънецът му беше нещо повреден и продължаваше да звъни дори и когато отсреща сигнала отдавна е прекъснал. Сякаш искаше да съобщи на притежателя си, пък на всички от етажата колко добре си върши работата. Изобщо сериозен телефон.

- Слушам- рекох
- ... После може ли?
- Моля?!
- Нали каза, че после може. Та сега те питам, после ще може ли?
- ... После- рекох- може.

Нямаше нужда да питам кой се обажда. Беше Паунка. Застраховаше се за после. От този кратък телефонен разговор разбрах две неща. Първо, че Паунка не ми се сърди и че никога не се отказва.

Дълго време търсих рима на Паунка. Отначало във главата ми се завъртяха думи като “кратунка” и “муцунка”. После незнайно откъде се появи и

“сапунка” сигурно защото Паунка ми напомняше на героиня от някой безкраен сериал по телевизията

“Паунка- сапунка”

Накрая я нарекох “ маймунка” което беше далеч по-вярно, макар да не отговаряше на външния ѝ вид, но нрава ѝ си беше чиста проба животински.

“ Сладката Паунка
мамина маймунка”

Само дето тази маймунка се оказа много палава. Горкият аз.

Реших, че едно кафе ще ми се отрази добре, но в офиса буквално нахлуха двама души и провалиха плановете ми. Не беше необходим втори поглед, за да разбере какви са. Биячи. Висок и нисък. На едрия ръката му беше подебела от моя врат. Пък и по-дребния не отстъпваше по габарити.

- Кажете, моля?- опитах се да бъда учтив.
- Крум Цеков, нали?- попита едното човекоподобно срещу мен.
- С какво мога да ви бъда полезен господа?- бях самата любезност.

Още не знаех на къде ще тръгне работата и реших че учтивостта няма да навреди.

- Тръгваш с нас!- отсече единия трикрилен гардероб.

С надстройка. Всъщност говореше надстройката.

Е, сега ми бяха необходими хората на Крокодила. Точно грубата им сила щеше да свърши чудесна работа, ама на, като ти трябва няма ги.

- Къде и защо?- реших малко да туширам любезността, но все още бях достатъчно възпитан
- Като стигнем ще видиш- беше отговорът на Кинг Конг.

Всъщност другия орангутан въобще не се обади и аз реших да използвам този факт.

- Този дребния до тебе не може ли да говори?

В отговор малкият човекоподобен опули срещу мен присвитите си очички и изсумтя. Изглежда не обичаше да го наричат малък. За да бъда точен трябва да кажа, че ако поставим до един микробус например, втория човекоподобен той никак няма да изглежда малък, но сравнен със слона до него...

- Тръгвай!- рече пак големия бетоновоз.
- Е, какво пък момчета- рекох- щом тъй любезно ме каните...да се поразходим.

Нямаше как да се справя с тия двамата. Пистолетът ми беше заключен в чекмеджето на бюрото, така и не се научих да го нося със себе си постоянно и щеше да е груба грешка ако посегнех да го взема. По малките издатини под саката им личеше, че двата вагона срещу мен са военни.

Сиреч въоръжени. С пистолети. Бях доста бърз, но бързината ми в най-добрия случай щеше да стигне само за единия. Бях си харесал кулокрана. Да ама пигмейския великан през това време щеше да е пробил поне две-

три дупки в скромното тяло срещу него, а тялото, макар и скромно е мое. Хубаво- лошо понеже друго нямам аз си го харесвам и поради тази причина не желая някой, бил той и Кинг Конг, да ме лиши от услугите му. За разлика от тях не бях облечен с костюм и това, че съм невъоръжен си личеше отдалеч. Въпреки това, когато заключвах вратата на офиса, Дребния хипопотам ме опипа откъм гърба за оръжие.

- Така както си я подкарал може да станем интимни- рекох
- Мърдай!- рече пак единствения владеещ членоразделната реч небостъргач.

Тръгнахме. Голям Бати отпред, Малък Бати отзад. По средата- вашия покорен слуга.

Бях загазил, но не знаех кога и за какво. Не можех да свържа тези двамата нито с Друмев, нито с Крокодила. Значи някой стар случай. Нямах недоизяснени отношения с предишните клиенти, но знае ли човек. Другите офиси по коридора бяха пълни с народ и можех да се разкрещя, но щях да се изложя пък и още не знаех за какво съм им нужен на тези. И кой стои за всичко това. Гризеше ме любопитството, макар да усещах, че нищо добро не ме чака.

Докато си мислех какво точно да предприема от другия край на коридора се зададе Карата, този същия дето обезвреди “холандовеца” от самолета. Трудно можех да сбъркам характерната му клатушкаща се походка. Както обикновено ухилен до уши.

Когато приближи до нас той инстинктивно усети, че нещо не е наред, но въпреки това продължи да се усмихва. С очи му посочих питекантропа зад мен. Отдавна бяхме свикнали да се разбираме без думи и на Карата това му беше достатъчно. Той културно се долепи до стената, за да може нашата процесия да мине покрай него, след което просто хвана за врата третия от нас- шампионът на пигмите по бодибилдинг. Аз се засилих скочих във въздуха и с крака ритнах крачещия пред мен кулокран. Понеже бяхме стигнали края на коридора кулокранът се откъсна от релсите си и се катурна надолу по стълбите. При падането не направи големи поражения на стълбището. Дребна работа, изкърти само три-четири метра парапет. Виж върху сградата пораженията бяха доста. Бидейки освен едър и доста тежък, той така разтреса старата реститутка, че посипа с мазилка всички офиси и съответно посетителите им. В резултат на което всички излязоха навън да видят талибаните ли са сложили взрив или американците са изгървали поредния контролен пакет. “Пейтриът!”

Кинг Конг изненадващо бързо се изправи и също така бързо си извади пистолета. Голям почти колкото него. Насочи го към мен, но знаех че няма да стреля. Не и пред толкова хора

- Ей, ти- рече той- пусни го!

Репликата беше насочена към Карата, който беше стиснал за гушата хипопотама в костюм и вратовръзка. Имаше нужда от тази команда,

защото хипопотамчето вече береше душа. Лицето му беше цялото червено, а иначе дребните очички бяха станали като фарове на “Зил-130”. След основен ремонт.

Карата се подчини, пусна трудно дишания пред себе си и отпусна миролюбиво ръце. Костюмираният хипопотам- младши клатушкайки се слезе при другарчето си. Големия син кит го хвана под ръка и заедно напуснаха сградата. Цялата сцена се разигра в мъртва тишина.

Хората бавно започнаха да се прибират по офисите си. Нищо не ме питаха, нито коментираха, като че бяха изпаднали в шок. Само дето погледите, които ми мятаха бяха меко казано недружелюбни. Пръв се обади Карата:

- Какви бяха тези?
- Клиенти- рекох.
- Да ти имам професията- удари точка на ситуацията той.

Когато влязохме обратно в офиса го попитах като как тъй се появи като спасителя в ръжта по това време.

- В неделя ще изливам втора плоча на къщата, та викам да удариш едно рамо.

Откакто го помнех той все нещо строеше я на себе си, я на приятели.

Понеже все се държеше за коленете попитах:

- Да не те ритна онзи кон отвън?
- Не- рече- играх футбол и капачките на коленете ми пак се напълниха с вода.
- И като си знаеш проблема защо играеш- попитах.

Не че беше спрял да се усмихва, но след този въпрос Карата направо цъфна:

- Да, да. Ама знаеш ли какъв красив гол вкарах...

Гледах го без да мигам. “Ама знаеш ли какъв красив гол вкарах”.

Помислих, че преди малко той пак вкара красив гол като ме отърва от онези двамата и колко е хубаво човек да се стреми към красивите голове, независимо от водата в коленете. А у нас все по-малко оставаха хората с желание да вкарват голове, били те и не толкова красиви.

- Та за плочата в неделя, ела към 6 часа сутринта- прекъсна разсъжденията ми той.

Знаеше, че няма да откажа.

- Плоча ли?- рекох- към 6 сутринта... По-добре да ме беше оставил в ръцете на онези двамата.

Който е изливал плоча ще ме разбере.

ТЪКМО СЕ ЧУДЕШЕ с кого да започне и случаят сам набути в ръцете му Сашо Топлия- известен побойник и изнасилвач. Доста хора бяха

пропищели от набезите му над дъщери, сестри и съпруги. Официално изнасилванията на Топлия бяха четири, а в действителност един господ знае колко. Естествено всички му се водеха като висящи дела. Викаха му Топлия защото след всяко изнасилване обичал да казва пред приятелите си: ” Топла работа, братче. Топла работа”.

Една вечер когато Човека се прибираше от работа видя Топлия и компания в едно квартално кафе. Бяха влезли да се скрият от мартенския студ, караха на водка и явно подбираха поредната жертва, защото правеха недвусмислени намеци на всички жени имали неблагоприятното да преминат покрай тяхната маса. Жените бързаха да отминат, а мъжете наоколо само отместваха погледи и се правеха на не разбрали.

Всичко щеше да се размине само с подхвърляните цинизми ако Топлия съвсем директно не беше задърпал едно момиче, да седнела на тяхната маса. Ей така за да я краси. Масата. Собственикът на кафетерията реши да направи забележка на компанията и веднага съжали защото още преди да довърши плахата си забележка изяде един десен прав в носа. След това влезе окървавен в кухнята, подкрепян от двете сервитьорки. По масите настана тишина. Всички се гневяха на Топлия, но само вътрешно. И пак нито един поглед не беше насочен към скандалната компания, все едно нищо бе, нищо. Аз какво, нищо не съм забелязал, гледам си ей така... птичките. Топлия внимателно изгледа хората по масите и рече на своите авери:

- Ако не беше толко` светло щях сега да вляза и на тоа` да му строша тиквата. Ама на... свидетели. `Ай да се дигаме.

Компанията не чака втора покана и вкупом тръгна към друго заведение. И към поредния нещастник. Естествено не платиха, а и рядко плащаха.

Човека изгледа случката от насрещния тротоар, без да се намеси. Знаеше, че може да се справи с Топлия и компания, но на него целта му не бяха няколко счупени ребра или 2-3 избити зъба. Той искаше Топлия цял. И студен.

Прибра се в къщи и първата му работа беше да отвори спортния сак, онзи с артилерията. Взе един от pistolетите и внимателно го избърса от смазката. Същото стори и със заглушителя. Патроните си бяха чисти.

Приготви два резервни пълнителя за всеки случай. После седна на масата и си сипа една малка мастика, ей така за кураж. Тъкмо щеше да отпие когато нещо като че ли го бутна. Защо да пие?! Той какво, отмъстител ли ще става или кръчмарски побойник. След кратък размисъл стана и изсипа всичкия алкохол, който имаше в мивката. Край с алкохола! Край и със самосъжалението. Вече е нов човек. Отмъстител. Има мисия и не бива заради някакви си дребни удоволствия да я провали. От утре дори ще започне да спортува. Ще бяга в парка, сутрин. Редовно! Започналите му да атрофират мускули трябва да се стегнат отново. Като преди няколко години. Щяха да му трябват.

След около два часа търсене успя да намери интересуващата го компания в една кръчма близо до центъра. Всички вече бяха доволно пияни.

Настани се в едно съседно бистро, откъдето спокойно можеше да ги наблюдава и поръча кафе. Очакваше, Топлия да предизвика поредния скандал, но тази вечер компанията се беше отдала на тих запой. Може би, заради скандала в предното заведение или просто от скука членовете на компанията само се наливаха и даже не си говореха много, много. След около час висене решиха да се разотиват. Топлия тръгна сам. И това ако не е късмет. Човека беше сигурен, че неговите хора от небето така подреждат нещата за да го улеснят, но въпреки това не биваше да се отпуска. Макар пиян Топлия беше физически доста едър и силен. Трябваше да го простреля от първия път. В тази игра втори път няма.

Човека стреляше доста точно, но знаеше че заглушителят леко изкривява полета на куршума, затова реши да се приближи възможно най-близо до жертвата. Повечето от

уличните лампи, естествено не светеха и улесниха до краен предел задачата му. Настигна Топлия почти веднага, след като излязоха от централната част на града. Огледа се внимателно, наоколо не се виждаше никой. Чуваха се само стъпките на Топлия и гласовете на младежка компания на доста голямо разстояние от тях. Реши да не изпуска този шанс.

- Ей, Топъл- подвикна Човека.

Топлия се спря, обърна се и затърси с очи източника на гласа.

- Кой си ти бе, педерас`?

“Най-големият ти кошмар, синко”- поиска да каже изтърканата фраза от американските филми.

Вместо това с приближаването Човека изстреля три куршума в тялото на Топлия. Жертвата се сви, килна се назад и бавно рухна по очи на паважа. Човека изстреля още един куршум, в тила за сигурност. Всичко трая не повече от десетина секунди и мина много тихо. Учудващо тихо. Чуваше се само тъпия звук от изстрелите и звъна на вече празните гилзи по паважа. Човека не си направи труд да ги търси. Просто щеше да изхвърли пистолета. Можеше да си го позволи. В къщи го чакаха още девет подобни играчки. Девет играчки, които означаваха още девет души. Не! Още девет кучета. Защото това не бяха хора. Това бяха кучета. Побеснели кучета. А как постъпва добрия стопанин с бясното куче, много ясно- убива го. Да не се мъчи то, а да не зарази и други около себе си. Точно така се чувстваше Човека. Като стопанин. Добър стопанин след приключване на успешен трудов ден.

Побутна с крак Топлия. Не мърдаше. Беше си измърдал мърданията. Поне на тази земя.

Тръгна надолу по тъмната улица като бързо разглоби пистолета на съставните му части. После като внимателно избърсваше всяка част ги

изхвърли в поредицата кофи за боклук. Така щеше да затрудни до краен предел евентуалните си преследвачи. Представи си как ченгетата ровят в кофите за смет, за да сглобят част по част неговия “Макаров” и се усмихна. Прибра се в къщи с чувство за изпълнен дълг. Месец март. Началото беше поставено.

- КАК СТЕ ИЗБИРАТЕЛИ, как сте?- попитах още от вратата на “Тихия кът”.
 - Ами общо взето- отговори от името на всички един избирател.
 - И защо така?
 - Ами защото всичко дете беше общо отдавна е взето.
- По масите последва познатото разбиращо хихикане.
- Пак ли среща?- попита друг избирател.
 - Пак- отговорих.
 - Със същата мадама ли?- продължи разбирателят.
 - Със същата- рекох.
 - Може- великодушно се съгласи той и останалите разбиращи избиратели и доволно закимаха с глави.

Масата на която седнах си беше същата само дете наред с табелката: “Не пип, че пляс” имаше и малка вазичка с едно цвете, карамфил. Изкуствен. Сигурен знак, че новото време навлизаше и в “Тихия кът”.

- Махни тази бутафория оттук и дай една ракия- рекох на бармана.
- Освен барман, той беше собственик, готвач, бодигард и всичко останало, което случая налага.
- Каква, сливова или гроздова?- попита човекът-оркестър.
 - Човешка- рекох- човешка.
 - Разбрах, значи двойна- продължи барманът.
 - А тъй, бързо стопли.

Диалогът ни беше съпроводен с одобрителни възгласи, а понякога и ръкопляскания от страна на избиращите разбиратели. По този начин те изразяваха задоволството си, че все още съм един от тях.

- Защото веднъж един дете ти го доведе поръча компот- продължи човекът зад бара.
- Стари рани- рекох.

Преди време мой клиент си беше поръчал кампари, което в “Тихия кът” наричат сироп, или компот и не се ползва с особена популярност сред разбиращите избиратели. Оттогава барманът не пропускаше случай да ми го припомни.

Разбирателите посрещнаха и Андрей по подобаващ начин и той усмихнат седна на масата.

- Думай сега, новости има ли- попитах.
 - Има- рече- намерихме бодигарда на Друмев.
 - Футболистът?
 - Същия. Казва се Кольо Начев.
 - Зная. Къде го намерихте?
 - При негов братовчед в Добрич. Друмев го изпратил във Варна по някаква тяхна си работа, това е установено и не е важно. Във Варна въпросният Кольо научава за убийството на шефа си, правилно преценил че може да е следващия посетител на моргата и беж Лиске, да бягаме в Добрич. При свой далечен братовчед. И до днес не си беше показал носа навън, ама нашите го сгасиха.
 - Здраво пипате- рекох.
 - Пипаме- отвърна.
 - Друго?
 - И малко ли е?- отговори на въпроса ми с въпрос Андрей.
 - Ще рече, че този Кольо Начев не е предал шефа си, така ли?
 - Точно така. Заминал е за морето веднага след скандала в кафенето сутринта. По обяд вече е бил във Варна, алибито му е стопроцентово. Изпратил го Друмев.
 - Кой казва това?
 - Ами той, Кольо Начев.
 - А не може ли да лъже. Не е ли възможно да са го помолили да замине- казах като потърках трите пръста на ръката си.
- Знак, който навсякъде по света означава пари.
- Да са му платили за да изчезне и да остави шефа си.
 - Не- беше категоричен Андрей- и това е доказано. Все пак в банката не работят само директора и бодигарда, нали. Нашите хора са разпитали всички. Спешно се наложило да приберат някакви конфиденциални документи от клона на банката във Варна и Друмев изпратил футболиста. Дал му служебната кола и достатъчно пари за път. Присъствали са и други служители, тъй че това е доказано.
 - Ще рече всички в банката са знаели, че вечерта шефът им ще бъде сам в къщи. Тоест без охрана.
 - Така е, но трябва да знаеш, че Кольо Начев практически не е пазел Друмев през нощта. Вечер го изпращал до тях и се е прибирал в къщи.
 - И все пак информацията може да е изтекла от банката.
 - Виж това може.
 - А Друмева? Опечалената вдовица Друмева къде е била?
 - На курорт.
 - На море или на планина?
 - На “Златните пясъци”.
 - Къде?!- повиших тон аз.
 - На “Златните”, казах ти.

- Значи съвсем близо до Варна. Дали пък Друмева не е причината за внезапната командировка на Кольо Начев и дали тези двамата нямат нещо повече от служебни отношения, сиреч сношения- казах по-скоро на себе си.
- Много си гаден, да знаеш- рече Андрей- но да ти призная и аз си го помислих.
- А?! Пък аз съм бил гаден
- Защото го изрече на глас. Аз само си го помислих
- Аха... и какво?
- Ами момчетата ровят в тази посока и май ще излезем прави и двамата, но това няма нищо общо с убийството, повярвай ми.
- Добре де, защо Кольо Начев ще ходи да прибира документи. Нямат ли конкретни служители за тази работа.
- Е точно това и нас ни усъмни, я. И затова почнахме да търсим връзка между Друмева и бодигарда на мъжа й. Иначе служители за тази работа имат. Двама полицаи на щат. Преди бяха при нас, познавам ги свестни момчета. Банката има и бронирана кола- микробус, Форд- много мощен. Все едно е метална каса на колела.
- Ще рече, че и полицаите са знаели.
- За кое?
- Че вечерта Друмев ще е самотен ерген.
- И какво от това?
- Нищо.

Андрей извади пакет цигари. Подаде и една на мен. Запушихме. След кратка пауза той додаде:

- Няма нужда да те питам дали си размислил. Както виждам въобще не си мислил да се отказваш, нали.

Нищо не отговорих. Нямаше смисъл. Вместо това му разказах за преждията си с двата бизона и Карата. Описах му ги подробно, той обеща да се порови в картотеката и тъкмо когато мислех, че се е примирил с положението Андрей пак подхвана:

- Слушай откажи се, а... Виждаш, че става много опасно. Тези говеда както ги описваш са професионални убийци или най-малкото трошачи на кости.
- Не съм казал, че ги свързвам с конкретния случай. Може да е нещо от миналото.
- Глупости. Сам не си вярваш- рече Андрей- като на брат ти се моля. Аз никога за нищо не съм се молил в този живот, но сега те моля- откажи се. Докато не е станало прекалено късно.
- Ей, ей спокойно- рекох- още съм жив. Не бързай да ме оплакваш.
- Така е, жив си- съгласи се Андрей.

Личеше, че мислите му са другаде.

- Знаеш ли- започна отново- когато някой приятел си отиде ей така за нищо аз не изпитвам скръб, не. Само ме е яд. Ама много ме е яд. Така стана, когато катастрофира Димо. Помниш, нали...

В отговор само кимнах с глава. Как няма да помня Димо и нелепата катастрофа, в която загина. На всичко отгоре без грам вина. Този срещу него бил пиян до козирката, два и нещо промила алкохол в кръвта. Още е жив. А Димо си замина.

- Яд ме беше та се късах- продължи Андрей- на онзи пияния, на кретенската ситуация, че и на самия Димо ме беше яд.
- На него пък защо?
- Ами дето е тръгнал на път точно него ден, знам ли. Яд бе, яд. Изпитвам яд не скръб.
- Какво се опитваш да ми кажеш?- попитах.
- Че сега ме е яд на тебе- изплю камъчето най-накрая той- дето не мога да те спра. На тебе ме е яд.

Наоколо избиращите разбиратели бяха притихнали. Не знаех дали чуват нещо от разговора ни, но с нищо не го показвах

- И кого защитаваш? Доказани престъпници, това защитаваш- продължи Андрей.
- Това вече е друга тема.
- Днешните новобогаташи трябва да целуват петното на Горбачов по три пъти на ден, преди ядене- продължи той.
- Това като упражнение за техника на говора ли го препоръчваш- реших да разведря малко обстановката
- Да бе, вярно- съгласи се той- те не могат и да говорят като хората.
- Е, а да ги изтрепем тогава.
- Не съм казал това. Ти не искам да се бъркаш. Ти! Всеки друг, но не и ти.
- Престани с опелото, че вече ме нервираш. Всеки си носи кръста в този живот, нали. И аз нося моя и то доста отдавна. Затова моля те открий ми тези двамата за да зная поне с кого воювам. Ще го направиш, нали.

Андрей дълго мълча, като през цялото време ме гледаше директно в очите. После склочи ръце като за молитва, погледна към тавана на иначе тихия кът и рече:

- Господи, ти си свидетел, поне опитах.

После се засмяхме. А, не преди това май поръчахме по още една ракия. И после се засмяхме. Или не- първо беше смехът. Всъщност не е толкова важно, защото ги редувахме няколко пъти.

Голям смях падна.

- ХАЙДЕ БЕ, КРУМЕ. Цяла сутрин ти звъни телефона.

Беше съседката по офис, адвокат Сербезова. Нахална стара мома.

- Тичам- рекох.

Не зная защо тя винаги ходеше с много силен грим. Особено над очите.

Приличаше на стриптийзборка от нощно заведение.

Веднъж, беше преди няколко години, дойде да я посети баща ѝ. Кротък човечец. Оказа се, че Сербезови са от едно близко село, факт, който не се нравеше особено на най-младата издънка на рода- адвокатката. Разбрах го по бързината с която скри от нашите погледи баща си в офиса. Да не разглеждаме много-много както създателя ѝ, така и вкусния армаган, който всеки селянин се чувстваше задължен да носи при посещение в града. На скоростта с която го избута в офиса би завидял всеки уважаващ себе си експресен влак, но въпреки това баща ѝ успя да изрече станалата по сетне нарицателна реплика:

- Миче, да не те е бил някой през очите...ма чедо?!

Явно Йовка когато отскача до родното си село избърсва грима и Сербезов за пръв път виждаше отрочето си в такъв вид. Зачудих се защо и вика Миче, след като тя се казва Йовка, но после разбрах, че Миче не идва от Мария. Миче всъщност е съкратеното на момиче и по селата всички женски отрочета са Мичета.

Горкият човечец беше силно притеснен за здравословното състояние на дъщеря си неподозирайки ежедневния труд който полага тя за да се докара до този вид.

Кротък човечец, облъскан от труда, а фамилията му Сербезов. Виж дъщерята си беше паднала на името, точно си отговаряше на фамилното име, но бащата... Какво пък дъщерята вероятно се е метнала на дядо си. Има такива случаи в които природата си почива. Личните качества, вместо да се предадат от баща на син, се предават през поколение от дядо на внучка, примерно.

Изглежда при Сербезови случаят беше точно такъв.

- Вземи направи нещо с този телефон. Побърка ни- нареждаше Сербезова- вече не зная кога звъни моя и кога твоя телефон. Клиентите постоянно питат защо не го вдигам.

- Ама ти вече не го ли вдигаш?- попитах.

- Простак. Аз говоря за телефона.

- И аз за него. Ти какво си помисли?- пак попитах.

Целият диалог се водеше в коридора под непрестанния грохот на моя телефон. В моментите, когато звънеше дори се налагаше да се надвикваме, за да си чуем приказката. След последната ми реплика адвокатката се врътна на пети и демонстративно влезе в офиса си. Подозирах, че има определени щения относно моето скромно тяло, но бях сигурен че с нея няма да стигнем по далеч от дружеското подхвърляне на шегички.

Тази сутрин малко бях позакъснял и телефонът видимо беше изнервил всички на етажа. Нали предната вечер много се смяхме с Андрей. И да не

се виждат следите от снощния смях предвидливо си бях поставил черни очила.

А телефонът звънеше. Мощно.

- Слушам- рекох аз изваждайки най-авторитетния си глас.

От снощния смях гласът ме беше леко издрезгавял.

- Крум Цеков търся- беше Йоско от банката.

- Аз съм. Казвай Йоско.

- А, Круме, да не си настинал посред лято?- попита той.

- Не просто снощи много виках.

- По какво вика?

- Неволята виках.

- Какво си викал?

- Н-е-в-о-л-я-т-а.

- И дойде ли?

- Дойде. Парламента!

Йоско много се смя на стария виц, който му пробутах, та чак развесели и мен. Само дето моето беше по-скоро сумтене, по съвсем понятни причини.

Като се успокои Йоско рече:

- Търся те цяла сутрин да ти кажа, че едната от нашите нови познати днес си изтегли всичките пари.

- Чакай, за кого точно става дума?

- Ирина Досева. Дето ти я споменах във връзка с оня случай.

- Гурбетчийката?

- Да. Ама не тя, мъжът ѝ е на гурбет.

- Тъй де, то същото.

- Та не знам дали е важно, но днес си изтегли парите, до стотинка. Закри си сметката и чао. Ще заминава при мъжа си ли, що ли. Рекох да ти съобщя, нали ме предупреди.

- Да, благодаря ти Йоско.

- Не знам дали е важно...

- И аз не зная, но все пак благодаря.

Т-ъ-ъ-й! Едната любовница на Спас Друмев бяга. Къде и защо? На първия въпрос много лесно можех да намеря отговора. Виж на втория... "Защо" беше далеч по интересен от "къде". Всъщност какво значение има това, жената може просто да заминава при мъжа си. И каква полза може да има тя от убийството на Друмев. На нея Друмев ѝ е трябвал жив, даже го обичала, поне тъй рече. Дали пък не е имала по-голяма полза от мъртвия Друмев. Откъде- накъде?! Ами оттам-нататък. Статистиката сочи, че голям процент от убийствата са на битова основа. И докато ти търсиш фантоми и големи играчи убиецът се оказва някой от възможно най-близкия кръг около убития. Може Ирина Досева да е разбрала за другите любовници на банкера и да го е пушнала от ревност. Или от яд- все тая, а после да разиграва сцени на опечалена и любяща приятелка.

Телефонът пак звънна. Този път стресна и мен.

- Не се издържа вече- извика адвокат Мичето през стената.

Пардон Йовка. Не сметнах за нужно да и отговарям.

- Слушам- рекох.

- Г-н Цеков търся..

Днес никой ли не ми познава гласа.

- Аз съм, кажете.

- Г-н Цеков, аз съм Деница Аргирова. Онзи ден идвах при Вас.

Изпитах приятна топлина по цялото тяло, но служебно казах:

- Слушам Ви.

- Видях го.

- Моля?

- Ами, аз го видях.

- Кого?

- Онзи същия с воднистите очи. Пак беше с колата си. Този път записах номера.

Браво моето момиче. Това си го помислих, а на глас казах:

- Къде го видяхте?

- Ами в града. Всъщност аз първо видях колата, беше паркирана на центъра. Не бях сигурна дали е тя, но все пак същата лилава тапицерия... И си викам, я да взема да поогледам малко наоколо, пък в центъра кафенета колкото искаш, нали знаете. Сигурно беше седнал на някое от тях, но понеже не го забелязах, реших и аз да пия едно кафе и да гледам кой ще се качи в колата. Така и стана. След около половин час дойде този същия, влезе в колата и я подкара. Този път и него успях да разгледам като хората, не много висок, набит с дънки и тенис фланелка. С късо подстригана коса и с тези воднисти очи, а на лявото му рамо има татуирана котва. Сега вече ще го открием, нали?

- Сега вече е в кърпа вързан Деница- рекох и наистина бях сигурен в думите си.

- А снощи пак ми се обаждаха. И пак същия глас.

- По кое време?

- Те звънят все вечер.

- Не се безпокойте скоро ще престанат.

Тя замълча и понеже паузата стана малко необичайна попитах:

- Има ли нещо друго Деница?- харесваше ми да изговарям на глас името й.

- Не бих искала да ви нарушавам вечерите г-н Цеков, но ...

- Кажете. И ме наричайте Крум

- Добре, Круме- чак се засмя на правомота си- ще Ви... ще ти бъде ли удобно да дойдеш у нас довечера? И с ушите си да се увериш.

- Разбира се, няма проблем- побързах да се съглася- към колко часа?

- Обикновено звънят около девет, десет часа. Но понякога и по-късно.

- Добре, значи довечера в девет съм у Вас.
- Ще чакам.

Преди да затвори Деница ми продиктува номера на аудито. Още веднъж я помолих да опише и собственика му или поне това което си спомняше. А то никак не беше малко. Явно добре беше успяла да го разгледа.

КАКТО ОЧАКВАШЕ ЧЕНГЕТАТА не си даваха много зор по случая с убийството на Сашо Топлия. Поразпитаха тук-там поровиха колкото за очи и оставиха случая без последствие. Човека най-много се радваше на коментарите на хората. Не се намери нито един да каже лоша дума за убицеца на Топлия, макар всички да бяха убедени, че го е пречукал човек от неговите среди. Независимо от това общественото мнение беше на страната на извършителя. Тук- там се прокрадваха думи, че на някой може да му е дошло до гуша, но подобни схващания потъваха в общия хор от твърдения, че хората от подземния свят се избиват едни други. Я заради неуредени сметки, я за разпределение на територии или просто така под влияние на алкохола и наркотиците. Никой все още не допускаше за неговото съществуване и появата му на отмъстител. На защитник. Като слушаше коментарите на Човека му се искаше да изкрещи: “Ей, хора отпуснете свитите си душици. Аз вече съм тук. Няма да позволя на разни новоизлюпени недорасляци да тъпчат с подкованите си обуца най-свидните Ви чувства. Радвайте се и заживейте по-спокойно”. Но той знаеше, че никога няма да го направи. Никога! Неговата цел не беше показността. Той нямаше намерение ,като поредния генерал на възлово място да става медийна звезда и непрекъснато да обяснява колко добре си носят той и неговите хора службата. И как все по-успешно се борят с престъпността. Неговата цел беше работата. Реално свършената работа. А у нас работа колкото щеш.

Реши да си даде един месец почивка преди да набележи следващата жертва. Хем нещата да поутихнат, хем да се подготви по-добре. Няколко крадешком подхвърлени към него женски погледи дойдоха да му покажат физическата промяна в него. Доскоро никой не му обръщаше внимание, камо ли жена и то млада. Сега обаче жените като, че пак започваха да се интересуват от него и той взе по-често да се поглежда в огледалото. И преди всяка сутрин се бръснеше, но лицето му оставаше сиво и вяло. От случая насам руменината като че беше започнала да се връща по бузите му, даже тялото му като че се стегна и Човека започна да ходи по-изправен. Не знаеше на бягането сутрин или на възвърнатото самочувствие се дължи това, но всъщност какво значение има. Важното беше, че си е възвърнал самоуважението. Най-много се бяха променили

очите му. Докато преди бяха мръсно сиви и вечно мътни, сега възвърнаха естествения си син цвят и гледаха остро и прямо.

Дали да не създаде организация?! Вярно терористична, но в основата си справедлива. Струваше си да помисли по този въпрос, защото ако има още двама или трима души на които да разчита работата щеше да бъде свършена много по-бързо. А защо не двайсет или трийсет. Да, но къде ще намери двайсетина души с подобни на неговите идеи. И ако ги намери как ще ги организира. От опит знаеше, че такива хора решени на всичко са личности, в една или друга степен и като такива трудно се подават на командване, откъдето и да иде то. А да не забравим факта, че колкото са повече хората, толкова по-лесни за откриване стават. Пък и една тайна по-трудно се опазва между много хора. Реши да не променя нещата. Засега.

СЕГА БЕШЕ МОЙ РЕД. Трябваше да издиря проклетото Ауди и затова отидох в КАТ. Пуснах една молба, както е по служебен път и след половин час вече знаех, че интересуващото ме Ауди се води на фирма “Сигурност”. От КАТ ми казаха, че това е охранителна фирма, но не ми дадоха повече информация, дали защото не знаеха или не искаха- друг въпрос. Е, нали вече имам връзки в борческите среди.

- Ало, Кретен къде си?- бях захапал телефона.
- Тръгвам да сменям момчетата шефе, `що?
- Да си чувал нещо за фирма “Сигурност”?
- Че това е една от нашите фирми.

Настръхнах.

- На Крокодила ли?
- Да.
- Че вие колко фирми имате?
- Ами три, ти не знаеше ли?
- Защо толкова много?
- Нещо заради счетоводството там, знам ли...
- Добре- рекох.
- `Що, `кво има?
- Нищо. Пак ще ти се обадя.

Т-ъ-ъ-й! Значи Ауди с такъв и такъв номер и лилава тапицерия е било точно по време на убийството пред къщата на Друмев. И същото Ауди съвсем случайно е собственост на Крокодила. Чакай! Какво ми каза Кретена за въпросната вечер? “Метнахме се на БМВ- то и отидохме у тях”. На БМВ-то. Тук става въпрос за Ауди, пак собственост на Крокодила. Дали

пък някой от неговите хора не е играл самостоятелно за да се хареса на шефа си или Крокодила е пречукал Друмев и сега играе театър. Наема ме като необходимия фон за пред следователи и съдии, а всъщност...

- Кретен, пак съм аз- позвъних му повторно.
- Кажеш шефе?
- С каква кола бяхте, когато отидохте у банкера?
- С бавареца, нали ти казах.
- С БМВ-то?
- Да. `Що `кво става?
- А Ауди-то?
- `Кво Ауди-то?
- Кой го кара?
- По принцип Моряка, но го яхват и други момчета.
- Добре. Я като смениш наряда отскочи до мен.
- Шефе `кво става?
- Ако знаех нямаше да те викам.

Докато чаках Кретена мислих дали да си разкрия картите пред него. Ако Крокодила е пречукал Друмев, то Кретена при всички положения ще е в час и ще играе театъра на шефа си. И още как. По какъв начин да разбере?! Възможно е Моряка да е играл самостоятелно за да натрупа точки пред началството, без да предвиди, че ще приберат и обвинят шефа му. Нещата са се усложнили и сега той си трае. В началото не е успял да се похвали на шефа си, после е станало много късно и е избрал да си трае.

Дали пък да не говоря директно с Тодор Чаушев- Крокодила да му кажа за Ауди-то . Или да му кажа, че знам цялата работа и да не ме разиграва повече. Един вид директна атака. И ще признае ли пред мен?! Едва ли...

Бях заел позата на мислителя, когато в офиса влезе Кретена.

- Защо си сам?- попитах.
- Не каза, че трябва да водя и другите.
- Варно, не казах. Но обикновено идвате групово.

Той се поколеба, но все пак рече:

- Да ти призная по телефона звучеше като човек, който е напипал нещо дето не е за пред много уши.
- Браво Кретен- похвалих го.
- Е, и ние разбираме малко от военна музика.

Чудех се откъде да започна. Можех ли да му се доверя и доколко.

- Станаха няколко странни убийства напоследък, чул си навярно- започнах неопределено.

Той само кимна в знак на съгласие.

- Все във вашите среди- продължих.
- Не само в нашите. Има разлика.
- Разликата е в нивата. Иначе убитите са все хора от подземния свят.
- Това да.

- И какво мислиш?
 - За убийствата ли?
 - Аха. Говори се даже, че подмолна организация е решила да прочисти града. Че и държавата.
 - Глупости!
 - Защо да са глупости .
 - Убийствата се правят за пари. Няма трепане ей тъй без нищо.
 - И какво мислиш?
 - Аз ли?
 - Ти.
 - Ама честно?
 - Аха...
 - Мисля, че на пазара се е появил нов играч- започна Кретена- много скоро ще ти го кажа поименно. Сега всява страх. Чукне тук, чукне там и после- нищо, Трайко Китанчев.
 - Кой?
 - Никой бе. Искам да кажа, че си трае.
 - Аха. И докога така?
 - Само той може да каже. Когато реши, че достатъчно е наплашил когото трябва, ще се появи с многото пари на бял кон. Или на бял мерцедес- все тая. Ще купи всичко, което си е наумил. След такава артилерийска подготовка и с достатъчно пари... всеки ще предпочете да продаде. По-добре да продаде да остане жив и да си харчи парите, отколкото да си създава такъв силен враг. Това му е целта и мисля, че засега успява. Доста народ се покри.
 - А ти?
 - Аз съм дребна риба. Ако ще трепа някой от нас то ще е шефа.
 - Не мислиш ли, че той вече го утрепа?
 - Тоест?
 - Ами като вкара на топло Кроки, практически го елиминира.
 - Искаш да кажеш, че той е утрепал bankerчето и е натопил шефа, тъй ли?
 - Нещо такова- отговорих уклончиво.
- Да си призная не очаквах от Кретена толкова добре подредена и логическа мисъл. Оказа се, че той е наясно с много неща и вече си го представях като бъдещия шеф на групата, след елиминирането на Крокодила, разбира се. Защото на всичко отгоре Кретена беше верен на шефа си, сиреч няма да се бори за поста, докато Крокодила е на власт. Качество, рядко срещано в наши дни.
- Добре де- продължи Кретена- ако този да го наречем Големия играч е претрепал bankerчето то е голямо съвпадение. `Щото той го е направил чрез други хора- това е ясно, но то се планира предварително, жертвата се следи за навици, познанства и т.н. Пък ние нали вечерта бяхме там.

Той няма как да е знаел, че вечерта ще отидем на гости на bankerчето, да нагласи нещата така, че да утрепе единия, пък да натопи другия.

- Получавах поздравления- рекох- но не забравяй, че може и да е съвпадение. Вярно нелепо, идиотско, но съвпадение. И друго той може въобще да не е целел Крокодила. Целта му е била само Друмев, а шефът ти е станал жертва на ситуацията.
- Виж тъй съм по съгласен.
- Дай една цигара.

Запушихме. Продължавах да се колебаю дали да го поразпитам за този Моряк. С котвата на рамото.

- Туй ли беше всичко?
- Туй.
- `Щото пита и за Ауди- то...
- Питам.
- И `кво за него?

Реших да карам направо.

- Било е видно същата вечер пред дома на Друмев.
- Коя същата вечер?
- Когато са го пушнали.
- А?
- Бе!
- Не може да бъде.
- Я разкажи малко повече за този Моряк.
- Аз ще ти разкажа, но да знаеш, че нещо бъркаш. Всъщност по кое време е видно Ауди-то?
- Вечерта към 7.30 часа.
- Към 7.30 бяхме там само тримата- аз, шефа и Пунгаша. С БМВ-то. Няма Ауди, няма дяволи.
- Били сте там до 7.20, каза го Пунгаша, като сте тръгвали видял часовника на арматурното табло. Ауди-то е дошло след вас към 7.30.
- Кой ти каза?
- Виж това вече си е моя работа. Но аудито е било там.
- С Моряка в него?
- С Моряка! Един мъж го е видял и добре запомнил- нарочно смених пола на информатора си.
- Странна работа- Кретена беше видимо озадачен.
- Добре ли познавах този Моряк?
- Като петте си пръста- и той демонстративно разпери ръката си току под носа ми.
- В състояние ли е да убие банкера без да каже на никого за да се хареса на Крокодила?
- Не. Категорично не!
- Откъде си толкова сигурен?

- Първо той още никого не е убивал, второ тези работи се подготвят предварително, казах ти.
- Добре тогава в състояние ли е да играе двойна игра? Да се е свързал с този, както ти го нарече Големия играч и да предаде шефа си. Защото ако някой действително е нагласил нещата така, че да убие Друмев и да натопи Крокодила, то този някой се е нуждаел от информация. От вътре. Ако е получил необходимите сведения какво по-лесно да направи така, че нещата да изглеждат като съвпадение.
- Шефе, плашиш ме.
- Само разсъждавам на глас.
- Мисля, че Моряка не е такова момче.
- Парите променят хората- отговорих.
- И туй е вярно.

Пауза за размисъл в която всеки пречупваше информацията през собственото си сиво вещество. Искането предложението относно бъдещето на Моряка да излезе от Кретена.

- И сега какво ще правим?- попита той.
- Ти кажи, нали Морския е твой човек. Всъщност защо му викате Моряка?
- Смятал да става капитан на кораб, като малък. Не го приели и от мечтата му остана само котвата на рамото и прякора.

Кретена бавно и методично започна да опъва пръстите на ръцете си, така че ставите им да изпукат. Пращенето беше доста неприятно, но той явно беше свикнал а и не това го смущаваше. Чудеше се дали да каже гласно онова дете му се въртеше из главата. За да го окуража подхвърлих:

- И сега...?
- Виж шефе, най ми е лесно да го потроша. Ще си каже `сичкото- къде е ходил, кога е ходил и защо точно там. Ама той е мой човек и досега никога не се е издънвал. В нищо. Нямам причини да не му вярвам.
- И все пак е бил пред дома на банкера.
- Може да е случайно, да е чакал някое гадже или знам ли там...
- Много станаха случайностите не мислиш ли.
- Вярно ама не искам още от начало да го троша. Ами ако е невинен? Само ще загубя един човек и то печен.
- Добре. Викам тогава да го последим малко.
- Ох, и него ли?
- И него! Само че този ще го следиш само ти. Не искам повече хора да знаят за това.
- Прав си- рече- ще го понаблюдавам малко. Пък ако нещо е сгафил ще му отрежа топките да знаеш.
- Прави каквото искаш, но първо се консултирай с мен. Ако пък е свързан с Големия играч може да го използваме като Троянски кон.
- Като какъв кон?- попита Кретена.

- Впрегатен- рекох- остави това. Ако забележиш нещо различно в харченето на пари било, в навиците му, дори в облеклото –звънкай. Дадено- рече Кретена и излезе.

ПАЦО ШИКАЛКАТА СЕ СЪБУДИ от силно къркорене на стомаха. Стана от леглото и с мъка стигна до банята. Виеше му се свят, а и главата го цепеше като след 10-рундов мач за Световната титла, в някоя от версиите. Щото те версиите те много. Много версии имате бе, много... Американска им работа.

Навремето Шикалката всъщност роден като Кирил Пацев беше боксьор. Доста добър при това. Редица специалисти му предвиждаха бляскаво спортно бъдеще, но Пацо предпочете бизнеса, вярно незаконен, ама бизнеса си е бизнес. И парите са си пари навсякъде по света.

Като на всеки бивш спортист свалял дълго килограми тялото му се беше отпуснало и наляло доста, но ударът му още го биваше. Що ченета и що ребра беше потрошил с този удар един Господ знае.

Пацо се занимаваше с рекет. Чиста проба изнудване. В началото имаше проблеми и се налагаше да прилага наученото в спортната зала, но после всичко влезе в релси и хората си плащаха “точ в точ”. Златни времена, само минаваш и прибираш мангизите. После босовете отгоре им отрязаха квитанциите. Рекоха: “До тук. Кой `квото успял взел, от тук насетне се оправяйте сами” Явно горе се играеха големи игри. Сдушиха се неговите босове с новите управляващи и рекоха адиос на дребните риби като него. На Пацо големите игри не му бяха ясни, а и не се стараеше да ги разбере, единственото, което разбра от всичките приказки беше, че им режат клончето и ще трябва да си търси другаде късмета. Да ама като свикнеш на хубавото...

Преквалифицира се в квартирните кражби. Проста работа, Следиш известно време човека, когато си сигурен че у тях е чисто влизаш и взимаш всичко, което може да се носи. После бившите другарчета от рекета помагат при препродажбата и джобчето на Шикалката пак е пълно. Само веднъж сгафи. Мислеше че апартаментчето на един баровец е чисто, ама се оказа че там била бабата. Удари я с пицова по главата, ей тъй да няма проблеми. После от телевизията разбра, че бабата била малко поумряла. Той не искаше да я убива, ама на тъй се случи. Пък и така стана по гот щото иначе бабето щеше да го издаде.

След този случай уважението му сред неговите авери нарасна неимоверно много, сякаш беше взел специален изпит. Беше се издигнал на нова, различна степен в йерархията. Убиец. Това винаги е било върха в подземния свят. Оттук нагоре- небе. Оттук нагоре само може да

увеличаваш убийствата, назад няма. Няма как да станеш по-малко убиец, нали.

Пацо бръкна с пръст в гърлото си и повърна. Винаги правеше така, да му олекне. Беше чувал, че древните римляни правели тъй да освободят място и после пак сядали на масата. Умен народ. А и винаги след подобна процедура му ставаше по-добре и после спеше като къпан.

Уиски, риба копърка от консерва, лук, сланина въобще всичко което Пацо бе погълнал на вечеря вече беше на пода в банята и бавно се оттичаше в канала. Помията беше мътна като далаверите на тези, които го докараха до тук- да стане от рекетъор крадец на боклуци. Добре че пречука бабето. Всичко си вървеше по технология и Пацо реши че след малко ще е като нов. Различното дойде от разните малки почуквания, които Пацо чуваше при допира на останките от храната му с пода на банята. Теракотен. Италиански внос, много скъп. То хубаво ама наред с другите така характерни звуци при облекчаването, с които отдавна беше свикнал, Шикалката се заслуша в странните почуквания по пода и остана крайно озадачен.

- `Бах ма`а му. Да не ми изпопадаха зъбите...

Нов напън отвътре прекъсна разсъжденията му, отново силен рев и отново чаткане по плочките. Силно притеснен Пацо коленичи и започна да се рови в нечистотиите, тъй де- те си бяха негови.

Оказа се, че притесненията му са напразни. Почукванията по плочките, които чуваше бяха от маслинените костилки. Между уискито и копърката тази вечер яде маслини. С костилките. Беше чувал, че така се лекуват киселини на стомаха и тъкмо въпросните не смлени маслинене костилки му бяха докарали това временно притеснение. Те горките бяха подемани като пращинки от силната вулканична струя и изригваха заедно с всичко останало из мощното Пацово гърло, а после по природен закон си падаха по теракота. Добре, че не бяха го издраскали, защото за наказание Шикалката щеше да ги изпотъпче с пети, както беше бос. Сега великодушно ги остави да изтекат в канала подгонени от силната струя вода идваща от вече пуснатия в употреба душ. Австрийски внос.

Поуспокоен Шикалката реши да се погледне в огледалото. Даже мислено се прокле, че тази идея не му беше дошла в началото, ами трябваше да се рови из... да де... по пода. Първо се изплези, после се озъби срещу собствената си физиономия отсреща. Макар малко криви и доволно жълти зъбите му си бяха на мястото, но въпреки това той ги почука с нокът, ей тъй за сто процента гаранция.

Докато траеше тази процедура в огледалото му се мярна някаква сянка. Първоначално помисли, че е от уискито или по-скоро от количеството му, но когато втори път нещо затъмни част от полезрението му Пацо се обърна и застана нащрек. Дали пък някой не беше решил точно него да окраде. Голям майтап щеше да падне.

Това беше последната мисъл на Пацо Шикалката, роден като Кирил Пацев на тази грешна земя. Три куршума, от които единия в тила прекъснаха завинаги апартаментните му кражби, след това уискито с лук, банаджийските истории и всички останали екстри.

А Човека се пресегна над Пацо и бавно затвори ръкохватките на душа.

Така и така скоро щяха да открият трупа, защо излишно да се хаби водата. И тя милата беше кът. Човека беше сигурен, че в скоро време за вода щяха да се водят войни. В световен мащаб.

ДЕНИЦА АРГИРОВА ЖИВЕЕШЕ в невзрачна сива четириетажна кооперация нашенски тип. Като по закон всички тераси бяха остъклени. Къде с дърво, къде с алуминий или ПВЦ- дограма, през последните няколко години нашенецът затвори всички външни пространства на дома си. Затова пък през зимата затворените прозорци на терасите спестяваха някоя и друга стотинка от отдавна пробития бюджет. И семеен и държавен. Един вид заради топлото, или по-скоро заради икономията. Големи икономисти станахме напоследък. А пък, че къщите ни заприличаха на аквариуми- друг въпрос.

Апартаментът на Деница не правеше изключение. Поради топлото време прозорците на терасата бяха отворени и тя стоеше на перилата. Явно очакваше моето пристигане и ми махна дружески с ръка да влизам.

Качих се веднага. Аз пък съм един изпълнителен...

- Настанявайте се г-н Цеков.

- Нали щяхме да си говорим на ти.

- Сядай тогава- каза тя и се засмя искрено на командаджийския си тон.

Беше облечена в доста ефирна и широка домашна рокля, която не подчертаваше тялото и, но затова пък леко прозираше, така че от време на време пропускаше през себе си някоя шегичка на светлината пред погледа ми. А шегичката беше приятна.

- Заеми се с бутилките докато донеса леда и ядките- нареди Деница и докато се накая да откажа тя вече беше изчезнала в кухнята.

Вярно не реагирах много бързо с отказа, но пък и тя изчезна като стрела.

Много бърза, бе, много бърза. Трябва навремето да е била лекоатлетка.

Спринтьорка. Толкова исках да откажа, но след като не ми дадоха тази възможност се заех с отварянето на предварително приготвените на масата бутилки- "Кока кола" и уиски "Джони Пешеходец". Не зная въпросния Джони що път е пребродил пешком, но че ракията му е хубава две мнения няма.

Деница се появи на вратата с пълни от посуда ръце. Светлината пак пропусна един палав лъч, а сърцето ми един такт, и аз се тупнах по

гърдите, както правя винаги, когато се случи нещо подобно. После, когато тя седна срещу мен и кръстоса крака се наложи да се тупна още веднъж. Докато получа възможност да кажа прословутата заучена фраза, че когато съм на служба не пия бях изпил около 100 грама уиски. Без лед. Абе кой ти държи на водата.

До края на вечерта така й не намерих възможност да протестирам. За нищо.

А телефонът още не бе дал признаци на живот. Чаках го да звъне за да мога пак да се върна към служебните си задължения, ама на... не бързаше да звъни. Тази вечер и той беше против мен.

Деница се оказа интересен събеседник леко сменяше темите и водеше много добре разговора в най-различни посоки. Имаше доста познания във всякакви области и умело ги демонстрираше. А в редките моменти, когато аз говорех слушаше. Качество което не се среща често в наши дни да умееш да слушаш.

Телефонът продължаваше да мълчи.

Към полунощ от уискито беше останал само леда във вид на хладка водичка плуваща на дъното на купичката. Бяхме разчепкали всички възможни теми за разговор от редица филми като “Мълчанието на агнетата”, до Египетските пирамиди, както и до това защо Царо се върна в България. Тъкмо смятах да обърна вниманието й върху мълчанието на телефоните, когато тя рече:

- Танцуваш ли?

- Само , когато не пея- рекох.

Въпросът и дойде точно на място, защото от музикалната уредба зазвуча класически нежен блус. Ние допрыхме телата си поклащайки ги в ритъма на музиката. Чувал съм да казват, че танцът е вертикален израз на хоризонтални желания и в зависимост от това как се изразяват желанията са възникнали танците. Колкото един танцор е по-първичен толкова тези желания са по-ярко изразени в танца му. От едната страна по тази класация бих поставил кючека и ламбадата, от другата- валса и тангото. А нашата ръченица, понеже там телата на танцуващите въобще не се докосват би трябвало да е върха на пирамидата. Изглежда нашите прадеди са били много скромни люде.

“ А Деница като птица
с малка стомна за водица
заиграла ръченица...”

Да, ама с Деница не играехме ръченица, а давахме израз на съответните желания чрез блус. Класически. И поради тази причина далеч преди края на танца се озовахме на леглото в спалнята й. Аз ли пренесох нея на ръце или тя мен не успях да разбера, но така или иначе се бяхме телепортирвали на правилното място, в правилното положение.

Вечната игра... Още от зараждането на света.

А телефонът така и не даде признаци на живот.

- Ще останеш ли за сутрешното кафе- попита Деница в първия момент, в който можехме да говорим.

- Свикнал съм да спя в собственото си легло- казах.

Бях малко ядосан на себе си, че така бързо сдах фронта, но това нежно същество до мен премахваше всичките ми притеснения. Само като я погледнех и яда ми се стопяваше.

- Ти си знаеш- каза и отиде в банята.

Вярно, аз си зная... Всъщност нищо не зная. Какво толкова искаме от живота. Все търсим, търсим... Като намерим едно, започваме да търсим друго, по-различно. Точно така по-различно, не по-хубаво, а по-различно. Май тъкмо разликата е определящото звено в житейския ни път, тя е водещото начало. Великата вездесъща разлика. А обвинявах покойния banker , че се люшка от плюс 20 към минус 20 градуса, точно в търсене на разликата. Хайде-е-е... Круме къде се отнесе?! Ами там! Чудех се защо наистина не остана за сутрешното кафе. Тази жена има всичко за което един мъж може да мечтае. Ама нали е страшно, че можеш да се обвържеш. И какво от това, който е обвързан да не е завързан.

- Ще се обадиш ли утре?- попита Деница, когато ме изпращаше на вратата.

- Да- казах- ще се обадя.

И бях искрен.

В таксито по пътя за в къщи си мислех за Моряка, този който я заплашваше. Серсем! Лесно е да се правиш на мъж пред една слаба и беззащитна жена, нали. Защо тази вечер не се обади аз да ти кажа как се кърпа- дърпа и как се куче от колиба отвързва. Вълча порода. Сега вече щях да го изям.

Като изключим адреса на който да ме откара с шофьора на таксито не бяхме разменили нито дума. Интелигентен мъж с вид на научен сътрудник. Всъщност може и такъв да беше или такъв да е бил преди големите промени. Иначе шофираше добре, владееше отлично колата и след малко щеше да ми го демонстрира.

На един светофар, на който бяхме спрели да изчакаме червената светлина до нашата кола плътно се доближи едно БМВ страничното стъкло бавно слезе надолу и оттам се показва главата на кой мислите...Голям Бати.

Кулокранът, който слезе нетрадиционно по стълбите на офиса ми. Главата му заемеше почти цялото странично стъкло и поради тази причина нито аз нито таксистът виждахме какво друго има в БМВ-то. Но и двамата отлично виждахме огромния пистолет, който голям Бати беше насочил към нас.

- Карай след нас- кратко нареди той и на нас не ни оставаше нищо друго освен да се подчиним.

Зад нас се лепна и втора кола, която определено не беше трабант. Сигурно в нея беше Малък Бати, с малък пистолет. Всъщност какво значение има

размера на пистолета от който ще умреш. Само дето този път и аз бях въоръжен.

- Ще можем ли да им избягаме?- попитах шофьора.
- Не виждам как- беше отговорът му.
- Не вярвам да са по-добри шофьори от теб- погъделичках професионалното му достойнство.
- Но колите им са много по-мощни от моята. Пък и видя ...видяхте пистолета, нали?!

По средата на фразата той премина на учтива форма, защото сигурно видя и моя пистолет.

- Видях. Значи от теб искам само малко преднина, колкото да скоча, без онези да видят къде. После като те настигнат ще кажеш, че и аз съм те заплашил с пистолет, че си бил поставен между чука и наковалнята и т.н. Все ще измислиш нещо.

Понеже шофьорът се колебаеше, извадих от джоба си две чисто нови банкноти по 20 лева и ги оставих на арматурното табло. Много силен аргумент.

- Изглежда доста си я... сте я закъсали- констатира той.
- Изглежда- рекох.

Това беше последното нещо, което казах преди да залепна плътно за стъклото на страничната врата. Тази гимнастика ми се наложи поради рязкото свиване на колата ни в една пресечка в ляво. Едновременно със завоя шофьорът натисна педала на газта в крайно долно положение. На прост език казано- газ до ламарината. Едновременно с изсвирването на гумите на нашата кола зад нас се чуха същите звуци умножени по две, като втория звук беше доста по-силен и продължителен. Значи Голям Бати се е наложило да направи обратен завой, за да се включи и той в преследването. Иначе Малък Бати не ни изпускаше от очи, пардон от фарове.

- Ще успеем ли?- рекох, колкото да проверя дали не съм си прехапал езика.
- Не бери грижа- беше отговорът.

БМВ-то е много бърза и мощна кола, не напразно всички мутри бяха въоръжени с нея. В тесните и доста криви улички обаче в които таксистът ни набута, имахме преимущество и то главно поради факта, че преследвачите ни не знаеха къде отиваме. Наляво ли ще кривнем или надясно- знаеше единствено моят шофьор.

- Мислиш ли, че ще стрелят?- попита той.

Не беше уплашен.

- Не! Сигурен съм. Те са професионалисти, стрелят само, когато са сигурни, че ще улучат.

Пък и изглежда не бяха решили да ме убиват, поне засега. Явно искаха да ме отведат някъде, но къде и защо няха представа. Е, няма да е на театър,

естествено. Въобще тези двамата започваха да ми лазят по нервите, но сега просто трябваше да се откача. Утре ще му мисля по-обстойно. Дано Андрей да е открил кои са да пратя по петите им хората на Крокодила. Тъй де и те да видят лесно ли е да си млад.

Таксито продължи да препуска по тесните и стръмни улички, а аз да се клатушкам залепен ту за страничната врата, ту за рамото на шофьора, в зависимост от това какъв завой правим- ляв или десен. Бях решил, че вече се движим в кръг, когато колата влезе в един страничен и доста тъмен вход. Беше нещо като Безистен завършващ с масивна метална решетка. Без изход. Докато кажа че сгащят ли ни тук патакмата не ни мърда, набеденият от мен за научен сътрудник долепи колата до решетката, рязко спря и загаси всичко по автомобила- както двигателя, така и светлините. Едновременно с това максимално се смъкна към педалите на колата, така че отвън да не се забелязва присъствието му. Аз направих същото. Секунда след това упражнение зад нас профучаха два чифта фарове и отминаха надолу по улицата. След това се чуха характерните изсвирвания на гумите, показващи къде колите на направили завой.

Бяхме спечелили гонката. Поне на тази етап.

- Благодаря- казах кратко.

- Пак заповядай- отвърна таксистът.

И той не беше многословен.

Излязох от колата и бавно тръгнах в посока на преследвачите ни. Знаех, че ще ни търсят, но не вярвах да се върнат по изминатия вече път.

Продължих на собствен ход. Колко ли път трябва да измине човек за да разбере, че вече си е в къщи. И защо не останах за сутрешното кафе?!

Хубаво ми викаше Деница, ама на...

ПЪРВОТО НЕЩО, КОЕТО НАУЧИХ когато сутринта отидох в офиса беше новото убийство. Оказа се, че снощи докато сме играли на гоненица с Голям и Малък Бати е бил застрелян Вальо Шоколада, заедно с бодигарда си. Поредното убийство в подземния свят и то на двама души едновременно. Мислех си, че сега властите най-сетне ще направят нещо, поне за очи, защото продължавах да подозирам именно властите в тази кървава чистка. Не могат по законов път, затова са избрали този “нетрадиционен” начин за въвеждане ред в обществото.

Да, ама ако не е така. Ако по улиците се движи масов убиец и трепе де когото хване. Не, не е възможно. Ще излезе, че този масов убиец трепе много избирателно. Против насилието и то точно в такава форма съм, но трябва да призная, че всички убити до сега си заслужаваха куршумчето, че и отгоре. Сега и Шоколада. Той сиромаша притежаваше хотелски комплекс

с ресторант, басейн, бар и всички останали подробности. Проблемът беше, че именно там се разпространяваха всички наркотици на региона. За проституцията да не говорим, то се разбира от само себе си. Най-древната професия отдавна стана като детска игра, на която никой не обръща внимание.

А дали наистина не действа тайна организация, както се говореше напоследък или ще се окаже прав Кретена за Големия Играч, който скоро ще се появи на пазара и ще преразпредели съотношението на силите. И къде в цялата тази бъркотия беше убийството на банкера Друмев. Дали и той не беше станал жертва на тайната организация, самотния убиец или Големия Играч. А може би го е гръмнала някоя от многобройните му любовници, като Ирина Досева, например, тази която изтегли всичките си спестявания и замина неизвестно къде.

Да убиеш двама души и то въоръжени?! При това единият бодигард...

“ Понеже сме боси
задаваме си въпроси”.

Изисква се доста здрава подготовка и психика.

Че този или тези, които са го извършили са професионалисти две мнения няма стреляно е отблизо и пак по два куршума в тялото и един в главата, за сигурност. Вальо Шоколада познавал ли е убиеца си, щом го е допуснал до себе си... А бодигардът е проспал убийството на шефа си и е платил за това. Всъщност сигурно бодигарда е убит пръв, а Шоколада от изненада даже не е реагирал. Иначе би побягнал и куршумите щяха да са в гърба му, а не отпред, както твърдеше адвокат Йовка. Всъщност така ли е наистина. Можех да проверя, но какво ме засяга и какво значение може да има отпред или в гърба е застрелян поредния мошеник. Във всеки случай, ако убийствата бяха свързани извършителят или извършителите си бяха свършили перфектно работата.

До този момент показанията на случайните свидетели относно самоличността на убиеца бяха толкова противоречиви, че фактически полицията не разполагаше с нищо. А може би не искаше да разполага, но това вече беше съвсем друга ракия. Във всеки случай няколкото поредни убийства си приличаха като два удара на камбаната при траурно шествие. А този, който ми плащаше още седеше на топло и чакаше от мен защита или поне надежда. До този момент не можех да му дам нито едното, нито другото.

В първия момент, когато звънна телефона получих напрежение от кръста нагоре, защото очаквах адвокат Йовка пак да протестира шумно зад стената, но когато чух гласа в телефонната слушалка всичко си дойде на мястото. Не че напрежението ми спадна, просто се видоизмени. Вместо от кръста нагоре сега чувствах напрежение от кръста надолу. На телефона беше Деница.

- Снощи като си тръгна пак звъниха.

- А...?
- Никога не бяха се обаждали толкова късно, но когато излезе...Даже първоначално помислих, че си ти.
- Не се безпокой, вече имам известен напредък а и... довечера ще остана, за сутрешното кафе. Ако искаш, разбира се.

- Искам- беше лаконичният ѝ отговор.

То сутрешното кафе е хубаво нещо, но ставаше дума за утре сутрин, а тази още не бях употребил първоначалната дневна доза. За това реших да посетя едно от заведенията, с които бе осеян района, около офиса ми. Тъкмо да тръгна и телефона пак нададе рев.

- А-м-а-н!

Излишно е да казвам, че беше викът на адвокат Йовка, но бях доволен. Все пак тя реагира едва на втория път. Може би впечатлена от снощните две убийства тя пропусна първият залп на телефона ми. Ако беше пропуснала и този щях да бъда сериозно обезпокоен.

- Слушам- рекох в слушалката.
- Не дойде ли вече после-то?
- Моля?!
- После-то. Прословутото после чакам.
- Още не- рекох и затворих.

Беше Паунка- мамина муцунка. Бях забравил за нея, ама не и тя за мен. Търсеше си емоцията, като нещо обещано и абсолютно сигурно, а то далеч не беше така, особено след всичко което се беше случило между мен и Деница. Не бих казал, че се влюбвам, но това нежно и лъчезарно момиче беше успяло да ми влезе под лъжичката. От време на време даже се разхождаше из мозъка ми и то съвсем необезпокоявано. Трябваше да го обясня на Паунка. Дали щеше да ме разбере и как ли ще свърши всичко. Жени...

Надигнах се от стола, но в офиса влезе Андрей. Днес явно ще мина без кафе.

- Минавах оттук и реших да се отбия- рече той.
- Хубаво си решил. Сядай!

Върнах се на предишното си място. Двата стола изскърцаха пронизително под тежестта ни. Засмяхме се.

- Кога ще си оправиш мебелите?- попита Андрей.
- Когато си зашиеш джоба- отговорих и посочих скъсаното място.

Андрей беше облечен в светъл летен костюм с външни джобове на сакото. В долния края на десния му джоб се мъдреше малка дупка, колкото да си пъхнеш кутрето в нея.

- Много виждаш- продължи да хи-хи-ка той
- Виждам- рекох.

И той като мен се грижеше сам за себе си.

- Е, откри ли нещо?- попитах.

- Не друже, не. Такива колоритни личности, както ти ги описа не фигурират в нашите архиви и това ме притеснява. Значи са гастролъори пратени да те убият.

- Ако искаха да ме убият досега да са го направили.

После му разказах набързо снощните си премеждия.

- Явно са ме следили- продължих- искат да ме отведат незнайно къде, но жив. Ако им трябва мъртъв досега да съм изстина а и много шум вдигнаха, видяха ги доста хора. Не трябва им жив.

- И защо?

В отговор само повдигнах рамене.

- Водим на отчет всички тъй наречени борци- продължи Андрей- тези двамата не са от техните среди.

- И докога само ще ги водите- попитах.

- Тоест?!

- Викам кога ще започнете да ги прибирате?

- Никога- беше категоричният му отговор.

- Как така?!

- Ами така отгоре нямат интерес. Ние ги ловим, те ги пускат, после пак ги ловим... и така до безкрай. Знаеш ли, че има едно юначе от София със 70 висящи дела. Всичките за кражби.

- Мислех, че рекордърът е старозагорец с 48, поне така четох в пресата

- Стара информация. Седемдесет, брат ми, седемдесет. Това означава седемдесет изгорели душици, означава поне 70 литра бензин да го гониш, поне 140 полицейски дежурства и т.н. Сигурно означава и 70 000 лева като подкуп. И знаеш ли къде е идиотизмът. Че въпросните 70 или колкото са там хиляди не отиват у един човек. Цялата система е прогнила отгоре до долу. Цялата.

- И докога така?!- попитах.

- А, уместен въпрос.

- Все нещо трябва да се направи, нали.

- Ти го каза- отсеке Андрей- за 24 часа можем да ги изловим всичките. Само за едно денонощие и то не с всички налични полицейски сили. Достатъчни са само няколко подразделения на специалните за да миряса държавата. Ама не...

- Сега нали ще влизаме в НАТО- рекох уклончиво.

- Е, и...? Да не мислиш, че там са цъфнали и вързали. Същата история, брат ми, повярвай ми.

- Голям си песимист- рекох.

Вместо отговор Андрей продължи по темата:

- Бях в Сараево- Босна и Херцеговина. Там имаме наш контингент войски в град Бугойно, инженерен батальон, влизат в състава на Холандския контингент. Бяхме само ден-два по наша линия. За ужасите на войната няма да ти разказвам горе-долу са ти ясни, там в един момент са се биели

всеки срещу всеки. Три общности с три различни религии, най-ужасния вариант. Сърби, които са православни християни, хървати- католици и босненци- мюсюлмани. Всеки срещу всеки, казвам ти.

- Зная- рекох – четох някъде.
- А чел ли си за тунела?
- Какъв тунел?
- Тунелът, който е свързвал Сараево с останалия свят още когато там е бил Милошевич с федералната войска.
- Май имаше нещо такова- отговорих несигурно.
- Тъй. Значи федералните държат Сараево като в обръч и хората нито могат да влязат нито да излязат. В такива ситуации човек започва да мисли нетрадиционно, та хванали се хората и малко по малко прокопали през планината въпросния тунел. Оттам ставало снабдяването с храни, медикаменти и т.н.
- И защо ме ограмотяваш толкова много?
- Ще стигнем и до там. Сега летището в Сараево е под контрола на френския контингент войски, знаеш ли какво значи това?

Понеже мълчах той продължи.

- Това означава, че са го превзели, охраняват го и си се разпореждат както им душа сака. Въобще като чуеш че някъде нещо е под контрола на еди кой си, да знаеш че е така, завзел си човека съответното парче земя и налага негови си закони.
- Нали има общо командване- рекох.
- Ще стигна и до там. Та кацаме ние на летището в Сараево и първото нещо, което ни показват колегите е същият този тунел. Показват ни го така като атракция, ама отдалеч. Викам дай да отидем да разгледаме пустия му и тунел. А-а викат, не може, сега тунела е под контрола на мафията. И какво ще рече това бе джанъм. Ами много просто, сега през тунела минава трафика на наркотици и оръжие- нелегално и незаконно. Добре бе, викам, колко държави сме тука. Оказаха се 52, все съюзници един вид, нали. Значи по един войник от държава да отделите и от тази мафийка дето пази тунелчето папер няма да остане, камо ли наркотици и оръжие. Така е, викат. Ами като е така защо не се прави, питам и аз като тебе. Ами сам се отговорете, колега- думат. Значи там горе нямат интерес да се направи. Значи там горе имат интерес тунелът да съществува, за да могат там горе да гушат проценти. А техните проценти... не ги хваща компютъра.
- Отчайваш ме- рекох
- Спрягаха се имената на най- висши щатски военни и редица началници замесени в трафика. Търговията с наркотици за Щатите е държавна политика, един вид като не може да се справи с проблема държавата може да печели от него. Та тъй... Въобще светът е едно много интересно място- заключи философски Андрей.

- И сега какво?- попитах.
- Нищо- рече той- опомни се докато е време.

Изпратих Андрей до вратата и реших да видя какво става при Кретена и хората му.

- Здравсти Кретен, нещо ново?
- От никъде нищо шефе- беше отговорът- да снимам ли блокадата от Хари- на свой ред попита той.
- Още не. Повече ме интересува какво прави Моряка?
- Нищо ненормално. Спи до обяд, пие кафе, след обяд разпуска малко на стадиона и вечер си харчи парите по гаджета. Като всички.
- Значи нищо извънредно?
- Точно тъй.
- Добре, я вземи този прословут Моряк и елате при мен. Ама без да му казваш нищо, все едно само теб викам, а ти го водиш със себе си за дружинка
- Дадено- отговори Кретена и затвори.

Желанието ми за кафе се беше изпарило. До идването на Кретена и Моряка можех единствено да дразня адвокат Йовка, която винаги римувах с човка, макар носят й да не беше голям. Позвъних на нейния колега Кънчев- довереникът на Крокодила.

- Адвокат Кънчев?- попитах.
- На телефона- беше отговорът.
- Здравейте г-н Кънчев, Крум Цеков Ви безпокои.
- Здравейте г-н Цеков. Днес вече бях решил аз да Ви търся ако не се обадите Вие. Как вървят нашите дела?
- Напредват- казах кратко.

А всъщност трябваше да му призная, че не съм я докарал до никъде.

- При Вас да има нещо ново?
- В смисъл?- на свой ред запита адвоката.
- Чува ли се нещо като пускане под гаранция на нашия човек. И какво става с г-жа Желязкова?
- Относно гаранцията е много рано, а между нас казано аз и не искам да бързаме с това.
- Тоест?
- Ами там, нашият общ приятел е на сигурно място. Не може да не сте чули за снощните две нови убийства.
- Е, и?
- Нашият приятел може да е следващият, нали? Навън могат и да го убият, а там поне е защитен.

И да ти секне кранчето, си помислих. Колко ли изсмукваше на месец от Крокодила този адвокат Кънчев?!

- А относно госпожата, от онзи ден не съм се чувал с нея. Защо питате?
- Просто така, нали обещах да поддържаме връзка.

- Да, да- побърза да се съгласи Кънчев.
- Сега Ви моля за една услуга- казах.
- Стига да мога...
- Можете. Правя тук един следствен експеримент и молбата ми е след 5 минути да наберете моя телефонен номер и да оставите сигнала свободен поне 5-6 пъти. Ще го сторите ли?
- Разбира се, само това ли?
- Само това- и затворих.

Адвокатите са стриктни хора, точно на петата минута телефонът ми изгърмя първия залп. В съседство до мен реакция не последва. След 4-5 секунди телефонът ми гръмна втори път. Пак никакъв знак от съседния офис. Бях започнал вече леко да се притеснявам, когато след третото изгюмтяване на телефона Йовка нададе бойния вик:

- А-а-а, вдигни го най- сетне!
- Аз вече съм го вдигнал- рекох- вдигнал съм го, Йовче...

Бях заел поза на типичен безделник- краката кръстосани върху масата, а аз самия облеghнат силно назад само върху задните крака на стола. Като при това леко се поклащах напред- назад. Излишно е да казвам какви жални звуци се издаваха както от стола, така и от масата, но те бяха заглушавани от мощните изригвания на телефона. От време на време в какафонията се включваше и хладилника, но в сравнение с телефона ревът на хладилника беше като ромон на планински поток. Тих и кристален.

Йовка си позволи да извика само още веднъж, но след петото или шестото изригване на Везувий влетя директно в офиса. Освен страшните викове, тя си беше сложила й войнствения грим- цветовете на войната, като при индианците. Приличаше на майката на вождя Ташунко и то когато Ташунко е във война със съседното племе. Като ме видя Йовка първоначално се стъписа не очаквайки чак такава наглост от моя страна, след това обаче бавно се приближи, грабна телефонната слушалка и се разкрещя:

- Ето това значи да го вдигнеш. Ето това.

Очите й щяха да изскочат от орбитите, от което като че ли гримът по тях ставаше още по-силен. Червенината на лицето й си личеше даже през трите пласта фон дьо тен. А горката ми слушалка издаваше някакви жални звуци. Ами и тебе да те стискат с такава сила и ти ще пициш. Всъщност не, това не беше слушалката, а плахия глас на адвокат Кънчев отсреща.

- Ало, с кого разговарям, моля...?- любезничеше Кънчев.
- Д-а-а- изрева Йовка в слушалката и линията прекъсна.
- А можеше да е нещо важно- рекох- като богат клиент, например. И ти ми го изгони.

Йовка продължаваше да стои разпенена в средата на стаята без да може да разбере като отстъпление или като нова атака да приема думите ми.

- Седни Йовче- продължих в същия приятелско- примиренчески тон- седни. Повиках те за да те питам нещо.

Адвокат Йовка като че беше започнала да се успокоява от тона, но след последните ми думи пак я наскочаха.

- Какво си направил?

- Повиках те...

- Извикал си ме, мене... Ти така ли ме викаш мене, бе?

Започна да се оглежда трескаво като че търси нещо. До болка познавах този поглед- не предвещаваше нищо добро, Йовка просто търсеше с какво да ме замери. Добре че офисът ми е скромен откъм обзавеждане. Столът и се видя счупен, а дивана нямаше как да вдигне.

- Мир- вдигнах ръце- мир!

Даже си свалих краката от масата.

Адвокатката все още гледаше недоверчиво, но бавно започна да се успокоява. Извадих от чекмеджето на масата служебните цигари и тя запали. След няколко вдишвания вече можеше да разговаряме по-човешки. Поне така се надявах.

- Какво мислиш за последните няколко убийства?- попитах.

- Моля?- беше искрено изненадана.

Въобще не очакваше, че ще извъртя разговора в такава посока.

- Освен снощните две през последните месеци станаха няколко доста ... интересни убийства- рекох- Говорят се най-различни неща. От това че действа тайна организация до това, че подземните си разпределят пазара, не може да не си чула. Та какво мислиш?

- Не знам. Това нали е по твоята част- отговори ми малко троснато Йовка, но личеше че съм я заинтригувал.

- И все пак? Интересува ме твоето лично мнение.

- Честно?- още не вярваше тя.

- Честно!

Йовка дръпна от цигарата си и изпусна дима право към мен. Не свалеше гримираните си очи от моите.

- Мисля, че е работа на ченгетата.

- Сиреч?

- Ами те ги хващат, а отгоре ги пускат, нали все това дрънкаме напоследък. Писнало им е и са решили да въведат малко порядък.

Радикален.

Да си призная адвокат Йовка успя да ме изненада. Дали беше мислила върху проблема или отговорът ѝ дойде спонтанно не зная, но тя изказа гласно някои от моите мисли.

- Само организация може да се бори с организация, нали- продължи с разсъжденията си тя- а полицията дори и след всички съкращения си остава организация и то каква...

Тя без да ще подготви следващия ми въпрос

- Да предположим, казвам да предположим, че убиецът е само един.
- Невъзможно- побърза да отрече тя.
- Казах само като предположение. Всъщност колко убийства станаха напоследък 5 или 6.
- Е, не съм ги броила.
- Да. Някои от тези убийства си приличат като две чаши с мастика. Затова те питам, ако допуснем, че убиецът е само един какво би казала за него.
- Един вид искаш да му направя словесна характеристика.
- Точно тъй.
- Психологически портрет?
- Аха...

Адвокат Йовка се замисли, започна да си гризе ноктите като не спираше да ме фиксира с поглед.

- И защо точно аз?
- Какво защо точно ти?
- Ами на етажa има и други колеги. И колежки...- подчерта последното, като че ли бях виновен за нещо.

Винаги съм смятал, че ме подозира в тайни любовни връзки с всички жени в сградата. Сега получих потвърждение.

- Ами ти влетя първа- рекох- пък и като изключим идиотския грам смятам, че не си съвсем изгубена за каузата.

Не уточних за коя кауза, но беше излишно, пък и тя ме разбра. И се засмя искрено. Май за първи път я виждах да се смее. Добиваше далеч почовешки вид.

- Мисля- започна тя- че убиецът би трябвало да е умен. Смел, това е ясно, страхливец няма как да го направи, нали.

Гледах директно в нея.

- Интелигентен е, това второ. Бих казала и определено артистичен. Сигурно се изисква известна доза артистизъм да се приближиш до жертвата без да събудиш подозрение. А най-вероятно е и красив.
- Това пък защо?- попитах.
- `Ми не знам. Смелите са красиви, кой го беше казал?

Пак я гледах.

- Е, сигурно е и малко откачен. Не може в цялата работа да няма известна доза лудост. Доста объркващо стана... май.
- Напротив- казах- напротив. Благодаря ти, Йовче!

След последното нежно обръщение, адвокатката ме погледна доста странно, стана от стола пооправи си полата и понеже продължих да стоя замислен бавно излезе от стаята.

“ Адвокате, адвокате
много ми помогна, брате...”

ПОЛКОВНИК ПЛАМЕН ТОПАЛОВ дори не знаеше на кого да благодари за късмета си. В първите месеци на големите промени в неговата служба вреше и кипеше. Всеки гледаше да се ориентира своевременно и да служи на правилните хора в момента. Полковникът, тогава още майор, не остана по назад. И той имаше връзки от преди, а създаде и нови. В кабинета му започнаха да идват всякакви хора и директно да предлагат пари. В началото Топалов отказваше, беше му някак неудобно. Това трая до третия път. На четвъртия прие... дребна сума, колкото за ежедневните разходи. После прие пак, после пак. И така кълбото се завъртя. Сега вече полковник той притежаваше доста прилична сума пари, пръснати в няколко банки. Като прибавим малко злато и скъпоценности, лежащи на сигурно в тайника му на село, двете коли и апартамента в центъра, картинката ставаше пълна.

Той се усмихна. Имаше за какво да е доволен. Беше си осигурил старините, както и тези на децата си. При по-прилично харчене можеше да стигнат и за внуците.

До него в широкото хотелско легло лежеше едно младо 18-годишно парче месо с яркосини очи и разкошно тяло. Точно по вкуса му. Беше му го изпратила Мадам, а тя знае какво обича полковника. Млади, синеоки, с дълги бедра и чувствени устни. Това беше уговорката им, между него и Мадам като част от сделката срещу защита. Каква ти защита по-скоро срещу незакачане. Мадам я спазваше, той също.

Сравнено с огромните габарити на полковника тялото на момичето изглеждаше съвсем детско. Това го възбуждаше допълнително. До преди малко той беше изследвал всеки сантиметър на това изящно тяло и беше останал много доволен. Безкрайно доволен. Този път Мадам надмина себе си. Смяташе да и го каже и да задържи това същество за себе си. Поне за известно време.

- Как се казваш?- попита той.
- Мадлен – отговори русата богиня до него.
- И с какво се занимаваш Мадлен?
- В момента ли?- закачливо попита момичето.

И двамата се засмяха. Той запали две цигари и подаде едната на Мадлен.

- Изобщо с какво се занимаваш, имам предвид когато не си при Мадам.
- Студентка съм. Първа година в университета.

Той не се учуди. Много студентки прибягваха до най-древния занаят за да могат да се издържат. Парите за учение в момента не стигаха, на никого.

Някои се отказваха, други прекъсваха уж само за година-две, трети...

Всъщност то си беше въпрос на личен избор.

- И какво учиш... там?
- Социология.

- Сериозна наука. И много полезна- каза Топалов, макар от социология да не разбираше нищо.
- По-важното е, че има приложение. Почти е сигурно, че ще си намеря работа като завърша.
- Дай Боже!

Момичето стана и тръгна към банята, а полковникът бавно всмукна от цигарата и се загледа в тавана. Вече си беше наумил какво ще каже на момичето, но искаше по-внимателно да го формулира. Когато тя се върна покрита цялата в свежи капки вода, той беше готов.

- Слушай, искаш ли да не работиш повече при Мадам?
- Тоест?
- Ами аз да те издържам.
- Боя се, че не разбирам.
- Много е просто. Ще ти наема апартамент, в който ще живееш, ще ходиш на лекции... Аз ще те посещавам веднъж или два пъти седмично.
- И само това ли?
- Само това.

Момичето махна хавлиената кърпа вързана на кръста му, легна до него и рече:

- Струва си да се помисли.

Полковникът беше доволен., щеше да я има само за себе си.

После всичко стана много бързо. Иззад една от вратите на хотелския апартамент се показва първо един пистолет със заглушител, после ръката, която го държеше, глава със скиорска маска и самият човек. Докато разбере точно какво става полковникът вече беше мъртъв. Три куршума в тялото и един в главата- този път в челото. Защото полковникът лежеше в гръб и за да го простреля в тила, трябваше да го обърне. А Човека не искаше да го докосва. Гнус го беше. Пък и всичко беше пределно ясно. И този си беше измърдал мърданията.

Момичето уплашено се беше свило в противоположния ъгъл на леглото. Човека бавно вдигна пръст към устните си и направи знак за мълчание.

Момичето го разбра и затова много тихо каза:

- Ама този... беше обещал да ме издържа.

В отговор Човека само вдигна рамене.

После когато дойдоха полицаите и я накараха да опише нападателя тя им каза, че помни само две искрящи очи и повдигнати в недоумение рамене.

Сякаш убиецът искаше да ѝ каже: "Такъв е живота".

Толкова! Скиорска шапка, очи и рамене.

МОРЯКА БЕШЕ ДОСУЩ същия, както го описа Деница, здрав, набит, с късо подстригана коса. Като всички напоследък носеше тенис фланелка и къси спортни панталони, тип бермуди. Щом влязоха Моряка застана вдясно от вратата, малко отзад на шефа си и зае характерната борческа поза на всичко виждащ непукист, която толкова ме развеселяваше.

- Сядай- обърнах се към Кретена- Какво ново при нашия човек, как му беше името...?
- Хари Георгиев – отговори вместо мен Кретена.
- Същия- съгласих се- та как вървят нещата при него?

Кретена разбра, че играя театър за пред Моряка и бързо се включи в играта.

- Няма напредък. Никакъв! Казах ти само хабим хората. Ако тоа` е замесен аз съм готов да си изям дипломата.
- Кое да си изядеш?
- Дипломата. От висшето.
- Че ти имаш ли висше?- попитах наивно и си го получих.
- Нямам.
- Аха?- рекох.
- Аха- повтори като ехо след мен Кретена.

Усмигнах се.

- Борчески хумор- рекох.
- Борчески, ама се върза- отговори Кретена хихикайки.

Моряка продължаваше да не дава признаци на живот. Или не разбираше какво си говорим или му беше казано на такива места да не се обажда. А най-вероятно сам си налагаше цензура. Представите му за добро поведение и лоялност към шефа бяха такива и той живееше според тях. По закона на собствените си представи. Дали се харесваха на шефа му- друг въпрос. Няма по-страшно нещо от автоцензурата. Никой не те гони, ама ти бягаш, защото мислиш, че така трябва. Представите ти са такива, ти ги спазваш и даже започваш да си вярваш. Същото е с говоренето и с мълчанието. Да си трая, че да не ме приклещят. И си траеш цял живот. После в един хубав ден решиш да не си траеш и вземеш та се разприказваш, ама никой не ти обърне внимание. И какво става чувстваш се обиден, че никой не те приклещва. Тогава разбирах колко години си загубил в траене, но това пък вече е съвсем друга бира.

- Кой е този с тебе? Друг път не си го водил?- попитах.
- Моряка. Забравих да ти го представя. От моите е
- И какво му е морското?

В отговор Моряка само леко повдигна ръкава на фланелката си да ми покаже рамото си с татуираната котва. После пак спусна ръкава обратно. Направи го в пълно мълчание.

- Той да не е ням?- попитах като вече гледах директно към Моряка.
- Не е – вместо него каза Кретена.

Като реакция Моряка се задоволи само да пристъпи от крак на крак, колкото да покаже, че не е глух.

- И ще може ли да свърши една работа- попитах неопределено.
- Ще мога- най-сетне се включи в разговора Моряка.
- Ама той можел и да говори- констатирах.
- Каква е задачата? – на свой ред попита Моряка.

Гласът му беше остър тенор и не отговаряше на набитата му фигура. Все едно ми говореше настръхнал тийнейджър.

- Деликатна- рекох- Трябва да се звъни на един телефон и да се отправят известни ... предупреждения. Но на мен ми познават гласа, затова търся външен човек с непознат тембър. Знаеш ли какво е тембър?
- Чувал съм- даже малко се засегна той.
- Добре. Но твоето гласче е доста пискливо и лесно се запомня. Ще можеш ли малко да го преправиш? Заплахата трябва да звучи сериозно, а не смешно.
- Не бери грижа. Една кърпа на слушалката и край- изрази отново готовността си Моряка
- Друг път правил ли си го?- попитах съвсем “случайно”
- Уф- беше утвърдителния отговор.

Това диване даже не отричаше, че и друг път е заплашвал хора по този начин. Сега оставаше да го попитам заплашвал ли е Деница или докога смята да продължи с телефонния терор над нея. Той на практика си призна, и то веднага.

- Казвай номера- продължи той.
- Не бързай толкова- рекох- трябва да обмисля добре нещата. Младите все бързате, все бързате... за това й често бъркате- казах като наблегнах на всяка от последните думи.

Моряка не реагира. Или беше много тъп или невинен или и двете. А може би се владееше много добре.

- Освен сериозна заплахата трябва да бъде и неясна. Хем да е заплаха, хем да не се разбира за какво точно става дума. Схващаш ли?
- Да- побърза да отговори той.
- Пак те питам ще се справиш ли?
- Няма проблем, само че... взе да се колебае Моряка.
- Какво?- попитах.
- По-добре ми напиши точните думи. Аз ги казвам и толкоз..
- А то тъй и баба знае- намеси се в разговора ни Кретена.
- Ами да не огелпя нещо работата- побърза да се оправдае пред прекия си началник Моряка.
- Нали каза, че ще се справиш- продължих.
- Да, ама...- пак не довърши той.
- Ама какво?- притисна го отново Кретена.
- `Ми много объркано звучи.

- Е, затова търся човек я- продължих аз- по телефона ще предупреждаваш да се си отворят устата, да не дрънкат много, че може да стане лошо, да не си мислят, че кой знае какво са видели и т.н. Въобще ще говориш с недомлъвки.

Моряка изглеждаше объркан. Не искаше да ми откаже още повече вече се беше съгласил, но задачата изглеждаше доста сложна за него. Виждах как противоречивите мисли тичат по не особено високото му чело и реших да го оставя малко да се поизмъчи.

Размених още няколко общи приказки с Кретена относно следенето на Хари Георгиев, колкото за очи. Освободих ги като обещах скоро да потърся Кретена за информация, а

Морския за изпълнението на “особено трудната” задача.

Моряка изглеждаше объркан, като човек, който трябва да се справи с непосилна задача и то такава дето хем не бива да се отказва, хем не може да се изпълни като хората. Да не огелпи работата. На чичо, момчето. Ще те пипна и още как.

Иначе му признавам хладнокръвието. Нито едно мускулче по лицето му не трепна докато говорех за телефонните заплахи. Няма притеснени и издайнически погледи, няма трепвания на мигли, няма дяволи. А-а ще ти смачкам морския фасон аз на тебе, само потрай малко.

Сега беше предупреден. Дори и да беше хладнокръвен като змия пак щеше да се издаде. Или в изтървани думички, при следващото обаждане у Деница или като промяна на отношението към нея. А можеше въобще да спре да звъни. Да разбере, че работата става дебела и да престане с телефонния терор. Това пък направо щеше да е равно на самопризнание.

“ Веднъж да си признаеш Морски
и ще забравиш думи хорски.
Щом чуеш телефонен звън
ще стряскаш се дори насън,
самата дума телефон
ще предизвиква медицински стон.”

Разсъждавах върху всичко, което се случи през последните няколко дни. На два пъти два разярени бика за малко да ме отвлекат и вероятно потрошат без да зная за какво.

Връзката ми в полицията Андрей още нищо не беше открил за тях, като че не съществуваха. Фантоми някакви. Но аз знаех, че съществуват и още как. Г-жа Желязкова с нейната мания да вкара в леглото си всеки що годе мъж, който е имал неблагоприятното да се мерне пред погледа и. Без адвокат Кънчев. Да де, казвам що годе, но все пак мъж. Всъщност знае ли човек, може и него да е премазала, съответно издължил и точно заради това да няма коса човекът. Може и да го е оскубала. Поза 72 от Кама Сутра.

Избягалата бивша любовница на банкера Друмев Ирина Досева. Изтеглила си всичките спестявания и дим да я няма. Винаги когато някой рязко си

промени навичките или поведението заставам нащрек. Още повече когато около този някой стават убийства.

А убийствата въобще не спираха. Напротив. Вестниците бяха пълни с тях и от изнесената информация се опитвах да отсея сухото от суровото. Поне три или четири от случаите бяха дело на един и същ човек или организация, защото почеркът беше еднакъв. Като че нарочно, да покажат превъзходство и недосегаемост. А

може би е прав Кретена, че това е дело на Големия Играч, който по този показан начин всява страх.

Дали пък наистина убийствата на хора от ъндърграунда не бяха дело на полицията и дали двата огромни питбула, които ми гостуваха не са полицаи. Голям Бати и Малък Бати. Това би обяснило защо Андрей не може да ги открие. Защото не ги търси в правилния файл. Следващия път ще го помоля да надникне не при борците, а при полицаите- там може би ще ги открие. А дали Голям и Малък Бати не бяха самите убийци.

Естествено те работеха за някого, но дали те не са въпросните извършители. Ако работеха за Големия Играч всичко си идва на мястото. Но за какво съм му притрябвал аз на този прословут Голям Играч. А ако не работят за никого за какво им е притрябвала на кулокрановете моята скромна особа. Те не искаха да ме убият, това е очевидно. И накрая тръгналия безобидно флирт с Деница, който се опитваше да прерасне в нещо по-сериозно. Винаги съм искал да имам семейство, като всички обикновени хора. Децата да правят бели, жената да им се кара, аз да си пия ракията и да се усмихвам многозначително. Е и когато се наложи да ги защитавам, разбира се. Защото мъжът все пак е и за това, нали...И сега

когато нещата тръгнаха в правилната посока разни Моряци, Пунгаши и подобни бъркаха с мръсни пръсти точно в моята територия. Как да не е бесен човек.

И къде във всичкия този коктейл се вместише банкера Друмев? Убит с три куршума, от които единия в тила. Професионална работа, ама знае ли човек.

От момента в който ме нае на работа, бяха минали четири дни и Крокодила сигурно скоро щеше да ме потърси чрез Кънчев, но нямах с какво да го зарадвам. Сорри Кроки...

От тези разсъждения ме изведе рязкото отваряне вратата на офиса ми. В стаята влезе или по-скоро изплува дребен на ръст леко заоблен мъж на около 50 години. По очите му личеше, че е свикнал да командва и всички да изпълняват. Остър поглед пронизващ всичко живо на около, като кислороден. Всъщност очите бяха единственото що-годе запомнящо се в него. Заучено измайсторен остър поглед. Сигурно фикуса ми би се спаружил. Добре, че нямам фикус, иначе отиде горката ми флора. Човечето погледна стола за гости, но столът не помръдна. Печен стол, нали си е мой. Виж

дивана, понеже е на хазяина не издържа на кислородния огън и жално изскърца. Пружините му ли се огънаха що ли, но старата мебел като че се смали. Вехтория. Още утре ще те изхвърля.

Такъв поглед не се унаследява, той се придобива с властта и положението в обществото. Сигурно са нужни и репетиции ежедневно пред огледалото. Да пронизва флора и фауна. За флората вече разбрахте. Като единствен представител на фауната в офиса, освен самия него господина се опита да изпепели и мен, само дето аз бях обръгнал на всякакви електрожени и окислени. Тъй че усилията на хората да пробие дупка в мозъка ми се оказаха напразни. След като го разбра, притежателя на очния електрожен се отказа да се пули насреща ми и смени тактиката- усмихна се. Също отрететирана усмивка- не много широка, но достатъчна да се разбере, че е усмивка. Да стане ясно, че Господ благоволява да слезе до моето ниво и да поприказва с мен, като равен с равен. За малко, но все пак благоволява.

- Здравейте, г-н Цеков?
- Добър ден- рекох неопределено.
- След като Мохамед не отива при планината, редно е планината да види с какво се занимава Мохамед- продължи хората, като през цялото време се движеше от пръсти на пети и обратно.

Едно постъпателно-възвратно движение на тялото, което отстрани излиза като люлеене. А всъщност целта на занятието беше човекът да изглежда с няколко сантиметра по-висок. Поне за кратко. От време на време.

Люш напред- люш назад.

От думите му разбрах, че макар да съм християнин на мен е отредена ролята на Мохамед. Само дето той въобще не се връзваше с представите ми за планината. Нейсе.

Люш напред- люш назад.

- Боя се, че не разбирам- рекох.
- Вие явно не ме познавате- продължи той- Рядко животно. Малко хора не ме познават в тази скапана държавица- каза като през цялото време не спря нито за миг параходо-подобното движение.

Чудех се как не го хваща морска болест.

- Седнете, моля- рекох като с ръка посочих единствения свободен стол. Другия стол беше моя собствен, а аз така й не се надигнах от него. Малкият скутер, изживяващ се като голям кораб, пренебрегна поканата ми и продължи дрейфа си. Да седне на стол срещу мен му се видя прекалено, щото Господ може и да слезе от небето, но да седне на една маса с простолудията... Е, нали... Демокрация, демокрация, ама...

Люш напред- люш назад

Не зная за него, но аз определено щях да получа световъртеж. Дали пък това не беше тайното оръжие на хората. Като не успя с поглед, да ме довърши с морска болест.

- Името ми е Желязков- каза- Г-о-с-п-о-д-и-н Атанас Желязков- и натърти.

Думите му прозвучаха като обвинение за моята неосведоменост относно особата му. Аз най-сетне влязох в час. Значи това е вездесъщият и всесилен съпруг на моята маймунка. Пардон Паунка. Този от когото трепереха всички, а на някой, като адвокат Кънчев, например, направо им настръхваха космите. Където още ги има.

- Приятно ми е- лъжех, естествено.
- Едва ли, едва ли- отвърна Големия Кораб и клатушкайки се отвори вратата на офиса. През нея като по команда влязоха моите стари познати- Голям и Малък Бати.

Сега вече картинката беше съвършено ясна.

Преди няколко дни Големия кораб Желязков беше изпратил двата си военни катера да ме отведат на среща с него. Поради липса на човешки диалог те не бяха успели и вероятно Големия кораб след това ги беше пораздрусал яко за неизпълнение на заповедта. Заради това сега се налагаше той да заема това простосмъртно и крайно унижително за божество положение, на крака да идва в моя офис. А мърморенето се личеше отдалеч. Сега иначе военните катери приличаха на две рибарски лодки след среща с чудовището от Лох Нес. Иначе казано носовете на Голям и Малък Бати бяха виснали и паунските им пози смачкани.

Единствено ги крепеше гнева им към мен. Страшен гняв. Личеше в погледите им. Сигурно от шефа си се учеха да гледат страшно и напълниха офиса със отрицателна енергия.

Картинката ставаше още по-живописна като се има предвид, че Големия кораб беше доста по-нисък от тях. На Малък Бати стигаше до кръста, на Голям Бати...малко по надолу.

А всъщност дали Големият люшкащ се кораб Желязков не беше и Големия играч, а двата му питбула- физическите изпълнители на мокрите поръчки. И с всичката тази менажерия ми предстоеше да водя битка. Словесна. Поне засега се очертаваше да е такава.

- С какво мога да Ви бъда полезен господат?- попитах за да започне битката отнякъде все пак.

Големият кораб реши че достатъчно време е загубил с мен и подкара направо.

- Слушай ей, кретен! Ти с кого си мислиш, че разговаряш в момента?! Ако реша ще те смачкам като...- той потърси сравнение, но понеже не намери подходящо рече-... като едното нищо ще те смачкам.

Какво да се прави- беден речник. Мислех да му обясня, че Кретена е друг и в момента отсъства, ама нейсе. Е щом ще си говорим толкова интелигентно да покажа, че и аз мога:

- С един Мазен юрдек- рекох- който си въобразява, че тази скапана държавица е негова собственост, който чрез орангутаните си трепе

всички любовници на жена си, който обича да потапя кораби, за да им вземе застраховката. Отделно товара, както и неговата застраховка.

Който после нарежда да премахнат и капитана на кораба, макар човекът да не е спал с жена му. Всъщност в последното не съм съвсем сигурен. Когато свърших Голям и Малък Бати най- после вдигнаха виновните си очи от пода и загледаха очакващо шефа си. Желязков продължи да гледа мен и само мен, но и при него не мина без последствия. Спря клатушкането. Най-сетне, ура! Бавно, като човек, който смята да тласне непосилна тежест Желязков погледна дивана, но сигурно си спомни воплите му преди минута затова се доближи до стола седна и рече:

- Д-а-а. Мислех, че с теб ще бъде по-лесно, а ти ми създаваш трудности.

Не обичам когато ми създават трудности.

Не знаех как да реагирам. От всичко казано дотук разбирах, че трябва да се чувствам виновен и то много виновен. Само дето не разбирах в какво ме обвиняват всъщност. Още не бях започнал да душа около Желязков като хората той няма как да е научил разсъжденията ми, но по какъв начин Негово Корабно Величие се бе почувствал застрашен. Дали пък не беше изкопчил всичко от адвокат Кънчев?!

- Колко?- запита директно той.

- Какво колко?- отговорих както обикновено с въпрос.

- Лева, евро, долари, или предпочиташ албански тугрици.

Последното беше сега. Разбрах го когато Голям Бати оголи зъби в нещо като усмивка. Малък Бати не реагира.

Че парите в света са разпределени неправилно знаех, че в момента Желязков беше решил да преразпредели една малка част от тях правилно, сиреч в моя джоб, разбирах. Само дето не ми беше ясно защо. Откъде накъде съпругът на Паунка, този надут Пуяк срещу мен, решаваше да се раздели с част от спечеленото с “пот” имане. И да облагодетелства мен скромния труженик на тихия фронт.

- А-а това не е толкова просто- казах колкото да спечеля време

- 10 000 – рече Желязков без да уточнява вида на парите.

- Казах, че това не е толкова просто.

- 20 000.

- Количествените натрупвания водят до качествени изменения- рекох.

- 30 000.

Явно бързо ме разбра. Станах и се заразхождах бавно зад бюрото. Какво бях напипал от далаверите на този човек, какво имах срещу него. Той искаше да ми плати и затвори устата, това е ясно, но за какво?! За какво можех да си отворя устата, какво знаех?!

Дали пък неговите хора не бяха докопали Томата. За да го оставят на мира той вероятно ги е заплашил с мен и е поукрасил нещата. Възможен вариант, но и той не даваше отговор на основния въпрос.

А го нямаше и Карата. Да влезе усмихнат ей тъй случайно и да хване за врата единия от серсемите на Желязков. Аз щях да се оправя с втория. За Големия кораб е ясно- той щеше да се бие сам със себе си. Ама не, Карата вероятно беше зает с организацията на утрешното изливане на втората плоча на къщата му. Абе Кара, с тези пари дето ми предлагат тук ще ти наема 7 строителни фирми за да ти излеят 14 плочи. Ама на, когато ти трябва...

Вместо да продължи наддаването, както очаквах Желязков каза:

- Знаеш ли защо си още жив... - сигурно искаше пак да ме нарече кретен, но този път ми го спести- защото каза "не".

След последното той извади от джоба си един журналистически диктофон и го включи. Оказа се, че на малката електронна машинка е записана цялата случка в бунгалото. Между мен и Паунка. Записът беше кристално чист и освен скърцането на леглото се чуваха и звуците от бурята навън. Чак сега ми стана ясно всичко. Аз всъщност няхах нищо срещу този човек! Той просто беше готов да плати, за да оставя жена му на мира. По-скоро трябваше аз да платя за да ме остави тя на мира, но това вече беше съвсем друга ракия. Важното в момента беше, че аз не разполагам с нищо и отново съм на изходна позиция. Идваше ми да вия от яд. Тъкмо се бях зарадвал, че нещо просветна в тъмната нощ, тъкмо бях започнал да фантазирам, че Желязков и Големият Играч всъщност са едно и също лице, тъкмо когато... Хайде пак на нулата. Бях готов да го изям, него и двамата му добермана застинаха като статуи зад гърба му.

- Толкова ли евтино ли ме оценяваш?- попитах.

- Не се доближавай повече до жена ми, защото си мъртъв- рече Желязков. Каза го лекичко без злоба, като нещо което и без това ще се случи.

- Не е ли по-лесно да убиеш жена си отколкото непрекъснато да трепеш любовниците й?- и аз не бях злобен- защото както си я подкарал ще изтребииш една трета от мъжкото население в България. Че ти така може да предизвикаш демографски срив.

Желязков се усмихна снизходително.

- Не си проигравай късмета, момче. 30 000 са много пари. Това, че на два пъти успя да се изплъзнеш от моите хора си е чиста проба късмет. Реша ли, ще те пипна и още как. Не можеш с глава да строиш стена, нали?!

- С глава не мога, но с ръка мога- рекох.

И докато Желязков се наклони да отговори аз се завъртях замахнах и със силен десен прав ударих стената пред мен. Излишно е да казвам какъв вик нададох при удара. Чувал съм да казват, че така човек се освобождава от натрупаната отрицателна енергия. Трънки. Моята си остана. Дишах тежко, продължавах да съм готов да се бия както с Малък, така и Голям Бати, а може и с двамата едновременно. Слава Богу не стана нужда. От удара в стената се беше пробила доста внушителна дупка. Всъщност голяма точно колкото една метална каса.

Големият кораб се изправи. Той пък и хората му нямаше как да знаят, че на това място, вместо тухла имаше шперплат. Желязков продължи да заема началнически пози, но се виждаше че е впечатлен от случилото се.

Кулокрановите също. Авторитетът ми пред тях нарасна, макар и да се стараеха да го прикрият.

- Както си я подкарал, някой ден ще си строшиш главата- рече Големият кораб, преди той и спомагателната флота да изчезнат надолу по коридора.

Люш напред- люш назад.

“ И кораба
отплува леко
по коридора
надалеко.
Във личен
и в служебен план
от всичките Желязкови.
АМАН!”

А в офиса влезе адвокат Йовка. Заради удара по стената или от силата на крясъка ми гримът по лицето й беше изпопадал и сега беше добила къде по-човешки вид. Погледна ме, нищо не каза, врътна се и след минута се върна с някаква голяма бяла кърпа .

- Дай да те превържа-рече.

Оказа се, че и при мен ударът не е останал съвсем без последствия. Бях си одраскал ръката на ръба на счупения шперплат и сега кървеше. Йовка овърза няколко пъти ръката ми, бинтова я добре, а аз не протестирах. Заприличах на американски войник, понечил да погали талибанка.

- И защо ти беше всичко това?- попита тя.

- Кое?

- Ами това- да си трошиш ръката. Пък и стената.

- Ама знаеш ли какъв красив гол вкарах- викам.

Не ме разбра.

СЛЕД ПОСЛЕДНИЯ СЛУЧАЙ с убийството на полковник Пламен Топалов Човека разбра, че е станал цяла организация. Слуховете за това бяха тръгнали и нарастваха лавинообразно. Първоначално като слушаше му беше много смешно, но после реши да използва слуховете в своя полза. В това че хората вярваха в съществуването на организация, която чисти боклуците на обществото нямаше нищо лошо. Напротив, макар и анонимен авторитетът му нарастваше. Та нали самият той беше стигнал до идеята ако не за цяла организация то поне за няколко души които да му

помагат за да бъде свършена работата по-бързо. Ето че народа сам роди организацията от която имаше нужда.

Човека знаеше, че ако сега го хванат щяха да се случат две неща, първо много мошеници щяха да си отдъхнат с облекчение и второ- основната маса от хората-народът щеше да остане крайно разочарован. Защото се лишаваше от защитник и защото защитникът беше само един. Тоест щеше да се разбере, че организация липсва. Дали пък наистина не е дошло време да потърси съмишленици. И дали при следващите операции да не оставя бележка с надпис показващ наличието на организация, нещо като прокламация, устав, или каквото и да е там. После се отказа. Колкото по-малко следи оставя след себе си толкова по-добре. Така по-трудно щяха да се доберат до него.

А слуховете се носеха необезпокоявани от никого. Беше месец май и реално до сега Човека беше изчистил само трима престъпника, но в устата на хората те варираха от три до трийсет. Хората просто изпреварваха събитията и къде с любопитство, къде с надежда очакваха следващата жертва. Всъщност това беше основният въпрос, кой ще бъде следващият. Спрягаха се най-различни имане от най-дребни мошеници до големите риби в бранша-тези дето непрестанно се появяваха по телевизията да обясняват колко много обичат народа и че седят в България само и единствено заради народа. Иначе в чужбина биха взимали къде-къде по-големи пари, ама на- стоят тук заради някакви си дребни левчета от любов. Към народа. И към Родината! Никой не им вярваше на приказките, те самите най-малко. И наставаше обща веселба. Игра на думи от която потърпевш бе пак обикновения човечец. И същият този човечец сега си откъщаваше, пак с думи. И със слухове.

Където и да отидеше Човека темата оставаше една и съща- убийствата на хора от подземния свят. Къде под сурдинка, къде с явна усмивка хората говореха и дори обсъждаха подробности от самите екзекуции. На убицеца се приписваха

свръхестествени качества, защото беше успял да проникне на редица толкова добре охранявани места. Направо супермен.

Нямаше как хората от подземния свят да останат встрани от общия хор. В техните среди на различни нива започна обсъждане на създалото се положение. Повечето от тях не вярваха в съществуването на организация, която да има за цел изтребването им, въпреки това тези, които можеха да си го позволят, заминаха за чужбина. Уж за почивка, уж за няколко дни. Други увеличиха бодигардовете си, а които поради липса на излишни средства се пазеха сами, решиха малко да се притаят. За кратко, докато отмине бурята.

Тези събития не останаха незабелязани и от Човека и той внимателно анализира създалото се положение. Знаеше че сега срещу него са изправени две сили. И двете мощни и достатъчно големи- полицията и

подземния свят. Парадоксално, но факт и едните и другите желяха неговото премахване. Той знаеше, че ще се стигне до това положение, но не очакваше да стане толкова скоро. Да се бие на толкова фронтове не влизаше в плановете му. Отсега нататък трябваше да бъде още по-внимателен. Крайно внимателен.

Човека реши следващата операция да извърши в друг град.

ТОЗИ ПЪТ РЕШИХ ДА КУПЯ на Деница цветя. Не знаех точно какви обича, но се спрях на розите. Три червени рози се надявах по-добре от мен да изразят това, което чувствах Пък и няма жена, която да не обича жестовете на внимание. Били те и символични.

Бях нарамил цветята и се канех да излизам от магазина, когато през витрината сред пъстрата улична тълпа забелязах Ирина Досева.

Любовницата на Друмев, която изтегли всичките си пари и замина в неизвестна посока. Поне така твърдеше Йоско Дерев. Оказа се че Ирина никъде не е заминала, вървеше забързано на около 20-на метра от мен със съвсем определена задача. Поне това говореше походката ѝ, жена, която бърза да се срещне с някой. В подкрепа на това беше ѝ липсата на всякакви странични погледи. За разлика от първата ни среща очите ѝ не подскачаха неспокойно като печеливши топчета в Бинго зала, а гледаха напред и само напред. Целеустременост и непоколебимост. А около нея беше пълно с витрини и всичките шарени.

Ченгето в мен надделя и аз я последвах. Казвал ли ви е някой, че съм много добър в следенето. Всъщност ако има нещо в което съм добър то е именно следенето. Досега никой не ми се е изплъзвал и едва ли точно Ирина Досева щеше да успее, а и надали щеше да опита, тя въобще не подозираше за моето присъствие.

Оказах се прав. След около 500-600 метра Ирина влезе в едно кафене и седна на малка маса, където вече я очакваше млад около 35-годишен мъж. От мястото където ги наблюдавах не виждах добре лицето му, но бях убеден че го познавам. Някъде вече бях виждал този широк гръб и кестенява чуплива коса подстригана “на черта”.

По първоначалното ръкостискане и неловките усмивки на Ирина разбрах, че тези двамата се виждат за първи път. Поръчаха кафе и по един малък коняк. За това ли изтегли парите, ма Ирино-о-о...

Разгеле след около десетина минути в кафенето се освободи точно масата, която желях. Можех да седна срещу мъжа и в гръб на Ирина. Направих го със скоростта с която Голям Бати се беше изтъркалял по стълбите, не исках някой да заеме стратегическото място. Вместо кафе поръчах чай, нямах намерение заради тези двамата да не спя цяла нощ. Още с първия

поглед, който отправих към тяхната маса познах мъжа. Футболистът Кольо Начев. Всъщност бившият футболист, както и бившият бодигард на злополучния банкер. Лицето му, макар и малко поувяхнало беше все така младежко, както в годините от които го познавах, тоест от футболния терен. Макар и никога да не е блестял с особени качества той беше използваем спортист и често се появяваше по спортните страници на вестниците.

Но какво можеше да означава срещата между двамата бивши на Друмев мимолетен флирт или свалка тип “бизнес-среща”. За Кольо е ясно, той както 90 процента от мъжкото население беше на принципа- каквото падне под ножа. Но Ирина Досева беше съвсем друг тип жена, една такава мимолетна връзка не би я задоволила. Не! Тук имаше нещо друго. Тя търсеше нещо от него и се опитваше да го постигне с типично женски средства.

След около половин час двамата решиха, че са се опознали достатъчно и напуснаха кафето. Платих и тръгнах подире им. След още малко следене вече знаех къде отиват- на улица “Страхил” №5, тоест в дома на Ирина Досева. Там където я бях посетил и разпитал относно смъртта на бившия ѝ любовник Друмев. Дано не се наложи да я разпитвам и за смъртта на Кольо Начев, защото той се очертаваше да стане настоящия. Не труп, а любовник, поне засега.

Не ги следих повече а понесох розите към вероятно изнервената вече Деница. Утре щях да пусна по следите на тези двамата Кретена и хората му.

Както очаквах Деница беше приятно поласкана от цветята. Още на вратата получих бърза целувка и широка усмивка. После розите бяха наредени на масата до предварително подготвените и вече запалени две свещи. Бутилка от любимата ми течност и всички останали подробности като чаши, лед, ядки и прочие допълваха наредбата на масата. Много стилно.

Само дето този път и двамата с Деница не държахме на стила. Нито на реда, че даже и на приличието. Като по взаимна уговорка вместо да седнем на така добре подредената маса ние се озовахме в спалнята. Този път не се носехме. Тя ли много ме буташе или аз малко се дърпах, но резултатът беше същият както при първата среща. Като че някой с невидими конци ни ръководеше движенията и ние няхахме сили да му се противопоставим. Или не искахме.

И пак вечната игра...

На това някои му викат любов от пръв поглед. Народът му казва от вратата- за краката. Така или иначе желанието и от двете страни си личеше а и никой не се опитваше да го прикрие. Нямахме и защо.

Някои се опитват да обяснят цялата тази работа с простата размяна на флуиди и телесни течности. По това време тези обяснения ми звучаха като обикновен цинизъм. Всъщност не, като необикновен цинизъм. Как си

позволяват тези “някои” да бъркат с мръсни пръсти в необикновеното, да се мъчат да обяснят необяснимото и въобще защо е необходимо тайнството да бъде обяснявано. Защо непременно трябва да бъде сведено до няколко прости думи, подредени в две- три изречения. Идваше ми да изям някой от псевдо-моралистите търсеци прагматично обяснение на човешките чувства. Що се отнася до яденето обаче на дневен ред беше Моряка. Моралистите можеха да почакат.

- Звънели ли са пак?- попитах, когато след банята седнах по халат на масата.

Това бяха първите ми думи, откакто дойдох. За други Деница не ми даде възможност пък и аз не настоявах.

- Не- отвърна Деница- само снощи след като си замина.

Също като мен и тя чак сега се върна в реалния свят.

- Круме страх ме е – продължи Деница.

- Няма от какво- побързах да я успокоя- казах ти че ще остана, освен това ...тази вечер никой няма да ни безпокои.

- Откъде знаеш?- бързо попита тя.

- Откъдето трябва- отговорих- Хайде отпусни се и се наслаждавай на вечерта. Тя е наша.

Побързах да я успокоя защото напрежението у Деница като че се беше повишило. Милата, тези телефонни обаждания я бяха изнервили до максимална степен. Исках поне веднъж Моряка да звъне за да засека времето после щях да се обадя на Кретена за да разбере къде се намира Морячето в момента и щеше да е в ръчичките ми. Защото Моряка не се обаждаше от домашен телефон в това бях сигурен. Той сигурно знаеше, че така лесно биха могли да го засекат и проследят. Моряка звънеше от уличен автомат само по този начин не можеше да бъде хванат. Да ама той нямаше как да знае, че съм пуснал по следите му Кретена, който всъщност беше негов пряк началник, но това в случая нямаше значение. Въпросът беше Кретенът да ми рече: “В толкова и толкова часа Морячето се обади някому от една телефонна кабина” и в същият този час телефонът на Деница да е звъннал. Тогава Моряка щеше да бъде понижен в юнга, за дълго време. После като видеше телефон щеше да се стряска, даже и на сън. Морячето ми то. ..

Ако пък телефонът на Деница не дадеше признаци на живот това би било равносилно на самопризнание. Спира да звъни в резултат на разговора ни в офиса, нали с недомлъвки бях успял да го поуплаша и той решава да прекрати за известно време самодейните си действия спрямо Деница. Но Моряка нямаше как да знае, че ако тази вечер не звъне още утре щях да го пораздрусам, за да разбере цялата работа.

Малко преди полунощ телефонът най-сетне се обади. Макар звънът му да не можеше да се мери с корабната сирена на моя собствен телефон все пак успя да ни стресне. Може би заради дългото очакване или от създаденото

напрежение, но след първия звън на телефона, двамата с Деница подскочихме. Тя вдигна слушалката, а аз долепих ухото си до нейното.

- Ало, Дени- звънлив женски глас.
- Ало, да- побърза да издърпа слушалката Деница- Наде, ти ли си?
- Аз съм, ама знаеш ли къде съм?- продължи гласът в слушалката, който за съжаление не беше на Моряка, а на някакво си Наде.

Излязох на терасата и оставих Деница и Надето да се разберат коя къде е и се загледах в отсрещните жилищни кооперации. Дали пък някой не следеше Деница?! Респективно и мен. Втора вечер бях тук и втора вечер телефонът беше ням, поне откъм заплахи. По нормално би било да наблюдават нея, виждат кога влизам и млъкват, виждат кога излизам и се обаждат. Продължават да сипят заплахи и закани. Ами ако следят мен? Тогава пак биха разбрали кое е най-подходящото време за телефонни обаждания. Защото как по дяволите до таксито, с което си тръгнах миналата нощ, се появиха Голям и Малък Бати. Значи са ме следили. Защо да не допусна, че след мен е имало и втора опашка. Е не, това би значело, че напълно съм изгубил качествата си. Да ме следи един, как да е, но да ме следят от две различни места и аз нищо да не усетя ми се струваше невъзможно. Ама знае ли човек.

Жилищните ни комплекси са така построени, че с най-обикновен бинокъл можеш да шпионираш съседите си. Да не говорим за по прецизна техника. Някой в момента може би ме наблюдаваше и се забавляваше с моята неосведоменост, някой отсреща, който можеше да види всичко ставащо у Деница. Или почти всичко. Поне кога домакинята си е в апартамента и кога има гости. Или кога са си тръгнали гостите й...

Този някой не беше необходимо да бъде точно Моряка, той би могъл на помолити негов приятел да свърши тази работа, нали. Кой казва че всичките приятели на неосъществения моряк са само и единствено сред хората на Крокодила. Той може да е помолител друг да свърши тази работа вместо него, срещу скромно възнаграждение. Все пак гласовете заплашващи Деница са били два. Мъжки.

Когато влязох обратно в стаята Деница още говореше по телефона.

- Ами? Ама той наистина ли така каза? Кажу ми, че в понеделник ще му излея кафето в гърба.

Последва смях и от двете страни, като този в слушалката се чуваше по-силно. Всички жени могат да водят безмислени, но затова пък невероятно дълги разговори по телефона. А както Деница, така и Надето определено бяха жени. Особено едната... Все пак приключиха разговора далеч преди очакваното, само след половин час.

- Дени, как звучеше гласа на този от телефона?- попитах, когато най-после слушалката беше поставена нежно върху вилката и Деница седна срещу мен.
- Гласовете всъщност бяха два.

- Помня. Но първоначално се е обаждал само един, нали. Интересува ме как звучи точно неговия глас.
- Ами как. Мъжки глас, леко дрезгав. Мисля че изкуствено си стяга гърлото или нещо подобно.
- Да ти се струва, че говори през кърпа?
- Възможно е- отговори уклончиво тя.
- Не ти ли си стори малко писклив, като на пораснал юноша.
- Не бих казала- продължи тя- но сега като ме подсети, струва ми се, че на моменти звучеше пискливо. Ама само на моменти. Досега мислех, че е от лошата връзка.

Т-ъ-ъ-й... Лошата връзка, значи. Ще му дам аз на Моряка една лоша връзка. Направо вратовръзка. И то много лоша.

Помолих Деница да ме събуди в 7 сутринта.

- Защо толкова рано?- попита тя.
- Ще изливам плоча.
- Моля?!
- Ще изливаме на един приятел втората плоча на къщата- обясних подробно.
- Ти си луд- беше отговорът.
- Зная- рекох- спи.
- И непременно ли трябва да отидеш?- продължи да пита тя.
- Непременно!
- Защо?
- За да помогна.
- И защо трябва да му помагаш?- не престана с въпросите си Деница.
- Защото понякога вкарва много красиви голове- рекох.

Също като Йовка и Деница не ме разбра. Жени... А телефонът така и не ни обезпокои.

ИЗЛИШНО Е ДА КАЗВАМ, че на строителния обект отидох последен. Когато най-сетне се довлякох на прословутата плоча на Карата там отдавна бяха започнали работа. Десетина души все приятели и познати. Убедил съм се, че с роднини подобна работа не се върши, роднините са само за сватби и погребения. А да наемеш работници излиза скъпо. В тези години всичко се вършеше по метода "Направи си сам". Строителните фирми бяха само за баровците.

- Хайде бе, Круме- подхвърли един още с приближаването ми- ще я излеем без тебе.
- Той не е Крум, а Кирил- апострофира го друг.
- Това пък защо?- запита първият.

- Защото е принц. Принц Кирил. Щом спи до толкова късно.
- Леле Круме, отиде ти хубавото име.
- Ами принцесата? Принцесата защо не дойде, да я видим.
- Тя още ли нанка?

Към разговора се бяха включили и останалите, използваха появянето ми за кратък отдых съпроводен с шегички по мой адрес. И с много кикотене.

- Кара- рекох- тези май не си ги изморил много. Щом имат сили да се смеят.
- Довечера ще ги питам- заключи философски Карата, но и той не пропусна да добави-...принце.

И пак смях. Въобще с връщането на Царо монархическите обръщения бяха отново на мода.

Който е изливал плоча знае каква е хурка. Долу на двора се прави бъркалото, сиреч омесват се цимент, пясък, чакъл и естествено вода в единна, хомогенна смес. Затова са необходими 4-5 човека в зависимост от големината на бъркалото с лопати осми номер. После така приготвения бетон се качва с кофи до мястото за изливане на плочата и се изсипва в предварително подготвения кофраж, чиято единствена цел е да държи сместа докато изсъхне. Бетонът зрее 17-18 дни, като непрекъснато трябва да се полива с вода, за да не се напука. След това плочата е готова и върху нея може да се пие ракия. Но до това ракиено време имаше да се изсипят доста кофи с бетон. Стотици, а вероятно и хиляди. Кофи бетон. А как тежи бетона, просто нямам сили да опиша...

Тежи. Бетонът тежи!

“ А бетона-
двеста тона
и забравих за хормона.”

Тъй де, забравих за Деница и помъкнах кофите нагоре.

“ Нагоре, нагоре, нагоре
нагоре слезни...”

Случайно подхвърлената шегичка по мой адрес отприщи политическите спорове на обекта.

Карата ми беше дал един стар и доста скъсан потник тип “юнашка фланелка” и с него приличах на всичко друго, но не и на царедворец.

Въпреки това до вечерта обръщението “Принце” остана.

- Принце, как смяташ Царо както обеща за 800 дена ще ни оправи ли?- попита един.
- Щото те половината вече минаха...- добави друг.
- Е и не ни ли оправи?- запитах на свой ред.
- Абе досега ни оправи само мамата. За нататък не знам.

И пак смях.

- Що бе, на човека само му пречат- чу се глас в защита на Царо.

- Да млъкваш, че ще ти попречат при баба ми ще ти попречат- обади се най-накрая бай Димо.

Той беше един от майсторите следящи за равномерното насипване на бетона в кофража. Сам построил три къщи за деца и внуци той не отказваше помощ и на приятели.

- Що бе, бай Димо?- не се предаваше царския защитник.
- Щото тъй моето момче. Не можеш да дойдеш тук от майната си, да излъжеш народа, че за 800 дена ще го оправиш и после да дрънкаш други работи.

А хронологията на царските изказвания беше следната. Първо Царо верно рече, че за 800 дни ще ни оправи. След това рече, че не сме го разбрали, за 800 дни той щял да опита да ни оправи. После рече: “Казах, че за 800 дни България ще тръгне по правилния път”, а тези дни направо каза: “Тук сме за да работим, а не да броим дни”. Всичко това нямаше как да не изнерви хората. Дори журналистите, които отначало брояха дните от 800 назад се отказаха. Или им омръзна, или ги посъветваха, а най-вероятно разбраха, че просто няма смисъл. Поредният политически турист дойде за да натрупа дивиденди, било като капитал, било като политическа биография и да си замине. А ние оставаме да изливаме плочи. И няма край...

Споровете продължиха през целия ден. Освен Царо беше спомената и майка му, лека й пръст. Бяха споменати още всички негови роднини и майките им, царедворци, блюдолизци, техните роднини, познати, съседи и майките им поне на двайсет метра около техните къщи. И все с добро.

Никой не им мислеше злото, а само онова мимолетно удоволствие благодарение на което човешкия род продължаваше съществуването си.

- Кара, дай и на мен един потник, като на Принца- помоли едно младо момче на което не знаех името- и едни други гащи, че на тези джобове им скъсани.
- Защо ти са?- запита Карата очаквайки поредната шега по мой адрес, но такава този път липсваше.
- Тази фланелка ми е тясна и започва да прижулва- отговори то.
- Че съблечи я, бре- намеси се бай Димо- що ти е потник?
- Да обира потта иначе ще замязам без време на тебе.

Момчето се съблече и всички видяхме добре оформените му гръдни и коремни мускули. На лявото му рамо имаше татуирана Русалка и някакъв надпис. До този момент татуировката не се забелязваше от ръкавите на фланелката.

- Абе Царо дали носи потник?
- От къде на къде?
- Ами под ризата, нали трябва да има нещо, затова питам дали носи потник?
- Че той да не би да се изпотява като тебе.
- `Щото не работи ли?

- Не. `Щото ентелигент.

Замяната на “и” с “е” в последната дума също не беше случайно. Тя просто показваше добро отношение и верноподанничество към Величеството.

- За потника ясно, ами гашите какво като са скъсани?

- Целите на дупки, даже джобовете са скъсани. Колкото пъти сложа нещо в джоба и все по земята го намирам. Все едно баща ми ги е стрелял с ловната пушка.

- Издребняваш.

Разговорът продължи в същия тон, но аз вече не ги слушах. Бях си спомнил нещо. Нещо, което през цялото време е било пред очите ми, но аз не съм го виждал. Знаех, че съществува, бях го усетил с кожата си шесто чувство или другите подобни дивотии. Едва сега го забелязах. По-скоро ми се избистри в главата. За убийството на банкера Спас Друмев вече имах следа. И то каква...

КАЗАХ ЛИ ВЕЧЕ, че защото ги мразя в понеделниците почивам. Казах.

Ама този понеделник нямаше като как да не съм в офиса и то от ранна утрин. Извиках Кретена при себе си, той дойде още сънен, но бързо влезе във форма.

- Какво ново при Моряка?- попитах.

- Нищо. Абсолютно нищо- отговори той- пие си уискито вечерно време момчето и стои на разположение. Най-интересно става, когато го сложа да следи Хари Георгиев. Тогава аз трябва да дебна и двамата.

- И?

- Пак нищо. Изпълнява си съвестно задачата и чака да му дойде смяната.

- Добре- рекох- снимаш наблюдението над Хари Георгиев

- Най-после- зарадва се Кретена.

- Но Моряка ще понаблюдаваш още малко- побързах да охладя радостта му- както и до сега ще го следиш само ти. Момчетата ще изпратим след други двама души.

И му подадох адресите и описанията на Ирина Досева и Кольо Начев.

- Както при Хари искам да знам всяка тяхна крачка.

Когато привърших с нарежданията Кретена попита:

- Шефе, да не би да имаме нова следа?-

- Нещо такава.

- Ама някой от тези двамата ли?

- Не. Мисля, че не.

- Тогава защо ще ги следим?

- И двамата за банкерчето са бивши- тя любовница, той бодигард. До този момент не са се познавали, сега изведнъж нещо сгъстиха редиците помежду си. Този факт сам по себе си е интересен, нали.
- Така е- рече малко разочаровано Кретена- аз си помислих, че имаме вече сериозна диря.
- Откъде ти хрумна?- попитах.
- Ами днес си някак по-различен.
- В смисъл?
- Не знам. Като моята Сара си.
- Като коя?
- Като кучката бе, моята кучка, нали знаеш, че съм ловджия. Е, та моята Сара като усети заек, пдпдък или нещо подобно ей тъй гледа. Също като тебе.

Виж го ти Кретена му с кретен... Похвалих го за наблюдателността му, той видимо остана доволен и веднага атакува:

- Значи все пак имаме следа- рече Кретена.
- Имаме- отговорих.
- Сериозна?
- Сериозна!
- И сигурно няма да ми я кажеш?
- На този етап- не.
- От това най-много се страхувах- рече Кретена и тръгна да изпълнява новите задачи.

Бях решил да се обадя до “Далекосъобщения”, за да взема разпечатка от телефонните разговори на Деница от последната седмица. После се отказах, в момента разпечатката можеше да почака. Имах да свърша далеч по-важна работа.

ЧОВЕКА ЧУВСТВАШЕ, ЧЕ кръга около него постепенно се стеснява. Усещаше го с кожата си. Бавно, но много сигурно тези които го търсеха скъсяваха дистанцията. Той знаеше, че този момент все някога ще настъпи и не се страхуваше, Човека беше се споминал още тогава, когато захапа дулото на пистолета и натисна спусъка. От смъртта го раздели една малка засечка. Засечка, която траеше вече няколко месеца. Той ясно си даваше сметка, че тази засечка все някога ще изчезне и прословутият пистолет най-после ще гръмне. Само дето не знаеше чий ще е този пистолет-неговия собствен или на някой от преследвачите му. Защото за себе си Човека беше решил- жив няма да се даде.

Знаеше добре навиците на поредната жертва Валентин Чанков- Валето. Тръгнал в бизнеса като крупие на морето, по време на големите промени,

Валето влезе в политиката и успя да се издигне до ранг секретар на министерство. Обществена тайна беше, че именно Валето е човекът, който коли и беси в службата. Върти на пръста си цялото министерство, заедно си министъра и жена му, като Министершата- само от време на време.

Всички знаеха, но си траеха, защото Валето беше силния човек.

Страхуваха се от връзките му както в надземния, така и в подземния свят.

Валето имаше навик поне веднъж седмично да ходи по планината, природата ли го влечеше, спорта или просто по навик той зарязваше всичко и няколко часа бродеше по чукарите. Винаги го придружаваха и двамата верни пазачи грамадни като африкански слонове.

Човека също се стегна за планината. Този път си залепи старческа брада, мустаци и като тури на лицето си малко грим съвсем заприлича на

пенсионер- дългогодишен член на туристическия съюз. Подходящото облекло и мъничката тояжка в ръката също спомагаха за тази легенда.

Валето също беше екипиран за туризъм, но противно на очакванията не със скъпоструващи маркови дрехи, а беше надянал поизбелял от пране анорак и протрити, но явно удобни обувки. Виж двамата пазачи не бяха си позволили тази волност и се потяха в неизменните черни костюми. Дори и в планината те не забравяха, че са на служба. Единствената волност, която си бяха позволили бяха маратонките на краката им. Сигурно обувките им бяха оставени в мерцедеса, спрян няколкостотин метра по-надолу. В този вид те приличаха на руски туристи дошли за първи път на екскурзия в България, маратонките за удобство, а костюмът като по задължение.

Когато Човека се приближи до живописната група двамата пазачи застанаха нащрек. Първоначално те бяха решили да не допускат никой до шефа си, но това беше един безобиден и едва кретащ старец а и Валето като стар планинар весело поздрави новодошлия.

- Добър ден, чичо. Тежи по нагорното май, а?
- Дал Бог добро, момчета- отвърна Човека- повече тежат годинките.
- Тъй,тъй- продължи Валето- твоите колко станаха?
- Седемдесет и две.
- Браво! И още ходиш по гората.
- Че аз ако не ходех отдавна да съм умрял, момче.
- Точно тъй. Ей туй се опитвам да обясня на моите, ама кой ти слуша.

Планината е сила. Планината е здраве.

По време на разговора Човека беше успял да премести тояжката в лявата си ръка. Дясната кротко легна в джоба на якето му при предварително заредения пистолет. Бодигардовете, а още по-малко Валето не обърнаха внимание на това иначе съвсем естествено движение. Деветдесет процента от работата беше свършена, оставаше едно- да се натисне спусъка. Първо срещу двата хипопотама и след това по самата цел- Валето. Последният дори не подозираше, че до свършека му го делиха някакви си два-три мига.

Човека вече беше обрал мекия спусък на пистолета, когато внезапно от близките храсти изскочи едно красиво момиченце на не повече от 7-8 години.

- Тате, тате, виж какво намерих. Тате...

В ръката си детето стискаше малка костенурка, която отчаяно махаше с крачета във въздуха.

- Виж тате, нали е много красива.

- На тате момиченцето- отговори Валето- браво тате, ще я покажем на майка ти.

Детето продължаваше да се усмихва а слънцето весело се отразяваше в русата му коса и големите черни очи. Беше красиво като картинка. Това момиченце напомни на Човека за неговата собствена дъщеря отпреди петнайсетина години и той вече знаеше, че няма да стреля. Не и пред детето, а камо ли по детето. Ръката му отново хвана тояжката и тръгвайки по стръмната пътека само добави:

- Хайде, останете си със здраве.

- Много си бледен чичо, лошо ли ти стана?

- Нищо, нищо. То е от стръмното ще ми мине.

- Сполай ти, чичо...

Всички от групата гледаха известно време след стареца, но като се убедиха, че крачи все по-уверено го оставиха сам с планината. Този път Валето се отърва. Едва ли подозираше, че дължи избавлението си на тази невинна руса кукла до себе си.

А Човека прие тази случка като провал и предзнаменование. Дали пък това не беше началото на неговия тъй дълго проточил се край.

СЕГА КОГАТО ПОДОЗРЕНИЯТА ми бяха насочени в друга посока реших да посетя моя стар приятел от полицията лейтенант Методи Добрев.

“Лейтенант Методи
здроаво стадо води”

Корава му е ръката на лейтенанта спор няма. Личеше по всичко, от внушителния му външен вид, до желязната дисциплина на всички около него.

- О-о- о, частник, жив ли си бе?- беше първото с което ме посрещна лейтенантът.

Лицето му беше станало още по-широко, а очите по-сини.

- Как се сети?- продължи лейтенантът.

- Когато Мохамед не отива при планината, редно е планината да види с какво се занимава Мохамед- рекох.

- Вай- отвърна лейтенант Методи- и кой ти напъха в устата толкова много думи?
 - Един много влиятелен и изключително Мазен тип- отвърнах.
 - Заради него ли си дошъл?
 - Не.
 - Какво те е подгонило тогава? Само не казвай, че си минавал случайно.
- Лейтенантът продължи да се усмихва като от това лицето му ставаше още по-широко.

- Много убийства станаха напоследък-рекох неопределено.
- Е, и?- запита той.

Усмивката му беше все още на лицето, но по лекото трепване на очите разбрах, че той вътрешно се стегна.

- Ами все хора от ъндърграунда.
- Теб какво те е грижа?!
- Теб би трябвало да те е грижа.
- Ти за моите ядове не се коси, ами кажи ако си напипал нещо- мина в атака лейтенант Методи.
- Отначало мислех, че вие ги трепете.
- Кои ние?
- Ами полицията, общо полицията. Нали се говори, че е създадена група за бързо реагиране. Задачата ѝ- малко да разчисти това което закона не може. Сигурно си чул.
- Глупости.
- Може и да е така, но досега за убийствата нямате нищо срещу никого, нали?
- Ти пък откъде знаеш?
- Знам.

Сега вече усмивката му се беше стопила съвсем, а той самият беше застанал нащрек като кучката на Кретена усетила дивеч. Вероятно и аз съм изглеждал по същия начин, когато в главата ми се роди хипотезата заради която сега бях тук. Разбрах го. Сигурно не е никак приятно след няколко убийства да нямаш нищо за което да се закачиш.

- И за какво собствено си дошъл?- попита той.
- За информация- реших един път да бъда честен.
- Информация съм свикнал само да получавам- започна отдалеч лейтенантът- но при така създалата се ситуация съм готов на размяна.
- Сиреч?- попитах, макар напълно да беше ясно накъде клони.
- Давам- получавам- формулира кратко и ясно лейтенант Методи.
- Тъй да бъде- рекох- ще ти задам един въпрос, който сам по себе си съдържа информация.
- Давай.
- В раните от куршуми на убитите намерени ли са власинки от чужда тъкан? Било памук, било вълна.

Лейтенантът ме изгледа продължително , след което каза

- Ти знаеш нещо.
- За сега само подозирам- рекох.
- И кога ще ти се проявят подозренията в дебелината глава?
- Скоро- рекох- много скоро.
- Нали знаеш, че сега мога да те прибера, да те обвиня за укриване на улики от особена важност и ти ще си длъжен да пееш като ученичка на изпит в Консерваторията.
- Студентка- рекох.
- Моля?
- Във Консерваторията няма ученички, там вече студуват.

Лейтенантът клатеше огромната кръгла пита, която природата му беше отредила за глава в стил: “ще ми паднеш ти на мене, ама...”

- Е, има или няма?- попитах макар вече да знаех отговора.
- Кога ще ми разкриеш каквото знаеш- продължи с въпросите си лейтенантът.
- Дай ми 24 часа- рекох- след това ще ти разкажа всичко- от игла до конец.
- Добре- побърза да се съгласи той- но ако утре по това време не си тук ще те обявя за национално издирване, да знаеш.
- Дадено- рекох- кажи сега.

Лейтенант Методи се облегна на стола, кръстоса ръце зад споменатата вече кръгла пита и подхвана:

- Отначало си мислех, че бандюгите се трепят едни други, пращат си килъри и си разчистват сметките. Ама нашите информатори казват друго, никой не се готви за война, напротив. Всички искат нещата да се уталожат, за да им върви легално бизнеса. После и аз като тебе мислех, че нашите хора са се организирали и разчистват тук-там. Когато не може по друг начин...

- И отхвърли ли тази версия?- попитах.
- Не напълно.Още ми стои в главата, но я изтласквам все по-назад
- Защо така?
- У нас не може да съществува толкова време група без досега някой някъде да се е издънил. Ние сме индивидуалисти, у нас съмишленици няма. Нация от индивидуалисти.
- Толкова ли е лошо това?
- Хубаво е където трябва да разчиташ сам на себе си. В индивидуалните спортове, например.Където трябва колектив хич ни няма- заключи философски лейтенантът.

Помислих, че в приказките му има голяма доза истина, защото българинът винаги се изживява като сам юнак на коня. Смята, че сам може да разреши всички проблеми, били те й световни. Затова губим на всички нива, а Европа си ни командва както си иска. Сега същото важеше и за

прословутата терористична група. Ако наистина съществуваше досега сто пъти да се е показала на светло. Дори не е нужно предателство, достатъчно е някой някъде да изгърве случайна дума, друг да се похвали пред любовницата си... и кълбото щеше да тръгне.

- После- продължи Методи- си викам: ” нека се трепят”. Досега невинни не са пострадали, все диванета. Но убийствата станаха много, излишно е да казвам на какъв натиск съм подложен отгоре.
- Защото тези отгоре се боят убийствата да не стигнат до тях.
- Възможно е.
- А ако убиецът е един?- попитах.

Лейтенантът не отговори веднага. Сви и разпусна няколко пъти пръстите на ръката си, като че искаше да хване случая в юмрук и да го смачка.

Внушителен юмрук, точно като за случая.

- И това съм мислил- най- после призна той- на някой му е дошло до гуша и ги е почнал. Някой просто е превъртял.
- Защо трябва непременно да е превъртял?
- Нормален човек не би го направил, нали?- отговори на въпроса ми с въпрос лейтенант Методи.
- Зависи от гледната точка- рекох- когато цялата държава е обърната с главата надолу не можеш точно да определиш кой какъв е. Може пък да си е съвсем нормален човека. Може лудите да сме ние.
- Да не ми предлагаш да го последваме?- попита с известно подозрение лейтенантът.
- Още не си ми казал нищо за влакътцата в раните- рекох.

Лейтенант Методи продължи упражнението с пръстите на ръката, като постепенно увеличаваше усилието.

- Артрит?- запитах.
- Бандюгит- отговори той- гонихме едни хрусталаци и се наложи да се катеря по покривите.
- Аха, и?
- Добре- рече- първо сигурно си разбрал за оръжията.
- Разбрал съм- излъгах- но ти пак кажи.

Лейтенантът си върна усмивката на лицето и продължи.

- Значи нищо не знаеш. Убиецът или убийците предпочитат един и същ вид оръжие. Става въпрос за пистолет “Макаров”, девет-милиметров, какъвто е на въоръжение в армията.
- Един и същ ли е пистолетът?
- Видя ли, че нищо не знаеш- продължи да се усмихва Методи- не, пистолетите са различни и там е цялата работа. Досега не сме намерили нито един, поне нацяло. Намираме само отделни части от пистолетите, тук ръкохватка, там пълнител и винаги без отпечатьци. След убийството извършителят просто разглобява пистолета и го разхвърля на различни места. Ново убийство- нов пистолет.

- Проверихте ли в армията?
 - Естествено, за какви ни вземаш. Поровихме около всички кражби на оръжие при военните в последно време. Нищо. Пък и pistolетите може да не са армейски.
 - Защо?
 - Фабричните им номера са изтрити. Може да са външна доставка. Въобще цялата работа е планирана предварително и то много внимателно.
 - А за влакътцата?- настоях на своето аз.
 - Виж тук те признавам. Има. Не у всички, но има и само в тялото. В главата-не.
 - И как си го обяснявате?
 - Ами килърът се приближава до жертвата и за да прикрие pistolета е метнал нещо на ръката си. Кърпа, например. Стреля и когато жертвата падне маха кърпата и стреля в тила. Още един куршум за сто процентова сигурност. После разглобява pistolета и със същата кърпа избърсва отпечатъците.
 - Хубаво сте я измислили- рекох- но защо ще маха кърпата за изстрела в главата?
 - Ами защото вече не му трябва. Била му е нужна само за прикритие.
 - Тъй да бъде- рекох и станах.
- Бях получил информацията, заради която дойдох.
- Ти нещо друго ли смяташ?- побърза да попита лейтенантът преди да съм излязъл от кабинета му.
 - Утре ще ти разкажа всичко. Нали така се разбрахме.
 - И все пак?
 - Добре- реших да му дам жокер- махни кърпата и всичко ще си дойде на мястото...
-

- ШЕФЕ, НЯМА ДА ПОВЯРВАШ- на телефона беше Кретена.
- Какво?- попитах.
- Никога няма да се сетиш къде се намира в момента Ирина Досева.
- Къде?- запитах отново.
- В полицията- отвърна Кретена.
- Че аз от там идвам- казах.
- Ама при Крокодила ли беше?
- Не. Другаде ходих.
- Защото тази Ирина е точно при Кроки.
- А така. И какво прави там?
- Виж това не мога да знам, но много скоро ще науча.

- Кога е това “много скоро”?
- Веднага щом Ирина си тръгне, Кроки ще ни разкаже за какво е била визитата.
- Добре, ако не те пуснат, виж говори с адвоката.
- Лесна работа.
- После ела при мен- казах и затворих телефона.

Бях се отбил до офиса, колкото да си взема шперцовете. Притежавах доста богата колекция от секретни ключове, пластинки и всякакви шперцови, които ми позволяваха да влизам практически навсякъде. На колекцията ми би завидял всеки уважаващ себе си крадец. Не рядко съм си мислил, че обществото много е спечелило дете съм от тази страна на барикадата. Защото ако бях от другата много щеше да е трудна работата на евентуалните ми преследвачи.

Сигурно вече си разбрал уважаеми читателю, че на този етап си бях изградил доста правдоподобна теория. Нещо повече- тя беше единствената възможна. Само чрез нея можех да обясня нещата случващи се около мен и по наблюдателните от Вас вероятно вече са се досетили накъде клонят разсъжденията ми.

Макар да бях сигурен исках гаранции, защото с мозъка чувствах че съм прав, но сърцето отказваше да повярва. То милото не знаеше колко странни могат да бъдат хората понякога. Затова си взех инструментариума. Заради гаранцията, за сто процентовата гарантираност. Само дете не разбирах каква игра играе Ирина Досева. Тя въобще не се вписваше в палитрата от случки и събития и затова ми беше безкрайно интересно с какво точно се занимава.

А може би грешах. Може би мозъкът ми случайно беше подредил нещата така, че да ме обърка и изнерви до краен предел. Вероятно нещата, които виждах не бяха точно такива каквито изглеждаха, а прости детайли от ежедневието. И такава мисъл се прокрадваше в изстрадалата ми глава, но тя беше по-скоро плод на невярващия сърдечен импулс, отколкото на сериозен размисъл и анализ. Е, след броени минути всичко щеше да стане ясно. Защото няма убиец, който да не оставя след себе си следи, били те и незабележими за обикновения човек.

Когато излязох от офиса първо се огледах за човека на лейтенант Методи. Знаех, че е пуснал след мен опашка, защото с приказките си бях успял да го заинтригувам и в момента сигурно цялото му отделение беше на бойна нога. След кратко наблюдение успях да ги забележа. Бяха двама- мъж и жена, играеха на влюбени, ама толкова лошо, че и Ирина Досева би ги открила. Откачих се от тях доста лесно и това ме притесни. Излиза, че тези двамата бяха пуснати за мюре, тоест като залъгалка. Лесно ги забелязваш, бързо се откачаш от тях и си спокоен, че след теб е чисто. А точно тогава те е поела основната група. От професионалисти. Ти си крачиш спокойно, защото мислиш, че вече си се измъкнал от преследвачите си, даже

самочувствието ти е нараснало и изведнъж -щрак белезниците. На мен ли бе, Методи, точно на мен ли?! Дето тези номера аз съм ги мислил.

Върнах се в офиса като човек отказал се от следобедна разходка и пет минути по-късно бях на покрива на старата реститутка, здраво хванал кабела на гръмоотвода в ръце. Едно от нещата, което бях правил десетки пъти бе да се спускам по този гръмоотвод. Излизаше на задната улица, досега нито веднъж не бях падал.

Независимо от предпазните мерки, които бях предприел преди да вляза в интересувашата ме жилищна кооперация дълго се оглеждах. Опашка след мен нямаше. В апартамента влязох бързо и сравнително тихо, никой не ме видя или поне така се надявах. Разбира се, винаги имаше опасност някоя любопитна съседка точно в този момент да е погледнала през шпионката, но трябваше да поема този риск. Всъщност в случая това нямаше голямо значение.

Сравнително бързо открих това, за което бях дошъл, четири пистолета “Макаров” със заглушители и десетки патрони за тях лежах на необезпокоявани под леглото в един спортен сак. Това можеше да означава само едно, моят човек въобще не е искал да ги крие. Напротив той е искал да бъде разкрит. Явното пренебрегване на дискретността го показваше. Надявал се е по-бързо да бъде спрял, защото вътрешно в себе си не е искал да убива. Убийството като такова не е в неговата природа, той е искал преследвачите му най-после да го открият и спрат, за да престане собствения му кошмар. Продължил, между другото, доста дълго. В офиса вече ме чакаше Кретена.

- Видях, че е отключено и ...- не продължи той.
- Сядай,сядай- рекох- Кажй сега що за птица е тази Ирина?
- Колега.
- Тоест?
- Ами опитва се да играе на стражари и апаши.

Започнах да разбирам, но понеже мълчах Кретена разясни:

- Решила е да направи собствено разследване за убийството на любовника си. Не вярва на официалните власти, не е повярвала и на теб. Решила е сама да свърши цялата работа. Сега ходи, души и става много смешна, между впрочем.

- Защо?

- Ами преиграва. Прекалено насериозно се взима и от там иде майтапа. И мисли, че всички около нея са врагове, или че поне са виновни за нещо.

Тъй! Сега наистина всичко си дойде на мястото. Ирина Досева- частен детектив. Значи затова си беше изтеглила спестяванията- за евентуалните разходи. Сигурно се беше и въоръжила- за кураж. Сега наистина пасиансът се подреди.

- Какво да правя с Моряка?- попита гостът ми.
- Нищо- отговорих.

- Да продължавам ли наблюдението?
 - Недей. Той е невинен.
 - Значи вече всичко е ясно?
 - Да- рекох- вече е ясно. И довечера всичко ще свърши.
 - Шефе, ако ти трябвавам... - не се доизказа той
 - Знаем- рекох- но това е нещо, което трябва да свърша сам.
-

ДЪЛГО МИСЛИХ КАК ДА СЕ ОБАДЯ на моя човек и какво точно да му кажа, накрая реших да карам по моя си начин- направо. Набрах наизустените отдавна цифри на телефонния номер.

- Слушам- беше Андрей.
- Зная всичко- рекох.
- Круме, ти ли си?- попита той.
- Да- отвърнах кратко.

Нямаше нужда от повече думи, от тона ми Андрей беше разбрал, че говоря истината. Чувах дишането му в слушалката и чаках инициативата да бъде негова, но понеже той изчакваше, продължих:

- Защо, Андрей?!Защо?!
- Това не е разговор за телефон- каза той- с някой споделял ли си?
- Не- отговорих- още не.

Съгласен бях, че разговорът ни не е за чужди уши и затова приех да се срещнем лично. Уговорихме се да се видим в старата консервна фабрика на края на града, другото наше любимо място. Там като деца се криехме, когато бяхме направили пакост, пак там като студенти карахме селско- стопанските бригади. Сега ходехме само в моменти, когато на човек му е нужно усамотение. Също като този.

Знаех защо ме вика точно там той на всяка цена трябваше да ме спре. Аз него- също. Понеже бях сигурен, че не ме кани на литературно четене се подготвих като за малка война- пистолет и три резервни пълнителя. В горните джобове на ризата в насипно състояние сложих още двајсетина патрона. Знае ли човек кое кога ще потрябва.

Старата консервна фабрика беше типичен представител на загниващата ни икономика. Преди 10 ноември тук работеха над 2000 човека, а фабриката даваше прехрана и на десетки хиляди селяни от околността като изкупуваше продукцията им. След избухването на демокрацията като всичко що- годе свястно и тя беше приватизирана, сиреч продадена за жълти стотинки. Единственото, което новият собственик стори беше да препродаде поточната линия за консервиране. Оказа се че тази поточна линия била екологично много чиста и струвала доста над цената, която търговеца платил за цялата фабрика. В Европа отдавна са болни на тема

“Екология”, затова новият собственик им продаде екологичната линия. Не заради печалбата. Ами, не. А за да могат европейците да ядат екологично чисти консерванти. Да! От цялата далавера търговецът спечели тройно, че и отгоре. А колко е получил чиновникът разрешил далаверата един подкуп знае. Основната сграда, четирите пристройки, както и останалите съоръжения бяха оставени на произвола на съдбата. По документ те бяха собственост на същия търговец, но той отдавна беше изгубил интерес. За какво са му тухли и керемиди, когато бе успял от раз да грабне голямата пара.

Влязох в основната от петте постройки, най-голямата. Тук доскоро кипеше живот около въпросната поточна линия. Сега миришеше на прах и не дотам екологичен мухъл. Плясък на птичи криле и тъпо ехо допълваха картинката. В тъмното пипнешком хванах познатия лост на шалтера за включване на осветлението натиснах го до крайно горно положение, но светлина не последва. Или електрическата инсталация се беше скапала или Андрей беше дошъл преди мен. Разбрах, че е второто по лекото изшумоляване в тъмното и се прикрих зад една опорна колона на сградата.

- Е, казвай сега какво точно си разбрал?

Андрей беше решил да не играе повече на невидим.

- Всичко- рекох- просто всичко.

- Блъфираш- каза, като че с надежда в гласа Андрей.

- Тогава защо се криеш?

Той не отговори. Продължаваше да седи в тъмното и да диша тежко. Чувах го, макар да знаех че ни делят двайсетина метра.

- И как разбра?- запита най-сетне той.

- По грешките- рекох- по дребните на вид грешки.

- По-точно?- не преставаше Андрей.

Заинтересуваността на преследвания. Да разбере къде е сгрешил, за да не допуска неточности в бъдеще. Само дето сега съществуваше само настояще. Бъдещето и за двама ни беше доста неясна величина. Аз не можех да допусна Андрей да убива повече, той не можеше да си позволи да ме остави жив.

- Престани с тъпите игрички и кажи най-после какво знаеш- не издържа той.

Реших да му разкажа всичко.

- Тъй да бъде- рекох- тъй да бъде. Знаеш ли Андрей винаги съм си мислил, че хубавото е за понякога. Само за понякога. През другото време живеем с обикновените неща.

- Е,и?

- Ами около мен изведнъж започнаха да се случват хубави неща. Много хубави. И то ежедневно, като появата на Деница в живота ми, например. Чаровна, млада, и видиш ли, изведнъж всеотдайно спрямо мен. Във всяко отношение.

- Толкова ли е лошо?
- Напротив много е хубаво, нали това ти разправям. Само дето с нищо не съм го заслужил. И започнах да мисля, случва ми се от време на време.
- Какво ти се случва?
- Да мисля.
- И какво измисли?
- Че телефонът ѝ никога не звънеше, когато съм у тях. Значи заплахите за които толкова ми е говорила може и да не съществуват. Как изведнъж спираха да я заплашват щом се появя.
- Може да са я следили...
- И това си помислих. Тогава как, по дяволите, ще ми обясниш описанието което даде на Моряка. Тя много точно описа облеклото и даже малката котва татуирана на рамото му. Само че пустата котва въобще не се вижда, когато Моряка е с тенис фланелка. Ръкавите пречат, лично се убедих. А Деница ми каза, че когато го видяла той бил облечен с дънки и фланелка. Не потник, именно тенис фланелка. Значи какво излиза, че тя го е виждала гол, или че някой друг и е описал отличителните белези на Моряка. Някой, който има интерес да тръгна по тази следа.
- И кой е този някой?-запита с въздишка Андрей.
- Ти- рекох- само ти и никой друг.
- И от къде на къде?!
- Защото Деница се появи точно когато бях започнал да се съмнявам в теб. Ти го усети, може би подсъзнателно и реши да вземеш мерки. Превантивни. Да пратим приятелчето в девета глуха и да си вършим спокойно работата. Признавам първоначално успя Деница беше подготвена перфектно. Скромния вид, плахата усмивка и общото и поведение ми направиха страхотно впечатление. И най-важното- бавното навлизане в случая. Тя не нахлу в офиса за да ме затрупа с фактите от целия случай. Подаваше ми информацията постепенно- на час по лъжичка, като човек, който се подсеца за незначителни подробности. Доста си поработил с нея. Да! Признавам, вързах се.
- Още не разбирам, какво общо имам аз с тази Деница- реши да продължи играта Андрей.
- Ами това, че сега като я споменах ти дори не попита коя е Деница. Реагира сякаш говорим за стара позната, както е случая всъщност. Приятелят ми разбра, че се е издал за пореден път. Пълната тишина отсреща го показваше. Продължих:
- Деница с много притеснения ми призна миналото си на наркоман, а точно ти беше в този отдел преди време. Дръпнах малко нещата назад и видях, че времето съвпада, няма как да не сте се засичали, поне служебно. Значи се познавате и сега тя няма да откаже тази дребна услуга, да прати един твой стар приятел за зелен хайвер. Да го поводи

малко за носа-ей тъй на шега, като услуга за някогашното добро отношение от твоя страна. Но нещата се объркаха- прекалено се сближихме, а така нещата се виждат много по-ярко. Като през увеличително стъкло.

- Догадки- каза по-скоро на себе си Андрей.

Не му обърнах внимание и продължих:

- Всъщност ако трябва да бъда точен при нея грешка нямаше, трябва да признаеш, че грешките бяха само твои. Като котвата на Моряка, например, груба грешка.

- Дотук грешката е само една, защо тогава говориш в множествено число?

На практика моят приятел вече си беше признал. Сега просто искаше да изстиска всичката информация от мен.

- Добре- рекох- тогава какво ще кажеш за мъничката дупка от джоба на самото ти? Да не би да е от молци.

- Дълго се чудех как убиецът успява да се доближи до жертвите, без да го спрат, без да се предпазят. А някои от убитите са имали охрана.

Отговорът изникна пред очите ми изведнъж. От твоя джоб. Убиецът просто стреля през джоба. Така никой нищо не вижда предварително, а после е късно. Много късно. След това в тила може да се стреля съвсем свободно, не през джоба. Жертвата така или иначе е вече на земята.

Андрей беше изгубил играта. Очаквах всеки момент да започне да стреля, но вместо това той каза:

- Жертвите, убитите... още малко ще ме разплачеш. Това бяха престъпници. Закоравели престъпници.

Реших да не му отговарям директно.

- Дребни грешки, сами по себе си нищо не значещи, но като ги събереш...

Не довърших. Все пак Андрей започна да стреля пръв. Прилепих се плътно до колоната, докато около мен започнаха да свистят куршуми. Извън преградата зад която бях застанал изнесох само ръката си, колкото да отвърна на огъня. Пуснах няколко изстрела по посоката от която идваше гласа на Андрей, на сляпо. Колкото да разбере, че и аз съм въоръжен.

Първоначално бях решил да не стрелям, но сега се налагаше да се защитавам. Пък и моята позиция беше правилната, в случая аз бях доброто. Все пак бях на страната на закона, по дяволите.

Когато изстреля първия залп Андрей попита:

- А сега защо дойде?

- Заради същия въпрос- рекох.

- Кой въпрос?

- Защо?

- Какво защо?- не преставаше той

- Защо го направи? Ти не си убиец, защо ти трябваше всичко това?

- Така е, аз не съм убиец- започна той- аз съм защитник.

Да си призная очаквах нещо подобно, но думите му успяха да ме изненадат.

- Кой бе, тъпа главо, защитава този народ в момента? А, питам те кой?! Правителствата ли, дето се сменят като носни кърпи, съдебната ни система ли, дето е корумпирана от горе до долу. Това всъщност много добре го знаеш. А, кой?! А престъпниците убиват. Изнасилват и грабят. И кой влиза в затвора, а? На теб ли да обяснявам, влизат кокошкарите, тези дето не могат да си платят. За всичките демократични години да видя една едра риба на топло. Няма! Едрите риби са на свобода, техните хора също са на улицата. Макар и по-дребни щом са в системата пак са свободни. Най-много да им лепнат още едно висящо дела. Много важно- дело горе, дело долу, кой ги брои. Десетки висящи дела.

- И ти реши да се опълчиш срещу системата? Как я виждаш тая работа-попитах.

- Не как, въпросът ти беше защо.

- Е, добре защо?

- Ще ти кажа, заради същото. Защото майка ми умря от страх, че ще умре от глад. След 42 години работа на тази държава. Хора с 40 и повече годишен стаж ги оставиха с 50-60 лева пенсия, някой въобще опитвал ли се е да изкара месеца с толкова пари. Ти опитвал ли си? Опитай и после аз ще питам защо.

Докато траеше тирадата Андрей беше успял да презареди и изстреля по мен следващите няколко куршума под друг ъгъл. Значи беше успял и да се премести. Новото му разположение не беше благоприятно за мен и затова реших също да сменя позицията. Знаех, че вляво от мен има стари бидони, пълни с всякакъв боклук, затичах се и се скрих зад тях. Андрей се ориентира по стъпките ми и промени посоката на стрелбата.

- Какво още трябва да се случи в тази скапана държава, за да разбереш, че не ти а аз съм на правилната позиция?- запита той.

- Пак грешиш- казах- независимо от мотивите ти аз съм на страната на закона, докато ти го престъпи.

- Закона- с отвращение рече Андрей- кой закон, този дето си го гласуват богатите, тъй ли? И дето си го пишат специално за тях. А бедните...? Питам те какво да правят бедните. Нали на времето се клехме да им помагаме.

Да помогнеш на бедния и онеправдания. Боже, боже...И ти си се клел.

Мислиш ли че в момента им помагаш.

- Разгеле спомена Всевишния...

- Ти пък откога стана вярващ?

- Не съм- рекох – само дето ти се правиш на Господ. Кой си ти, че да отнемаш човешки живот?! Кой ти дава право да решаваш съдбините на хората. И то по този начин.

- Я ми кажи тогава философе, кое е по хуманно- да убиеш от раз или бавно да умъртвяваш човека. От глад, например. Защото сегашните точно това правят с целия народ. Бавно, но много сигурно ни морят чрез глад и безпътица! Геноцид, истински геноцид! Да си поглеждал статистиката напоследък. От младите, който не избяга в чужбина или се алкохолизира, или започна да се дрогира. Свихме се до невъзможното. От народ станахме племе. Рая.
- Това не обяснява твоята божествена роля. Ако наистина Бог ни е създал, защо не оставим той да ги съди.
- Така ли?! Сладкия ми той... Значи Бог да ги съди. А ние да седим и да кротуваме, тъй ли. Не виждаш ли, че сегашните никой не ги съди- ни Бог, ни дявол, не виждаш ли?! А ти с тази философия не ставаш ли само регистратор на събитията. Животът преминава покрай теб, защото само прощаваш. Оставаш друг да съди. Че то така много лесно аз да съм си чистичък и неопетненичък защото не мога да съдя. Да ги съди Бог. Сиреч отговорността да носи друг.

Андрей чак се задъхваше от яд и злоба. Към мен, към примиренческата философия и към живота въобще.

- Да не говорим, че така оставаш извън живота. Само в очакване на реалния, там горе, защото все прощаваш. Оберът те- ти прощаваш, изнасят сестра ти- ти пак прощаваш, защото има кой да ги съди. Прощаваш в очакване на живота там горе да отидеш чистичък. Само дето не знаеш къде е реалния живот може пък да е тук- долу. Никой не се е върнал да каже как е там. Ами ако това там не съществува?! Ако е плод само на човешката фантазия и на попските приказки. А?! Тогава какво ще излезе, че живота е минал покрай теб- непрекъснато опрощаващ и вечно очакващ. Индивид. Ще излезе, че си живял нахалост. Или по друг начин казано, ще излезе, че въобще не си живял.

До този момент не бях се замислял доколко пълноценно живея, но ми беше ясно, че ако в момента не предприема нещо нямаше да имам не само пълноценен, но и какъвто и да е живот занапред. През един малък счупен прозорец виждах Луната. Окръглила се като главата на лейтенант Методи, тя весело се усмихваше и като че искаше да се изсипе при нас. За сега Луната успяваше да полуосвети много малка част от огромното хале. Излишно е да казвам, че двамата с Андрей търсехме неосветените места. Чудех се как да го накарам да се разкрие малко, да мярна поне част от силуета му. Реших отново да сменя позицията, претъркувах се в мръсотията и заставах зад срещуположната колона на сградата. При това положение, ако наистина целта му беше да ме улучи Андрей трябваше да се придвижи в обсега на Луната. Поне в периферията на лунния лъч.

- Сега какво смяташ да правиш с Деница?- ни в клин, ни в ръкав попита той.
- Не зная- отговорих- не зная.

Бях напълно искрен, не исках да си спомням за Деница. Като си помисля, че бях готов да пребия тъй наречения Моряк заради нея... И разсъжденията ми срещу моралистите, които се опитваха да обяснят любовта. Колко негативно бях настроен към тях. Сега тези разсъждения предизвикваха у мен само тъжна усмивка. Прави са моралистите. Хак и е на любовта!

- Все пак не трябва да съдиш който и да е човек прибързано- продължих темата аз- най-малкото защото не можеш да се поставиш на негово място.

- Нещастник- отговори Андрей и изстреля три куршума в моята посока. Те се удариха в колоната зад която се криех и откъртиха парчета мазилка. Не знаех докога ще продължи тази игра, но единственото което чувствах с всичките клетки на тялото си беше, че е смъртоносна. А на всичко отгоре днес беше почивният ми ден.

Най-сетне успях да мерна Андрей, за част от секундата, но го мернах.

Оказа се, че тактиката ми по отношение на Луната беше правилна и сега Андрей се движеше на ръба на осветеното. За да го изкарам още малко от тъмното реших да стрелям в ляво от него и го направих. Така той помисли, че греша за неговото местоположение и за да се предпази от куршумите направи още крачка- две към светлината. Сега вече го виждах в цял ръст. Поне силуетът му, леко приведен, съсредоточен в моята посока. Можех да го убия когато поискам.

- Все пак ти уби доста хора, Андрей. По мои изчисления 7 или 8.

- Кучета

- Моля?!

- Не хора, а кучета. Побеснели кучета. Как постъпва добрия стопани с побеснелите кучета. А, как?! Много ясно- убива ги за да не заразят и другите.

- Но те не бяха един или двама. Всъщност от колко време убиваш?

- Първият го изчистих през март. Бях решил да отхвърлям по един на месец, но после смених тактиката. Работата го налагаше.

Андрей старателно избягваше някои неприятни думи и ги заменяше с далеч по-приемливи синоними.

- Все пак осем души...

- Не бяха осем, но много повече съм готов да премахна, стига да зная, че останалите 8 милиона ще живеят добре.

- Говориш като за рутинна работа и забравяш, че това са убийства.

- Изчиствания.

- Както искаш така ги наречи, но убийствата са си убийства. Дори престъпникът има право на защита и правосъдие.

- Разсъждаваш като човек, който не е бил жертва на престъпление. Защо не попиташ хората навън, от нашата кооперация, например. На съсед отдолу изнасилиха както жената, така и дъщерята и то в рамките само на една седмица. Другият три пъти му обираха магазина и го докараха

до кръгла нула. 24 часа след като хванахме крадците прокуратурата ги пусна и човекът се самоуби. Той нямаше ли право на защита и правосъдие?!

- Ти не разбираш ли, че с действията си ставаш като тях. Ставаш престъпник.
- Краставици.

Някъде в далечината се чуваха пронизителните писъци на полицейските сирени. Бяха доста далеч от нас и не можеше да се разбере към старата нещастна фабрика ли се бяха запътили или бягаха по друг случай.

- А с Друмев и Крокодила как стана?- попитах.
- Какво с Друмев. Че той отдавна си плачеше за трепане.
- Питам те как се получи така, че уби единия, а натопи другия.
- А, виж това беше шедьовър макар, че стана общо взето случайно. По принцип бях решил да очистя и двамата, но той сам ми се обади.
- Кой?
- Банкера. Позвъни ми с предложение да плати, ако го отърва от Крокодила. Разказа ми за побоя и всичко останало. Крокодила току що тръгнал от тях. Тогава реших да направя двойния удар- изчиствам единия, а другия влиза на топло за дълго.

Сега наистина всичко ми стана ясно , даже в подробностите. В 7 и двадесет часа Крокодила и хората му са си тръгнали, Друмев звъни на най-неподходящия човек и 10 минути след това вече е мъртъв. Сам пуска вълка в кошарата. Просто като реклама от кабелна телевизия.

Не исках да убивам Андрей. Бях решил да го раня и предам на властите, макар дълбоко в себе си да чувствах, че не заслужава подобна съдба. Той стоеше срещу мен в цял ръст и можех да го застрелям, когато пожелае. Дали пък точно това не беше целта му- да умре от приятелски куршум. Няма как да не е разбрал, че за него бъдеще вече няма.

Държах пистолета насочен срещу него, но не натисках спусъка. Чаках. И аз не зная какво.

Воят на сирените отвън се засилваше. Приближаваха три, а може би четири полицейски коли. Вече и на двама ни беше ясно, че идват насам. Привлечени от гърмежите или от анонимно обаждане, все едно- сирените бяха за нас.

Андрей изстреля останалите патрони в пълнителя по мен. Започна да презарежда, но не се прикри в тъмното. Опипа всичките си джобове и явно разбра, че патроните му са свършили. Усетих го когато скъса верижката, която носеше за късмет на врата си. На нея имаше един патрон, последния. Вкара го в пълнителя и зареди. Всеки, който носи със себе си подобен патрон знае предназначението му. Той е само за лична консумация. Знаех го и аз затова без да се крия повече, разперих ръце и хукнах срещу Андрей като през цялото време крещях:

- Не! Андрей, не! Не го прави, недей...

Проехтя изстрел. Силуетът на Андрей изчезна и за момент се засуетих, но миг по-късно го открих паднал като счупена кукла до стената. Бях закъснял. Напипах сънната му артерия, още имаше пулс. И дишаше. Изправих го да седне с гръб опрян до стената.

- Спокойно Андрей- подхванах- спокойно! Ето чуваш ли сирените, те са за нас. Сега ще дойде лейтенант Методи и всичко ще бъде наред. Ще те откарат в болницата и ще живееш. Ти трябва да живееш.

Андрей отвори очи, едва се усмихна и каза:

- Не се измъчвай моето момче, зная че в спора между нас двамата ти си на моя страна. Моята свърши...

Седнах до него а Андрей глухо изстена. Крайниците му леко потреперваха и се виждаше как болката преминава по цялото му тяло.

- Мразя понеделниците- рекох- Мразя ги.

- Че кой ги обича...

Птиците, които първоначално пляскаха с криле подплашени от гърмежите, сега бяха излетели през счупените прозорци и около нас бе настъпила мъртва тишина.

- Защо не ме уби още като влязох, беше дошъл пръв и имаше възможност- запитах.

- Реших да ти дам шанс. Всеки човек има право на шанс, ако не на друго, поне на един скапан шанс.

Андрей стисна зъби в опит да преодолее пронизващата болка.

- Ще ми кажеш ли защо въобще се стреляхме?- попита той.

- Не бих могъл по друг начин. Все пак аз съм на страната на закона, пък и ти започна пръв.

- Не стрелях по теб, а по системата.

Той направи опит да се усмихне.

- То много боляло, бе- рече- никой не ми беше казал, че толкова боли.

- Не говори. Потърпи още малко.

- Остави тези дивотии- хвана ме за ръкава Андрей- във вътрешния джоб има едно писмо, там всичко съм описал. Дай го там... където трябва. На новите властимаейщи.

Понеже натърти на последната дума тя прозвуча като ругатня.

- В много черни краски виждаш действителността- казах в отговор и да го разсея от болката.

- А ти си голям наивник- отвърна той- наивен, наивен, че чак прост.

Явно всяко движение му костваше много защото говореше с големи паузи между думите и се задъхваше.. Бях го прегърнал през рамо, за да не се опира на студения зид.

- Помниш ли... как ти се молех – продължи Андрей- да се откажеш от този случай. Ама ти...не. На никой... не бях се молил... така.

Болката отново го надви. Имах чувството, че ще си счупи зъбите, така зловещо скърцаха.

- И сега- продължи след малко Андрей- кой победи накрая...Круме?
- Ами, все пак...доброто- отвърнах.
- Голям си глупак, да знаеш...

Колите на лейтенант Методи вече бяха около сградата. Сирените заглушаваха всичко наоколо, а светлините от сигналните лампи успяха да свършат работата на Луната.

- Ей, вие там вътре- проехтя гласът на лейтенанта- хвърляйте оръжията и излезте с вдигнати ръце.

Гласът му идваше през някакъв усилвател- вероятно мегафон. Ехото си играеше с гласа му в празното хале и предизвикваше различни звукови ефекти. А може би кънтеше само в моята глава. Знае ли човек...

Когато малко по-късно полицаите влязоха в халето Андрей беше изгаснал. Отиде там откъдето никой не се е върнал да разкаже. Ако това там наистина съществува...

РАНО НА ДРУГИЯ ДЕН БЯХ В ОФИСА. По ирония на съдбата пак беше вторник, тоест началото на моята работна седмица. Миналият вторник започна всичко, а точно след 7 дни свърши. Имах чувство, че за последната седмица съм изживял цял един човешки живот. В писмото, което намерих у Андрей беше описано всичко. Главно мотивите му. Беше го написал още след първото убийство и после само бе увеличавал списъка. Личеше по различното мастило, с което бяха написани отделните имена.

Пръв позвъни Крокодила. Искан да ми благодари за избавлението си и да почерпи. Нищо не му казах, не исках да го виждам. След това се обади Паунка:

- Писна ми от твоето “после”.

Затворих й телефона, не исках да виждам и нея. Обади се и Деница.

Затворих. Знаех какво ще ми каже, че първоначално е започнала играта, заради Андрей, после се е влюбила и постепенно е осъзнала грешката си. И вероятно ще иска прошка. След малко Деница пак набра и пак затворих. Не исках да виждам и нея. Не исках да виждам никого. В ушите ми още звучаха думите на Андрей:

- Голям си глупак...да знаеш...

К Р А Й